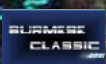

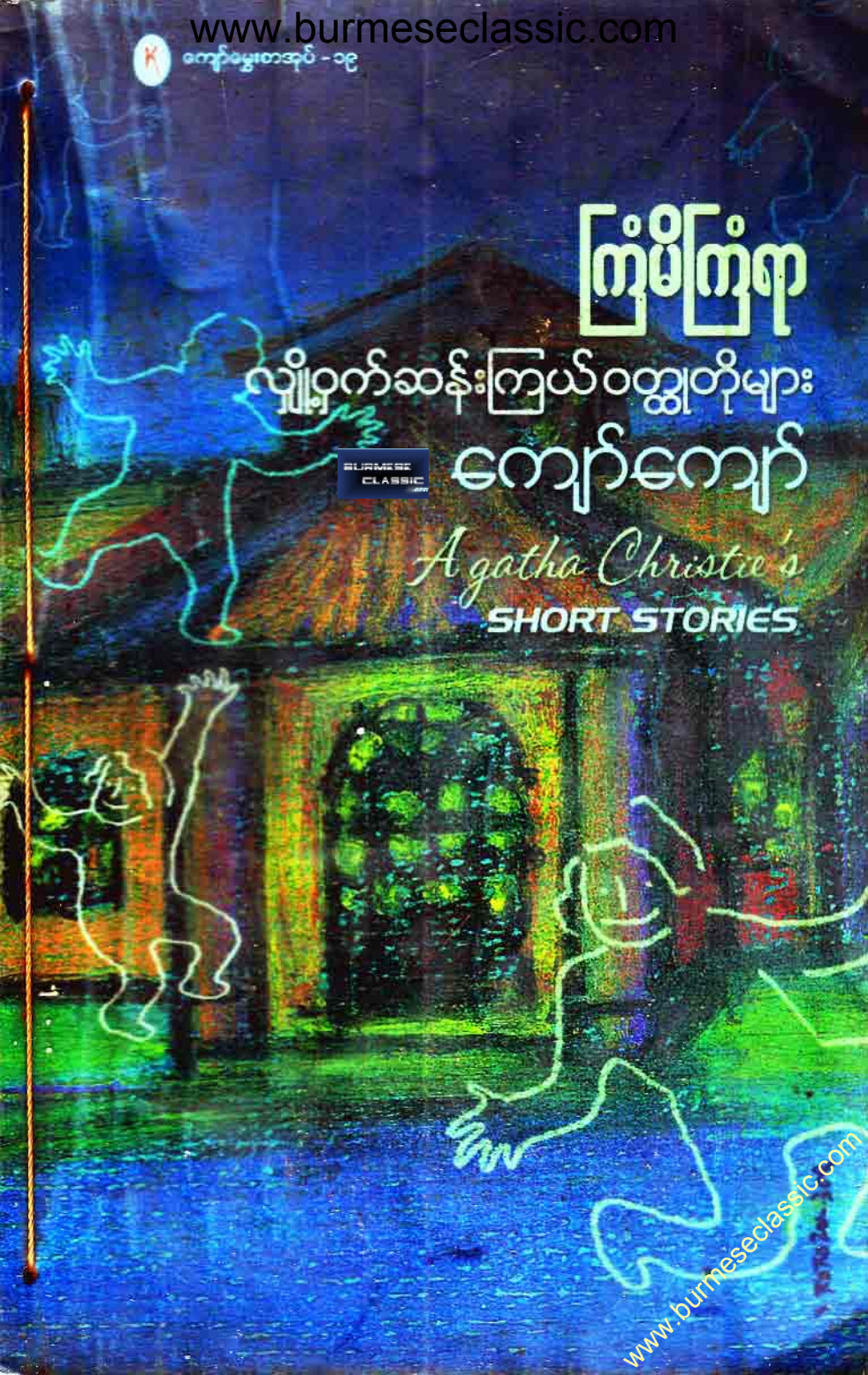
ကြံမိကြံရာ

လှိုင်းဝက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

ကျော်ကျော်

Agatha Christie's
SHORT STORIES

အအုပ် ၁၉

ကြံမိကြံရာ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

ကျော်ကျော်

AGATHA CHRISTIE'S
SHORT STORIES

ကျော်မွှေးစာပေ

အမှတ်-၁၂ (ဘီ)၊ တတိယအလွှာ၊ စက်တင်ဘာလမ်း၊
ဆင်းရပ်ကွက်၊ အလှူမြို့နယ်၊ မန်ကန်မြို့

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် . ■ ၅၀၁၅၀၅၀၆၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ■ ၅၀၁၅၀၂၀၆၁၂

ပုံနှိပ်ခြင်း ■ ပထမအကြိမ် ၂၀၀၇၊ ဇန်နဝါရီ 'ကျော်မွှေးစာပေ'

အုပ်ရေ ■ ၅၀၀

စာအုပ်ချုပ် ■ ကိုမြင့်

မျက်နှာဖုံး ■ ကိုကိုနိုင်

အတွင်းဖလင် ■ ပုံရိပ်ရှင်

ကွန်ပျူတာစာစီ ■ ရွှေငင်းမောင်

ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးသန်းဆွေ 'Unity စာပေ'
အမှတ် - ၃၆၊ ပုလဲလမ်း(ဆုံးထပ်)၊
ဟင်္သာတလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ■ ဦးဇော်မြင့်ဝင်း(ကာလာဇံပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် - ၁၈၄(ဘီ)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

တန်ဖိုး ■ ၁၈၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

	မူရင်းစာရေးဆရာ အာဂါသာခရစ္စတီ	၆
၁။	ဝါယာလက်စက် (Wireless) ...	၇
၂။	ပဟေဠိဆန်သော ပြန်ပေးမှု (The oracle at Delphi) ...	၂၅
၃။	မကြံကောင်းမစည်ရာ ...	၄၁
	(The Strange case of Sir Arthur Carmichael)	
၄။	ကံမီးအိမ် (The Lamp) ...	၆၇
၅။	ရှီးရတ်မြို့က ပဟေဠိ (The house at Shiraz) ...	၇၇
၆။	ဆဋ္ဌမလက္ခဏာ (The Hund of Death) ...	၉၃
၇။	ပလိုင်မောက်အပြန်ရထားအမှု (Wireless) ...	၁၁၃
၈။	ကြမ်းကြဲရာ (Have you got cverthing you want?) ...	၁၃၁
၉။	ပဟေဠိစံအိမ် (The Listerdale mystery) ...	၁၄၇
၁၀။	အဖော် (The companion) ...	၁၆၇

Agatha Christie (1890-1976)

၁၈၉၀ပြည့်နှစ်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တော်ကေမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်အပြီး ၁၉၂၀တွင် ပထမဆုံးဝတ္ထု The Mysterious Affair at Styles ကို ရေးသားခဲ့သည်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုစုံထောက်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး ထိုကာလက နာမည်ကျော် လူကြိုက်များနေသော ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်း၏ စုံထောက်ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သူ ရှားလော့ဟုမ်းကဲ့သို့ ဘယ်လ်ဂျီယမ်စုံထောက် ဟာကြူလီပွိုင်းရှော့ကို စတင် ဖွဲ့ထုတ်ခဲ့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ စုံထောက်၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုနှင့် ပြဇာတ်များကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့သည်။ သူမ၏ ဝတ္ထုနှင့် ပြဇာတ်များကို နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်မျှ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်းများစွာရှိ စာဖတ်ပရိသတ်၏ နှစ်ခြိုက်စွာ အားပေးခြင်းကို ခံယူခဲ့ရပြီး နိုင်ငံများစွာတွင် ဘာသာအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

ရှေးဟောင်းသုတေသနပညာရှင်ဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ အရှေ့အလယ်ပိုင်း နိုင်ငံများသို့ နှစ်စဉ်လိုက်ပါသွားလေ့ရှိရာမှ ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံများသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်လာရပါသည်။ Queen of crime ဟု ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ပြီး သူမ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာမှာ ၁၉၂၆ တွင် ရေးသားသည့် The Murder of Roger Ackroyd ဖြစ်သည်။ အခြားထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ The Mysterious Affair at Styles, Death on the Nile, Murder on the Orient Express, Ten Little Niggers, Witness for the Prosecution စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံးရေးခဲ့သော ဝတ္ထုမှာ Postern of Fate ဖြစ်သည်။

Agatha Christic သည် ဂင်းနစ်ကမ္ဘာ့စံချိန်များစာအုပ်တွင် အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။

ဝါယာလက်စက်

“အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ပူပင်သောကတွေနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ မဖြစ်အောင် နေဖို့ပါပဲ”

ဒေါက်တာမေနေက ဆရာဝန်များ၏ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေမိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မစွမ်းဟာတာမှာ လူတိုင်းကြားနေကျ နှစ်သိပ်စကားများကြောင့် စိတ်သက်သာရာရမည့်အစား သံသယပင် ဖြစ်လာမိ၏။

“နုလုံးအားနည်းတာမျိုးပေါ့ခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာက ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာတော့ လုံးဝမရှိဘူးနော်၊ ဒါကျွန်တော်အာမခံပါတယ်”
ထို့နောက် ဆက်၍ “ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေ ရှောင်ပါ။ ရာသီဥတုကောင်းတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ သက်သာတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းမျိုး လုပ်နိုင်ရင် ကောင်းပါတယ်။ အမြင့်တက်တာမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး။ အရေးကြီးတာကတော့ဗျာ...”

သူက ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်ပြီး “စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားပေးပါ။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးပေါ်ချည်း စိတ်ရောက်မနေစေနဲ့ပေါ့”

ပြောရင်းနှင့် ဒေါက်တာက ချမ်းသာသော လူနာများကို ကုသခြင်းအတွက် ကျေနပ်နေမိလေသည်။ လူနာအမျိုးသမီးကြီး၏ တူဖြစ်သူ ချားလ်ရစ်ချ်ဝေးကိုမူ ဒေါက်တာက ပို၍ ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြပါသည်။

“ဒီလိုကွဲ့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မောင်ရင့်အဒေါ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေမယ်ဆို နေနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဖြစ်လာဖို့ သတိထားရမယ်။ ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်တာမျိုး၊ တအားစိတ်ပင်ပန်းသွားတာမျိုး ကြုံရရင်တော့ အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်”

• ကျော်ကျော်

သူက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး...

"သူ့ကို အေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ထားလိုက်ကွာ၊ ပင်ပင် ပန်းပန်းအလုပ် ဘာမှမလုပ်စေနဲ့၊ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ အကြာကြီးထိုင်စဉ်းစား နေတာမျိုးလည်း ခွင့်မပြုသင့်ဘူး။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလေ ကောင်းလေ"

"စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးရမယ်" ချားလ်က တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ချားလ်သည် စဉ်းစားတွေးဆတတ်သည့်လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သူသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်အတွေးစိတ်ကူးတို့ကို ချဲ့နိုင်သလောက် ချဲ့တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုညနေတွင် သူသည် ဝါယာလက်စက်တစ်လုံး တပ်ဆင်ရန် သူ့အဒေါ်ကို အဆိုပြုလေသည်။

မစ္စစ်ဟာတာမှာမှ ထိုအဆိုပြုချက်ကို လိုလိုလားလားမရှိပေ။

"အဆန်းတကြယ်ပစ္စည်းမျိုးတွေကို အန်တီဖြင့် မကြိုက်ပေါင်ကွယ်"

မစ္စစ်ဟာတာက လေပျော့ပျော့ဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။ "လျှပ်စစ်လှိုင်း ဆိုတာတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေက အန်တီကို ထိခိုက်နိုင်တယ်"

ချားလ်သည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နှင့် စည်းရုံးသွေးဆောင်တတ်သူဖြစ်ပေရာ သူ့စိတ်ကူးကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ၏။ မစ္စစ်ဟာတာမှာ ထိုဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းကောင်း မသိသည့်တိုင်အောင် သူမ၏ အမြင်ကို အခိုင်အမာ စွဲကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

"အဲဒီလျှပ်စစ်သုံးပစ္စည်းတွေဟာ ငါ့တူဘယ်လိုပြောပြော တချို့လူတွေ ကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်ကွဲ့"

မစ္စစ်ဟာတာက စိုးရွံ့သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြော၏။

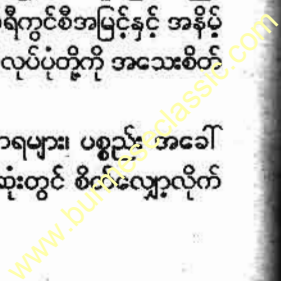
"မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကျခါနီးမှာ အန်တီအမြဲတမ်း ခေါင်းကိုက်လာတတ်တယ်"

ချားလ်သည် စိတ်ရှည်သည့် လူငယ်ဖြစ်၏။ သူက လက်မလျှော့ဘဲ ဆက်၍ ရှင်းပြပါသည်။

"ဒီလိုပါအန်တီရဲ့၊ အန်တီကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ရှင်းပြပါမယ်"

သူသည် ဤဘာသာရပ်တွင် အတော်အတန် ကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်သည်။ သူက အသံထုတ်လွှင့်မှုဆိုင်ရာထိန်းချုပ်ကိရိယာများ၊ ဖရီကွင်စီအမြင့်နှင့် အနိမ့်တို့၏ သဘာဝ၊ အသံချဲ့ခြင်းနှင့် ကွန်ဒင်ဆာတို့ အလုပ်လုပ်ပုံတို့ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလေသည်။

မစ္စစ်ဟာတာမှာ သူ့မ နားမလည်သော ဝေါဟာရများ၊ ပစ္စည်း အခေါ်အဝေါ်များကို ရှည်လျားစွာ နားထောင်ရပြီး နောက်ဆုံးတွင် စိတ်လျှော့လိုက် တော့သည်။

“အေးပါ ချားလ်ရယ်” သူမက ဆက်မကန့်ကွက်တော့ဘဲ

“မင်းက ကောင်းတယ်ထင်ရင်တော့လည်း...”

ချားလ်က နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့် “အန်တီမေရီရယ်၊ တကယ်တော့ ဒီ စက်ဟာ အန်တီအတွက်ပါ။ အန်တီတစ်ယောက်တည်း စိတ်အားငယ်နေတာ တွေ့၊ ငြီးငွေ့ပြီး ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေရတာတွေ ပျောက်သွားဖို့ပါ”

မကြာမီ ဝါယာလက်စက် ရောက်လာလေတော့၏။ မစွစ်ဟာတာသည် ခလုတ်များ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းများဖြင့် ကျက်သရေမရှိလှသည့် သေတ္တာပုံ စက်ကြီးကို တွေ့ မြင်နေရလေသည်။ ချားလ်က သူမကို စက်အကြောင်း နားလည်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာစေရန် အားတက်သရော ကြိုးစားသင်ပြပါသည်။ သူက စက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ကိုင်တွယ်ပြီး စိတ်ထက်သန်စွာနှင့် အသေးစိတ် ရှင်းပြနေပါ၏။

မစွစ်ဟာတာသည် နောက်မှီမြင့်မြင့်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်ပြီး စိတ်ရှည်စွာ ကြည့်နေပါသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ခေတ်မီ ဆန်းပြားသည် ဆိုသည့်အရာများသည် စိတ်ရှုပ်မျက်စိနောက်စရာတွေချည်း ဖြစ်သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ယူထားပါ၏။

“ဟောဒီမှာ နားထောင် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလင်ကအသံကို ကြား နေရပြီ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ အန်တီ ကြားရလား”

“တစ်စီးစီးမြည်နေသံက လွဲလို့ အန်တီ ဘာမှ မကြားဘူး”

ချားလ်က ခလုတ်များကို ဆက်၍ လှည့်နေ၏။ “ဟောဒါ ဘရပ်ဆဲက လာတာ” သူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြေညာလိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား” မစွစ်ဟာတာက ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ ပြော၏။ ချားလ်က ခလုတ်ကို ဆက်လှည့်ပြန်ရာ ဘာမှန်းမသိနိုင်သော ပဲ့တင်ထပ်နေသည့် ဟောင်သံဟိန်းသံများ ထွက်လာလေသည်။

“ခုမှပဲ တို့အိမ်လည်း ခွေးဂေဟာ ဖြစ်တော့တယ်” မစွစ်ဟာတာက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ချားလ်က ရယ်လျက်-

“ဟားဟား အန်တီက ရယ်စရာ ပြောတတ်သားပဲကိုး၊ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကောင်းတယ် ဟီးဟီး”

မစွစ်ဟာတာ သူ့တူကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူမသည် ချားလ် တို့ အတော်ပင် သံယောဇဉ် ရှိပါသည်။ မိုင်ရီယမ်ဟာတာ ခေါ်သည့် တူမ တစ်ယောက်လည်း သူမနှင့်အတူ နှစ်အတန်ကြာ နေခဲ့ဖူးပါ၏။ ထိုအခါက မစွစ်ဟာတာက သူမ၏ အမွေဆက်ခံသူအဖြစ်ပင် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မိုင်ရီယမ် ဟာတာသည် အဒေါ်၏ အလိုကျ ဖြစ်အောင် မနေခဲ့ပေ။ သူမသည် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မှု နည်းပြီး အဒေါ်၏ ထိန်းကွပ်ဆုံးမမှုများကို

အလွန်စိတ်ပျက်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူမသည် “တေလေမ”ဟူသည့် အဒေါ်ပေးသော အမည်နှင့်လိုက်အောင် အပြင်ကိုချည်း ထွက်နေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် အဒေါ်သဘောမကျသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် တွဲနေလေရာ အဒေါ်က သူမကို မိခင်ဖြစ်သူထံ ပြန်ပို့လိုက်လေတော့၏။ အသုံးမကျလို့ ပြန်ပို့လိုက်တယ်ဟုလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် စာရေးလိုက်သေးသည်။ မိုင်ရီယမ်သည် သူမ တွဲနေသော လူငယ်နှင့်ပင် လက်ထပ်လိုက်ရာ မစ္စစ်ဟာတာက တစ်ခါတစ်ရံ ခရစ်စမတ်လို ရက်မျိုးတွင် လက်ကိုင်ပဝါဘူး၊ ပန်းအိုး စသည့် လက်ဆောင်ကလေးများ ပို့ပေးတတ်လေသည်။

တူမကို စိတ်ပျက်သွားသော မစ္စစ်ဟာတာသည် တူဘက်သို့ တစ်လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ ချားလ်မှာ စကတည်းကပင် အဆုံးမဲ့ အောင်မြင်သူ ဖြစ်လေတော့သည်။ သူသည် အဒေါ်ပြောသမျှ လိုက်နာ၏။ အဒေါ်၏ ငယ်စဉ်ဘဝအကြောင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်သမျှကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်တတ်လေသည်။ ဤအချက်တွင် သူသည် အလွယ်တကူ ပျင်းရိစိတ်ပျက်တတ်သည့် မိုင်ရီယမ်နှင့် လုံးဝကွာခြားပေသည်။ သူ့အဒေါ်ပြောသမျှ နားထောင်ရန် ချားလ်သည် ဘယ်တော့မှ မပျင်းပေ။ အမြဲစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် အဒေါ်ကိုလည်း အံ့ဩလောက်အောင် တော်သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောတတ်လေသည်။

ထပ်မံခေါ်ယူမွေးစားသည့် တူအပေါ်တွင် လွန်စွာ ကျေနပ်အားရမိသည့် မစ္စဟာတာသည် သူမ၏ ရှေ့နေထံသို့ သေတမ်းစာအသစ် ပြန်ရေးလိုကြောင်း အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ ရှေ့နေကလည်း သူမအလိုကျ အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့၏။

ယခုတစ်ဖန် ဝါယာလက်စက်ကိစ္စ၌ပင် ချားလ်သည် အဒေါ်၏ ကျေနပ်မှုကို ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။ မစ္စစ်ဟာတာသည် ဝါယာလက်စက် တပ်ဆင်မည့် ကိစ္စကို ပထမ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် စိတ်မပါဘဲ လက်ခံခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် သဘောကျလာလေတော့သည်။ ယခုအခါ ချားလ်အပြင်သွားချိန်များတွင် မစ္စစ်ဟာတာသည် ဝါယာလက်စက်နှင့် အတော်စည်းစိမ်ယူနိုင်နေပေပြီ။ ချားလ်အိမ်တွင် ရှိနေချိန်တွင်မူ တစ်ခါတစ်ရံ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်၏။ မစ္စစ်ဟာတာက သူ့ထိုင်ခုံတွင် စိတ်အေးလက်အေးထိုင်လျက် ဆင်ဖိုနီ တီးပိုင်းကြီးနှင့် ပြုလတ်ကျိဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေး ပညာပေးကဏ္ဍကိုဖြစ်စေ၊ ရေသတ္တဝါတို့စံရာ ရေကန်သာအစီအစဉ်ကိုဖြစ်စေ နားထောင်လိုသည့်အခါတွင် ချားလ်က နိုင်ငံခြားသတင်းများကိုသာ ဖမ်းယူ နားထောင်တတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ညစာစားရန် ချားလ်

အပြင်သွားသော ရက်များတွင်ကား မစွပ်ဟာတာ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရပါ၏။
ဝါယာလက်စက်၏ ခလုတ်နှစ်ခုကို ချိန်ညှိပြီး သူမ၏ နောက်ပိုဖြင့် ကုလား
ထိုင်ကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ တစ်ညနေလုံး နားသောတဆင့်လေတော့သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ ဝါယာလက်
စက် ရောက်လာပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ချားလ်သည်
ပါတီပွဲတစ်ခုသို့ သွားနေသည်။

ထိုညနေအတွက် အသံလွှင့်အစီအစဉ်မှာ ဘဲလေးပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။
ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် အဆိုတော်တစ်ဦးက “အင်နီလော်ရီ” အမည်ရှိ သီချင်း
ကို အသံမြှင့်လျက် ဆိုနေသည်။ “အင်နီလော်ရီ” သီချင်းတစ်ဝက်ခန့်အရောက်
တွင် ထူးဆန်းသောကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ရုတ်တရက် သီချင်းနှင့် ဂီတ
သံတို့ ရပ်သွားသည်။ တစ်စီးမြည်သံလည်း ခဏအကြာတွင် ရပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်
သွားတော့သည်။ မစွပ်ဟာတာသည် သူမ၏ စိတ်အာရုံထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်း
မသိ အလွန် ဝေးကွာသော နေရာတစ်ခုခုကို တွေးနေမိ၏။ ထို့နောက် အိုင်းရစ်
လေသံဖြင့် အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်
လာလေသည်။

“မေရီ ကိုယ်ပြောတာကြားလား၊ မေရီ၊ အခုပြောနေတာ ပက်ထရစ်လေး
ကိုယ်မင်းဆီကို ရောက်လာတော့မှာပါ။ စောင့်နေနော် မေရီ”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် “အင်နီလော်ရီ” သီချင်းသံ ရုတ်တရက်ပြန်ပေါ်
လာ၏။

မစွပ်ဟာတာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေရင်း
လက်တန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားမိသည်။ သူ့အိပ်မက်များ မက်နေတာ
လား။ ပက်ထရစ်၊ ပက်ထရစ်ရဲ့ အသံပဲ။ ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ပက်ထရစ် သူ့ကို
စကားပြောသွားတယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါအိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
စိတ်ချောက်ချားသွားလို့လား၊ သူ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက်များ အိပ်ပျော်
သွားမိသလားမသိဘူး။ အိပ်မက်ဆိုရအောင်ကလည်း အတော်ထူးဆန်းတယ်။
ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ကြာလှပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ ခင်ပွန်း ပက်ထရစ်က အိသာလှိုင်းက
တစ်ဆင့် သူ့ကို စကားပြောတယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ ရှိရဲ့လား၊ မစွပ်ဟာတာ
ခေတ္တမျှ ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူပြောသွားခဲ့တာ ဘာပါလိမ့်။

“ကိုယ်မင်းဆီကို ရောက်လာတော့မယ် မေရီ၊ စောင့်နေနော်” ဂဲ့၊ ဒါ
မဖြစ်ခင် ကြိုပြီး နိမိတ်ပြတာမျိုးများလား မသိဘူး။ နှလုံးအားနည်းလို့ အတွေး
အမြင်တွေ ဖောက်ပြန်တာ ထင်တယ်။ နှလုံးမကောင်းတော့တာ ကြာလှပြီပဲ။
ဒါဟာ သတိပေးတာတစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်” မစွပ်ဟာတာ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်

ကုလားထိုင်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလေသည်။ သူမက တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားနေခဲ့၏။ ပြီးခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြန်တွေးနေမိလေသည်။

ထို့နောက် ဒုတိယအကြိမ်သည် ရောက်လာပြန်၏။ ယခုအကြိမ်တွင်လည်း အခန်းထဲတွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပေသည်။ ဝါယာလက်စက်မှ သံစုံတီးဝိုင်း ဖျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်လာနေစဉ် ယခင်တစ်ကြိမ်ကကဲ့သို့ပင် အသံပျောက်သွားခဲ့၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေစဉ် စိတ်က အဝေးတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပက်ထရစ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ လူ့ဘဝက အသံမျိုးတော့ မဟုတ်။ အလွန်ဝေးကွာသည့်တစ်နေရာမှ ထူးဆန်း၍ သာမန်လူသားတို့နှင့် မတူသော အသံမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

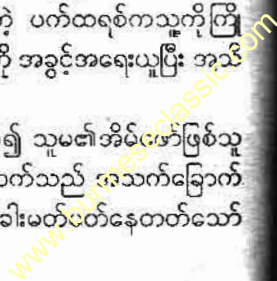
“ပက်ထရစ်ပြောနေတယ်၊ မေရီ-မင်းဆီကို ကိုယ်ရောက်လာတော့မယ်၊ မကြာတော့ပါဘူး...”

ထို့နောက် ဝီးဝီးမြည်သံနှင့်အတူ တေးသံစုံတီးဝိုင်းဖျော်ဖြေမှု ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်လာလေ၏။

မစွပ်ဟာတာ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အိပ်ပျော်မနေတာ သေချာ ပါသည်။ သူပုံမှန်အတိုင်း အသိရှိနေစဉ်မှာပင် ပက်ထရစ်၏ အသံကို ကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ချောက်ချားမှုကြောင့် ထင်ရာမြင်ရာ အတွေးချော်ခြင်း မဟုတ်တာလည်း အသေအချာပင်။ သူစိတ်ရှုပ်စွာနှင့်ပင် ချားလ်ရွင်းပြခဲ့သည့် အိသာလှိုင်းတို့အကြောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။

ပက်ထရစ်က သူ့ကို တကယ်ပဲ စကားပြောခဲ့လေသလား။ တမလွန်က သူ ခင်ပွန်းရဲ့စကားတွေဟာ အာကာသထဲမှာ လွင့်မျောပြီး သူ့ဆီရောက်လာနိုင်ခဲ့တာလား။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အသံလှိုင်းတွေ ဆိုတာလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အာကာသထဲက ကွက်လပ်အတွေ့အကြောင်း ချားလ်ပြောဖူးတာ သတိရလာ၏။ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ လှိုင်းဆိုတာတွေက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ရပ်တွေအတွက် ဖြေရှင်းချက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှန်တယ်။ ဒီအတွေးအမြင်ဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွေး မဟုတ်ဘူး။ ပက်ထရစ် သူ့ကို တကယ်စကားနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ ပက်ထရစ်ကသူ့ကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားဖို့ သိပ္ပံကိရိယာတွေ ပေါ်လာတာကို အခွင့်အရေးယူပြီး အသံပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

မစွပ်ဟာတာက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်၍ သူမ၏အိမ်ဖော်ဖြစ်သူ အယ်လစ်ဇဘက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ အယ်လစ်ဇဘက်သည် အသက်ခြောက်ဆယ် ရှိပြီး ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်၍ ခါးမတ်ပတ်နေတတ်သော်

လည်း အတွင်းစိတ်ကမူ သူ့သခင်မကို အလွန်ချစ်ခင်လေးစားသူ ဖြစ်သည်။

“အယ်လစ်ဇဘက်” မစ္စစ်ဟာတာက သူ၏ သစ္စာရှိလှသော အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး “ငါပြောထားတာ နင်မှတ်မိတယ်နော်၊ ငါ့စားပွဲရဲ့ ဘယ် ဘက်အပေါ် အံ့ဆွဲကို သော့ခတ်ထားတယ်၊ သော့က လေဘယ်ကတ်ပြားအဖြူ နဲ့ သော့တံအရှည်ပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ အားလုံးအဆင်သင့်ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအဆင်သင့်ပါလဲ မဒမ်”

“ငါ့ရဲ့နာရေးအစီအစဉ်ပေါ့ဟဲ့”

မစ္စစ်ဟာတာက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

“နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ကူလုပ်ပေးတာတာတွေပေါ့”

အယ်လစ်ဇဘက်၏ မျက်နှာမှာ ငိုမလို ဖြစ်လာသည်။

“အိုး မဒမ်ရယ်၊ အဲဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မကတော့ မဒမ် ပိုပြီး ကျန်းမာလာပြီလို့တောင် ထင်ထားတာ”

“အခုမဟုတ်လည်း တစ်ချိန်ချိန်တော့ တို့အားလုံး သွားကြရမှာချည်းပဲ”

မစ္စစ်ဟာတာက လက်တွေ့ကျကျ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အခု ငါ့အသက် ခုနစ်ဆယ်ရှိပြီ အယ်လစ်ဇဘက်... ကဲ ကဲ နင်ကိုယ် ဘာသာ အရူးလုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ငိုချင်ရင် တခြားသွားငိုချည်း”

အယ်လစ်ဇဘက်က အငိုရပ်လိုက်ပြီး ရှိုက်နေပါသည်။ မစ္စစ်ဟာတာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး အင်း အတော်သစ္စာရှိပါပေရဲ့ဟု တွေးနေသည်။ ငါ့ကို တော်တော်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးရှာတယ်။ နေပါဦး၊ ငါသူ့အတွက်ထားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ပါလိမ့်၊ ပေါင်တစ်ရာလား၊ ငါးဆယ်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ တစ်ရာတော့ ပေးမှကောင်းမယ်။ သူ ငါနဲ့ နေခဲ့တာ ကြာလှပေါ့ပဲ။

ထိုကိစ္စအတွက် မစ္စစ်ဟာတာ မရေမရာဖြစ်နေ၍ နောက်တစ်ရက်တွင် သူ့ ရှေ့နေထံ သေတမ်းစာကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုကြောင်း စာရေး ထုတ်သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ချားလ်က သူ့ကို နေ့လယ်စာထမင်းစားပွဲ၌ သူ့စိတ် ထူးချွန်သွားစေသည့် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

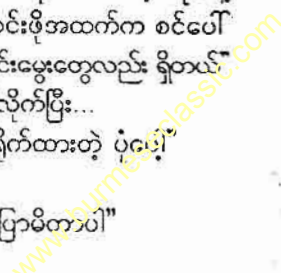
“စကားမစပ် အန်တီမေရီ၊ ဟိုအပိုခန်းထဲက ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ ဆွဲကြီးတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံက ဘယ်သူလဲဟင်၊ မီးလင်းဖိုအထက်က စင်ပေါ် ဆင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ရှဉ့်ပြီးပုံ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ပါးမြိုင်းမွေးတွေလည်း ရှိတယ်”

မစ္စစ်ဟာတာက သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒါ မင့်အန်ကယ်ပက်ထရစ် ငယ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ပုံပေါ့”

ချားလ်မှာ အလွန်အားနာသွားပြီး...

“အိုး ဆောရီးပါအန်တီ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ ပြောမိတာပါ”

မစ္စစ်ဟာတာက သူ့တောင်းပန်စကားကို ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြု ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အံ့ဩတာက ဟို...” သူက ပြောရင်းနှင့် စကားကို ရုပ်ထားလိုက်ရာ မစ္စစ်ဟာတာက “ပြောလေ- ဘာပြောမလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်၏။ ချားလ်က ကပျာကသီနှင့်-

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စပါ။ အလကားပါ” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မစ္စစ်ဟာတာက ဆက်မမေးတော့သော်လည်း ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင်မူ သူတို့ နှစ်ဦးတည်းရှိစဉ် ထိုကိစ္စကို ပြန်ဖော်၍ မေးပါ၏။

“ဒါနဲ့ ချားလ်၊ မင်းက မင်းအန်ကယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံအကြောင်း ဘာလို့ အန်တီ ကို မေးတာလဲ”

ချားလ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သူက

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ အန်တီရယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာနေမှာပါ”

“ချားလ်” မစ္စစ်ဟာတာက အမိန့်ပေးသော လေသံဖြင့်-

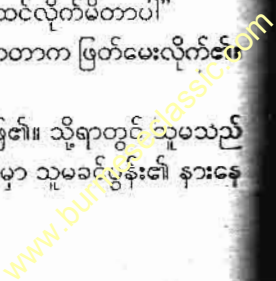
“အန်တီ အဲဒါကို သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-အန်တီ သိချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါမယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက လူကြီးကို တွေ့လိုက်သလို ထင်မိလို့ပါ။ မနေ့က ညနေမှာ ကျွန်တော် အပြင်က ပြန်ရောက်လာတုန်း အစွန်ဆုံး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်လှမ်း ကြည့်နေသလိုပဲ။ ကျနေကြောင့် အရိပ်ထင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင် မြင်မြင်ချင်းတော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့ တွေးလိုက်မိသေး တယ်။ ဝိတိုရိယခေတ်က မျက်နှာပေါက်မျိုးကိုး။ အယ်လစ်ဇဘက် မေးကြည့် တော့လည်း ဘယ်ညွှန်သည်မှ မလာပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ညနေပိုင်း မှောင်ခါစ မှာ ကျွန်တော် အပိုခန်းထဲ ရောက်သွားတော့ ဓာတ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ စောစောက မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူကြီးပုံပေါ့။ တကယ်တော့ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မသိစိတ်ဆိုတာမျိုးလေ။ ဓာတ်ပုံကို အရင်က ကျွန်တော် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မြင် ဖူးခဲ့ပြီး အဲဒီပုံကို ပြတင်းပေါက်မှာ ရှိနေသလိုလို ထင်လိုက်မိတာပါ”

“အစွန်ဆုံးပြတင်းပေါက် ဟုတ်လား” မစ္စစ်ဟာတာက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့- ဘာလို့လဲအန်တီ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” မစ္စစ်ဟာတာက ပြန်ဖြေ၏။ သို့ရာတွင် သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတော့ ခံစားနေရပေသည်။ ထိုအခန်းမှာ သူမခင်ပွန်း၏ နားနေ ခန်း ဖြစ်သည်။

ထိုညနေ၌လည်း ချားလ်သည် အပြင်သွားနေပြန်ပါ၏။ မစွပ်ဟာတာသည် ဝါယာလက်စက်ကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေပါသည်။ တတိယအကြိမ်အဖြစ် ပဟေဠိဖြစ်နေသော အသံကို ကြားရဦးမည်ဆိုပါက သူမသည် အခြားသော ကမ္ဘာလောကနှင့် အဆက်အသွယ်ရနေပြီ ဆိုသည်ကို ဘာမှ သံသယဝင်စရာ မလိုအောင် သက်သေပြနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

နှလုံးခုန်မြန်လာနေသည့်တိုင်းအောင် စက်၏အသံ ရပ်သွားသည့်အခါ သူမ များစွာ မအံ့ဩတော့ပါ။ ခါတိုင်းလိုပင် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် ဝေးလှသည့်ဒေသမှ အိုင်းရစ်လေသံဖြင့် စကားပြောသံကို ကြားရပါပြီ။

“မေရီ-မင်း အသင့်ဖြစ်နေပြီနော်- သောကြာနေ့မှာ မင်းဆီ ကိုယ်ရောက်လာတော့မယ်၊ သောကြာနေ့ ညကိုးနာရီခွဲမှာပေါ့။ မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ နာတာကြင်တာမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး၊ စောင့်နေနော်”

ရုတ်တရက်စကားပြတ်သွားပြီး တေးသံစုံ ပြန်ပေါ်လာပါသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

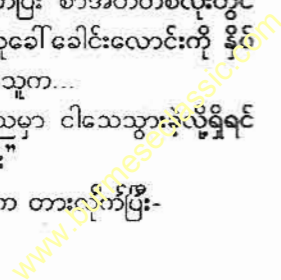
မစွပ်ဟာတာသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်မျှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ သူမ့ကံမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ထား၏။ ချက်ချင်းပင် သူထိုင်ရာမှထပြီး စာရေးစားပွဲ ရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။ တုန်လှုပ်နေသော လက်များဖြင့် စာတစ်စောင် သူရေးလိုက်လေသည်။

“ယနေ့ည ကိုးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်၏ အသံကို ကျွန်မထင်ရှားပြတ်သားစွာ ကြားခဲ့ရပါသည်။ လာမည့် သောကြာနေ့ည ကိုးနာရီခွဲအချိန်တွင် သူ ကျွန်မထံ လာမည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ သေလွန်ခဲ့ရပါက ဝိညာဉ်လောကနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း အားလုံးသိစေလိုပါသည်။”
မေရီဟာတာ

မစွပ်ဟာတာက သူရေးသည့်စာကို ပြန်ဖတ်ပြီး စာအိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ပိတ်ကာ လိပ်စာရေးလိုက်၏။ ထို့နောက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်စိုက်၍ အယ်လစ်ဇဘက် ရောက်လာသည့်အခါ သူက...

“အယ်လစ်ဇဘက် လာမယ့် သောကြာနေ့ညမှာ ငါသေသွားနဲ့လို့ခွဲရင် ဟောဒီစာကို ဒေါက်တာမေန်ဆီ သွားပို့...၊ နေဦး”

အယ်လစ်ဇဘက်က ကန့်ကွက်ဟန်ပြု၍ သူက တားလှိုက်ပြီး-

“ငါနဲ့ အငြင်းအခုံ မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့။ နိမိတ်ပြတယ်ဆိုတာတွေ နင်ယုံတယ် ဆိုတာ ခဏခဏပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ အခု ငါနိမိတ်တစ်ခု သိခဲ့ရပြီပြီ။ နောက်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ငါ့သေတမ်းစာထဲမှာ နင့်အတွက် ပေါင် ငါးဆယ် ထားခဲ့တယ်။ နင့်ကို ပေါင်တစ်ရာပေးချင်တယ်။ ငါမသေခင် ဘဏ် မသွားဖြစ်ရင် မစွတာချားလ်က စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

ခါတိုင်းလိုပင် မစွစ်ဟာတာက အယ်လစ်ဇဘက်၏ ငိုယိုကန့်ကွက်မှုများ တို့ မြန်မြန်ဖြတ်လိုက်၏။ သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ထိန်နက်ဥပင် မစွစ် ဟာတာက သူတို့ကို မှာကြားလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ချားလ် မမေ့နဲ့နော်...၊ အန်တီတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားရင် အယ်လစ် ဇဘက်ကို အပိုပေါင် ငါးဆယ် ပေးရလိမ့်မယ်”

“အန်တီကြည့်ရတာ ဒီရက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံပဲ”
ချားလ်က အားပေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အန်တီက ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒေါက်တာမေနဲ့ ပြောသလိုဖြင့် နောက် အနှစ်အစိတ်သုံးဆယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အန်တီရဲ့ ရာပြည့်မွေးနေ့ပွဲတောင် ကျင်းပကြရဦးမှာ”

မစွစ်ဟာတာက သူတို့ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံး၍ ကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ပြန် မဖြေပါ။ ခဏအကြာတွင် သူမက...

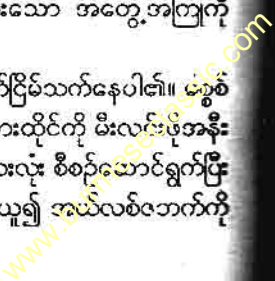
“ချားလ်၊ လာမယ့် သောကြာနေ့ ညနေမှာ ဘာအလုပ်ရှိသေးလဲ”
ဟု မေးလိုက်သည်။ ချားလ်က အနည်းငယ် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့်...

“အိဝင်းမိသားစုကတော့ သူတို့အိမ်လာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီက အိမ်မှာနေစေချင်ရင်လည်း...”

“မဟုတ်ပါဘူး” မစွစ်ဟာတာက ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
“နေစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါချားလ်၊ အဲဒီညပိုင်းမှာတော့ အန်တီ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်လို့ပါ”

ချားလ်က သူ့အဒေါ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် မစွစ် ဟာတာက နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့ပါ။ သူသည် သတ္တိရှိခြင်းနှင့်တကွ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံကို သူတစ်ဦးတည်းသာ သီးသန့်ရင်ဆိုင်လိုပေသည်။

သောကြာနေ့ ညချမ်းမှာ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါ၏။ မစွစ် ဟာတာသည် ခါတိုင်းလိုပင် သူ၏ နောက်မှီမြင့်ကုလားထိုင်ကို မီးလင်းဖိုအနီး ဆွဲရွေ့လျက် ထိုင်နေသည်။ ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများအားလုံး စီစဉ်သောငြိမ်ပြေ နေပြီ။ ထိုနေ့မနက်ပိုင်းက ဘဏ်မှ ပေါင်ငါးဆယ်ထုတ်ယူ၍ အယ်လစ်ဇဘက်ကို

ငြင်းဆန်ငိုယိုနေသည့်ကြားက ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင်များကို ဆွေမျိုးအချို့နှင့် ရင်းနှီးသည့်မိတ်ဆွေများအား ခွဲဝေပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်။ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်သူပေးလိုက်ပါဟု ချားလ်ကို စာဖြင့်ရေး၍ မှာကြားပြီး ဖြစ်၏။

ယခုအခါ သူမသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာအိတ်ရှည်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေဖြစ်သူ မစ္စတာဟော့ပ်ကင်ဆန်က သူမညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ထားသော သေတမ်းစာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို သေတမ်းစာကို သူမ ဖတ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ပို၍ သေချာစေရန် ထပ်၍ ဖတ် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အယ်လစ်ဇဘက်မာရှယ်အား သူမ၏ သစ္စာရှိစွာ အမှုထမ်းခဲ့ခြင်းအတွက် ပေါင်ငွေငါးဆယ် ပေးအပ်ပါသည်။ ညီမနှစ်ဦးအား ပေါင်ငွေငါးရာစီ အမွေပေးပါသည်။ ကျန်ရှိသော ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံးကို ကျွန်ုပ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော တူဖြစ်သူ ချားလ်ရစ်ချ်ပေးအား အမွေအဖြစ် ပေးအပ်ပါသည်။”

မစ္စစ်ဟာတာ အကြိမ်များစွာ ခေါင်းညိတ်နေ၏။ သူ့သေသောအခါ သူ့တူ ချားလ်သည် လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်ပေတော့မည်။ အေးလေ... သူဟာ ငါ့အတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့သူပဲကိုး၊ ငါ့ကိုလည်း သိပ်တွယ်တာချစ်ခင်တယ်။ ငါ့ကို အမြဲပဲ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

သူ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ကိုးနာရီခွဲရန် သုံးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ကောင်းပြီလေ၊ သူ့အသင့်ရှိနေပြီ။ သူ့အေးဆေးတည်ငြိမ်မှု ရှိလျက်ပါ။ ဤသို့ပင် မကြာခဏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးနေသည့်တိုင်အောင် သူ့နှလုံးက ယခုအခါ နှုတ်လိုက်ရပ်လိုက် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ၏ ပင်ပန်းလွန်းနေပြီဖြစ်သည့် အာရုံကြောများက ပျက်စီးလုနီးနီးဖြစ်နေပေပြီ။

ကိုးနာရီခွဲပြီ။ ဝါယာလက်စက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဘာကိုများ ကြားရမှာပါသလဲ၊ အဝေးကြီးက လာနေသလို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သူ ထစ်ဦးရဲ့ အသံကို ကြားရဦးမှာလား။

သို့ရာတွင် ဘာကိုမှ မကြားရပါ။ ထိုအစား အသံတစ်ခုကိုတော့ ကြားရ၏။ ကြားဖူးသည့်အသံဖြစ်သော်လည်း ယခုညတွင်မူ သူ့အသည်းထစ်ဦးသို့ အေးစက်သော လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံရသလို ဖြစ်သွားစေသည့် အသံ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည့် အသံပင်တည်း။ ထိုအသံ ထပ်၍ပေါ်လာပြန်သည်။ အခန်းထဲတွင် အေးစက်သောလေပွေ့တစ်ခုခုက သူ့ထိတ်သလိုဖြစ်သွား၏။ ယခုအခါ မစ္စစ်ဟာတာ၏ စိတ်၌ ကြောက်ရွံ့မှုများ ထိထင်လာနေသည်။ ကြောက်ရွံ့မှုသာ မဟုတ်တော့ပါ။ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်

ချောက်ချားနေပေပြီ။ ရုတ်တရက်ပင် သူ့အတွေးထဲသို့ ဝင်လာ သည်မှာ...

“နှစ်သက်ငါးနှစ်ထောင် ကြာခဲ့ပါပကော၊ ပက်ထရစ်ဟာ လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီပဲ”

ကြောက်ရွံ့ခြင်းက သူ့စိတ်တွင် ဦးဦးလာ၏။ တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ခြေသံကြားရတယ်။ ပွဖွနဲ့ ဖြည်းဖြည်း နင်းလျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေ။ ထို့နောက် အခန်းတံခါး တိတ်ဆိတ်စွာ ပွင့်သွားလေသည်။ မစွစ်ဟာတာ ထရပ်လိုက်၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ မျက်လုံးများက ပွင့်လာသော တံခါးဆီ စိုက်ကြည့်လျက်။ သူ့လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု မီးလင်းဖိုထဲသို့ လွတ်ကျသွားသည်။ လည်ပင်း အညှစ်ခံရသူတစ်ယောက်လို အော်လိုက်ရင်း သူ့အသံက လည်ချောင်းထဲမှာပင် တိမ်ဝင်သွား၏။ မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် နီညိုရင့်ရောင်နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးတို့ ရှိသည်။ ဝိတိုရိယခေတ်က ရှေးဟောင်းကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့် သူနှင့် မစိမ်းလှသော လူတစ်ဦးသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရပါသည်။

ပက်ထရစ် ရောက်လာပေပြီ။

သူ့နှလုံး ရုတ်တရက် ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ခုန်သွား၏။ ထို့နောက် ငြိမ်၍ ရပ်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

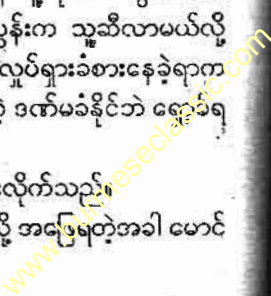
နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့ကို တွေ့သည်။ ဒေါက်တာ မေနဲကို ချက်ချင်းခေါ်ယူပြီး ချားလ်ရစ်ချ်ဝေးလည်း သတင်းရရချင်း ပါတီပွဲမှ ကတိုက် ကရိုက် ပြန်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မစွစ်ဟာတာသည် ထောက်ကူကယ်ဆယ်မှုတို့ အလှမ်းမမီရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ပေပြီ။

နောက်နှစ်ရက်ကြာမှ အယ်လစ်ဇဘက်က သူ့သခင်မ မှာကြားချက်ကို သတိရပြီး ဒေါက်တာမေနဲအား စာအိတ်ကို ပေးခဲ့သည်။ ဒေါက်တာက စာကို အထူး စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ပြီး ချားလ်ရစ်ချ်ဝေးကို ထိုစာပေးလိုက်၏။

“တော်တော် ဆန်းကြယ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ” ဒေါက်တာက မှတ်ချက်ပေးသည်။ မောင်ရင့်အဒေါ်ဟာ သူ့ခင်ပွန်း တမလွန်ကနေ သူ့ကို ဆက်သွယ်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး စိတ်ချောက်ချားခဲ့ပုံရတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက သူ့ဆီလာမယ်လို့ ဆိုရန်လိုက်တာအပေါ် အစစ်အမှန်လို့ ယူဆပြီး စိတ်လှုပ်ရှားခံစားနေခဲ့ရာက ဆိုရန်ထားတဲ့ အချိန်လည်း ရောက်ရော စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ရော့ခံရသွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“စိတ်ညှို့ခံရတာမျိုးလားခင်ဗျ” ချားလ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီသဘောမျိုးဆိုပါတော့၊ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြည့်လို့ အဖြေရတဲ့အခါ မောင်

ရင့်ကို အသိပေးပါမယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ရှိတဲ့အတိုင်း ရင်ခွဲ စစ်ဆေးတာမျိုးက လုပ်ရမှာကိုး”

ချားလ်က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

ထိုညတွင် တစ်အိမ်လုံး အိပ်ရာဝင်သွားကြသည့်အခါ ချားလ်က ဝါယာ လက်စက်အိမ်၏ နောက်ဘက်မှ အပေါ်ထပ်သူ့အိမ်ခန်းသို့ ဆက်သွယ်ထား သည့် ဝါယာကြိုးတစ်ချောင်းကို ဖြိုတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ညနေပိုင်းက အအေးသက်သာစေရန် အယ်လစ်လဘက်အား သူ့အခန်းထဲတွင် မီးမွှေးခိုင်းခဲ့ သည့် မီးလင်းဖိုထဲသို့ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးအတုတို့ကို မီးရှို့လိုက်၏။ သူ့အန်ကယ် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် ဝိတိုရိယခေတ်ပုံစံ အဝတ်များကို အထပ်ခိုးပေါ်၍ ပရုတ်နံ့သင်းသော ဝီရိထဲသို့ ပြန်ထားလိုက်ပါသည်။

ယခုအခါ သူ့မြင်ကြည့်မိသလောက် လုံးဝဘေးကင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဒေါ်မှာ ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်သွားခြင်းဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက် ရှည်နိုင်သည်ဟု ဒေါက်တာမေနေ ပြောခဲ့ချိန်မှစ၍ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ပုံဖော် အကွက်ချခဲ့သော အကြံအစည်မှာ ချိုးကျူးဖွယ် အောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။ ရုတ်တရက် ရှောင်ရသွားတာဟု ဒေါက်တာမေနေ မှတ်ချက်ချခဲ့ခြင်းကိုလည်း ချားလ်ပြန်တော့ ပြီး ပြုံးမိလေသည်။

ချားလ်သည် သူ့လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို စက်ရုပ်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်နေပါ၏။ စာပေအခမ်းအနားဆိုင်ရာကိစ္စများမှာ ထုံးစံရှိသည့် အတိုင်း စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ရပ်ဝေးမှ လာကြသည့် ဆွေမျိုးတို့လည်း တစ်ဦးနှစ်ဦးမှအပ အပြန်ခရီးအတွက် ပြင်ဆင်နေကြပေပြီ။ ချားလ်သည် သူ့ အစီအစဉ် ကြံရွယ်ချက်များအတိုင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု စနစ်တကျ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“အတော် သေသပ်တဲ့ အစီအမံပဲ” ချားလ်က ကျေနပ်စွာ တွေးနေသည်။ ကိစ္စအောင်မြင်ပြီးစီးသွား၍ အားလုံးအတွက်မှာလည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတို့ ပြေလျော့သွားပါပြီ။

သေသွားသည့်အဒေါ်အပါအဝင် ဘယ်သူမှ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အကျဉ်း အကျပ် အခက်အခဲတို့ကို မရိပ်စားမိကြပေ။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် သူ့လျှို့ဝှက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှတို့က အကျဉ်းထောင်တံခါးဝအနီးသို့ သူ့ကို ပို့နေပြီ ဖြစ်၏။ လာမည့် လ အနည်းငယ်အတွင်း သူ့အလွဲသုံးခဲ့သည့် ငွေများစွာကို ပြန်ရှာ မပေးနိုင်ပါက အဖြစ်မှန်တို့နှင့်အတူ သူ၏ ပျက်စီးခြင်းက လက်လှမ်းကမ်းသာ မှီပါတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ချားလ်တစ်ယောက် တည်း ပြုံးလိုက်၏။ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှတွေဟာ ပျော်စေပြုတ်စေသဘောဟုသာ

ယူဆရပါမည်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ပါ။ သူလည်း အန္တရာယ်တွေက တင်းဝေးသွားပါပြီ။ သူ့အခု လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ရတော့မည်။ ထိုအတွက် သူ့စိတ်ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အကြောင်းသော်ကား သူ့အဒေါ်သည် အမွေအားလုံး သူ့ကို လွှဲပေးမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ လျှို့ဝှက်မထားခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအတွေးတို့ကို ထပ်တလဲလဲ စဉ်းစားနေစဉ် တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြူ လျက် အယ်လစ်ဘက်က ရှေ့နေကြီး ရောက်နေကြောင်း သတင်းပို့၏။ “ကဲ အချိန်တော့ ကျလာပါပြီ” ချားလ်က ကျေနပ်စွာ တွေးလိုက်ပြီး ပျော်မြူးစွာ လေချွန်လိုက်ချင်သော ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်လျက် မျက်နှာထားကို သင့်လျော်အောင် ထားလိုက်ကာ ရှေ့နေကြီးကို တွေ့ရန် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့လေသည်။ မစွစ်ဟာတာ၏ ရှေ့နေအဖြစ် ရာစုနှစ် လေးပုံတစ်ပုံခန့် တာဝန်ယူခဲ့သူ၊ အလုပ် တာဝန်ကို တိကျပြတ်သားစွာ ဆောင်ရွက်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ချားလ်က ကြိုဆိုလျက် နေရာပေးပါသည်။ ရှေ့နေကြီးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး အလုပ်ကိစ္စကို စတင်ဆွေးနွေးလိုက်၏။

“မစွတာရစ်ချ်ဝေး ကျုပ်ဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကောင်း ကောင်း နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားက ကွယ်လွန်သူ မစွစ်ဟာတာ ထားခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာဟာ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ယူဆထားပုံ ရတယ်”

ချားလ်က အံ့ဩစွာ စိုက်ကြည့်မိ၏။

“အန်တီက အဲဒီလိုပဲ မကြာခဏ ပြောခဲ့တာပါ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ရှိခဲ့တာ မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျာ...ဟိုတုန်းက...”

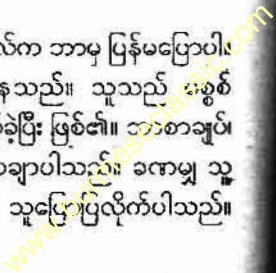
“ဟုတ်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့ကပဲ မစွစ်ဟာတာက ပြန်လိုချင်တယ် ဆိုလို့ သူ့ဆီ ပို့ပေးခဲ့ရတယ်လေ”

စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေသည့် ဝေဒနာတစ်ခု ချားလ် ခံစားလာရ၏။

ဗြဿနာ တစ်ခုခု ကြုံရတော့မလို သူ့စိတ်ထဲ ထင်လာသည်။

“သူသိမ်းထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်ရင် တွေ့ပါလိမ့် ဝယ်ဗျာ”

ရှေ့နေကြီးက အေးဆေးစွာ ပြောပါသည်။ ချားလ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူ့ပြောရမည့်စကားကို ပြောမထွက်ဝံ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မစွစ် ဟာတာ၏ ကိုယ်ပိုင်စာရွက်စာတမ်းများကို မွေနှောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဘာစာချုပ်၊ ဘာသေတမ်းစာမှ ၎င်းတို့အထဲတွင် ရှိမနေတာ သေချာပါသည်။ ခဏမျှ သူ့ စိတ်သူ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်သောအခါ ထိုအကြောင်း သူပြောပြလိုက်ပါသည်။

သူ့အသံမှာ သူ့ဘာသာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ခြောက်သွေ့နေပြီး ကျောနိုး ထဲတွင်လည်း အေးစက်နေသည့် ရေလောင်းချခံရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်များ သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ထိန်းသိမ်းပေးရတာ မရှိဘူးလား”

ချားလ်က မစ္စအယ်လ်စ်ဘက်တော့ လုပ်ပေးရလေ့ရှိကြောင်း ဖြေလိုက်၍ သူ့ကို ခေါ်မေးသင့်ကြောင်း ရှေ့နေကြီးက အကြံပေးသည့်အတွက် အယ်လ်စ်ဘက်ကို ခေါ်လိုက်ရာ သူမ ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်လာပြီး မေးသမျှ အဖြေပေးပါ၏။

သူမသည် သခင်မ၏ အဝတ်အထည်တို့နှင့် ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင်များကို စုစည်းသိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများထဲတွင် သေတမ်းစာကဲ့သို့သော အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းမျိုး လုံးဝမပါဝင်ပါ။ သေတမ်းစာသည် မည်သို့သော သဏ္ဍာန်ရှိသည်ကို သူမ သိရှိပါသည်။ သူမ၏ သခင်မသည် ကွယ်လွန်သည့်နေ့ မနက်ကပင် သူမလက်ထဲ၌ သေတမ်းစာကို ကိုင်ထားခဲ့ကြောင်း မှတ်မိပါသည်။

“သေချာရဲ့လားကွဲ့” ရှေ့နေကြီးက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်ရှင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တာပါ။ ကျွန်မကို ပေါင်ငါးဆယ် ပေးဖို့ သေတမ်းစာထဲမှာ ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သေတမ်းစာကို အပြာရောင်စာအိတ်ရှည်ထဲမှာ ထည့်ထားတာပါရှင်”

“အင်း...မှန်တယ်” ရှေ့နေကြီးက ပြောသည်။

အယ်လ်စ်ဘက်က ဆက်၍ “ကျွန်မသတိရပြီ။ နောက်တစ်ရက် မနက်မှာပဲ၊ အဲဒီစာအိတ်ပြာကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ပါသေးတယ်။ ဘာမှတော့ မပါဘူးခွင့်၊ စာအိတ်ခွဲပါပဲ။ စာရေးစားပွဲပေါ် ကျွန်မတင်ထားလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီစာအိတ်ကို သတိထားမိတယ်”

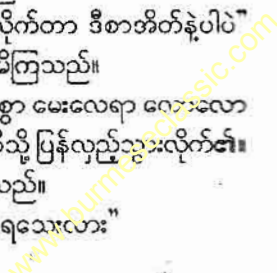
ချားလ်က ပြောပြီးသည်နှင့် ထ၍ စာရေးစားပွဲဆီ သွားလိုက်၏။ ပြန်လာသောအခါ ယူလာသည့် စာအိတ်ပြာကို ရှေ့နေကြီးထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဧည့်သည်ကြီးက စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့က သေတမ်းစာကို ပို့ပေးလိုက်တာ ဒီစာအိတ်နဲ့ပါပဲ” သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အယ်လ်စ်ဘက်ကို ကြည့်မိကြသည်။

“မေးစရာ ရှိပါသေးလားဆရာ” သူမက ရိုသေစွာ မေးလေရာ လေးလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပါပဲဟု ပြန်ဖြေသဖြင့် တံခါးဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားလိုက်၏။

“ခဏလေး” ရှေ့နေကြီးက တားထားလိုက်သည်။

“အဲဒီညနေပိုင်းက မီးလင်းဖိုကို မီးထည့်ပေးရသေးလား”

၂၂ * ကျော်ကျော်

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမြဲတမ်း မီးဖိုပေးရပါတယ်ရှင်”

“အေးအေး၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပါပဲကွာ”

အယ်လစ်ဇဘက် ထွက်သွားသောအခါ ချားလ်က ရှေ့သို့ ကိုင်းလျက် တုန်နေသော လက်များဖြင့် စားပွဲကို ကိုင်ထားပြီး...

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲခင်ဗျ၊ ရှေ့နေကြီး ဘာကို စဉ်းစားနေတာလဲ”

မစ္စတာဟောပ်ကင်းက ခေါင်းခါပြပါသည်။

“သေတမ်းစာဟာ တစ်နေရာရာက ထွက်လာမယ်လို့ပဲ မျှော်လင့်ထားကြ တာပေါ့၊ အကယ်၍ ထွက်မလာတော့ဘူးဆိုရင်တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ မထွက်လာတော့ဘူးဆိုရင်...”

“လက်ခံစရာအဖြေတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအဖေဟာ ဒီသေ တမ်းစာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ယူခိုင်းလိုက်တယ်လို့ပဲ ယူဆရတော့မှာပေါ့။ အယ်လစ် ဇဘက်ကိုတော့ သူ့ရရမယ့် ပေါင်ငါးဆယ် မဆုံးရှုံးရအောင် ကိုယ်တိုင် ငွေသားနဲ့ ပေးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်လဲဗျ” ချားလ်က အော်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ အဲဒီလို လုပ်ရမှာလဲ”

ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဟောပ်ကင်း ခပ်ခြောက်ခြောက် ချောင်းဆိုးလိုက် သည်။

“မစ္စတာရစ်ချ်ဝေး... ခင်ဗျားဟာ အဖေဖြစ်သူနဲ့ အင်း...သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တာများ ရှိနေရော့လားဗျာ”

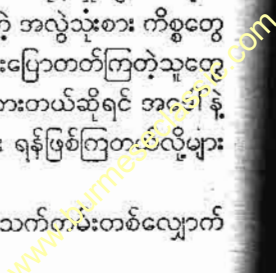
ချားလ်က အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ပြီး “လုံးဝမရှိဘူးဗျ”ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်ထိ တကယ့်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေခဲ့ကြတာပါ”

“ဪ...” မစ္စတာဟောပ်ကင်းက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချားလ်မှာ ရှေ့နေကြီးက သူ့ကို မယုံကြည်ကြောင်း တုန်လှုပ်စွာ သိလိုက် ရ၏။ အကုန်သိတဲ့ ဒီအဘိုးကြီးဟာ သူ့လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အလွဲသုံးစား ကိစ္စတွေ အကြောင်း သိများထားလေသလား။ အတင်းအဖျင်းပြောတတ်ကြတဲ့သူတွေ ဆီက ကြားမယ်ဆို ကြားနိုင်တာပဲ။ ဒါတွေကို သူ့သိထားတယ်ဆိုရင် အဖေခါနဲ့ တူတို့အကြား အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်လို့များ ထင်နေမလား။

ဒီလိုလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ချားလ်သည် သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်

အလွန်ခါးသီးခက်ခဲသည့် အခိုက်အတန့်ကို ကြုံနေရလေသည်။ သူ လိမ်လည် လှည့်ဖြားခဲ့သမျှကို လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။ ယခု သူ့အမှန်ကို ပြောသောအခါ မယုံကြည်တော့ပေ။ တယ်ခက်တဲ့ လောကပါလား။

သူ့အန်တီက သေတမ်းစာကို မီးရှို့ပစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ...သူ့တွေးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကို သူပြန်အမှတ်ရလာ၏။ အဘွားအိုတစ်ယောက်၊ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်တစ်ဖက်က နှလုံးသားရှိရာကို ဖိထားတယ်။ တစ်ခုခု လွတ်ကျသွားသလိုပဲ။ စာရွက်တစ်ရွက်လို့ ထင်ရတယ်။ မီးခိုးငွေ့ငွေ့နဲ့ ဖီးဖိုထဲ ကျသွားတယ်။

ချားလ်၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသဖြင့် နီလာ၏။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောသံကို သူ ကြားရသည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အသံပင် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီသေတမ်းစာ မတွေ့တော့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“မစွစ်ဟာတာရဲ့ အရင်က သေတမ်းစာတစ်စောင် ရှိနေသေးတယ်။ ၁၉၂၀ စက်တင်ဘာလက ရေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီ သေတမ်းစာအလိုက မစွစ်ဟာတာဟာ သူပိုင်ဥစ္စာအားလုံးကို တူမဖြစ်တဲ့ မိုင်ရီယမ်ဟာတာကို လွှဲပေးထားတယ်။ အခု မိုင်ရီယမ် ရိုဘင်ဆင်ပေါ့ဗျာ”

ဒီသောက်ရူးကြီး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ မိုင်ရီယမ် ဟုတ်လား။ သူနဲ့ သူ့လင်၊ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ရယ်၊ အမြဲ ကျိကျတတ်တဲ့ကလေး လေးယောက်ရယ်၊ သူတို့ အားလုံးအတွက်လား။ ပါးပါးနပ်နပ် ဆင်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့အကြာအစည်တွေဟာ မိုင်ရီယမ် မိသားစုအတွက် ဖြစ်ရမှာလား...

သူ့ဘေးနားရှိ တယ်လီဖုန်းက စူးစူးရှရှ မြည်လာ၏။ သူ ကောက်နားထောင်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာမေနဲထံမှ ဖြစ်သည်။ ပျော့ပျောင်းကြင်နာသည့် လေသံဖြင့် ဒေါက်တာက...

“ရစ်ချ်ဝေးလားကွဲ့၊ မောင်ရင်သိချင်မယ်ထင်လို့ ဆက်လိုက်တာပါ။ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးတဲ့ကိစ္စ အခုပဲ ပြီးသွားတယ်။ အဖြေကတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း နှလုံးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးရောဂါက ဟိုတုန်းက ကိုယ်ထင်ခဲ့တာထက် ပိုဆိုးနေတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုစိုက်ပြီး အစွမ်းကုန်စောင့်ရှောက်သည့်တိုင်အောင် မောင်ရင်အင်ဒေါ်ဟာ နှစ်လထက်ပိုပြီး အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကို သိရတော့မောင်ရင်လည်း အထိုက်အလျောက် စိတ်ဖြေနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ခဏလေးခင်ဗျ” ချားလ်က အလောတကြီးလေသံဖြင့်...

“ပြန်...ပြန်ပြောပါဦးခင်ဗျာ”

“သူဟာ နှစ်လထက်ပိုပြီး အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ” ဒေါက်တာက အနည်းငယ် အသံမြင့်၍ ပြောလိုက်၏။

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ကွယ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း” ချားလ်က ဆက်နားမထောင်ဘဲ တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ချလိုက်သည်။ သူသည် မတုန်မလှုပ်ရပ်နေစဉ် ရှေ့နေကြီး၏ အသံကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။

“မစ္စတာ ရစ်ချ်ဝေး၊ ခင်ဗျားနေကောင်းရဲ့လား”
သွားစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိကျပြတ်သားတယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်နေတဲ့ ရှေ့နေကြီး၊ ပြီးတော့ သုံးမရတဲ့ အလကားဆရာဝန်ဒေါက်တာမေနဲ့။ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေ အားလုံး ပျက်စီးပြီး၊ ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသလို ငါ့ကို ကစားနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဘဝပျက်တော့မယ့် ငါ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေပြီ ထင်တယ်၊ သွားပြီ... သွားပြီ၊ ဘုရား ဘုရား မျက်စိထဲမှာ အကျဉ်းထောင်သံတိုင်တွေပဲ မြင်နေရပါလား။ ။

ပဟေဠိဆန်သော ပြန်ပေးမှု

မစွပ်စီးလတ်ပီတာသည် ဂရိနိုင်ငံသို့သွားရန် စိတ်ထက်သန်ခြင်း မရှိလှပေ။ ထို့အတူ ဒယ်လဖီမြို့ကိုလည်း သွားချင်လှသည်ဟု သူ့စိတ်တွင် မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူမ လိုလိုလားလား သွားချင်သောနေရာများမှာ ပဲရစ်၊ လန်ဒန်၊ ရီဇိုင်းရားကမ်းခြေတို့ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဟိုတယ်များတွင် တည်းခိုခြင်းကို နှစ်သက်တတ်ပါ၏။ သို့သော် သူမ သိထားသော ဟိုတယ်ဆိုသည်မှာ နူးညံ့သော ကော်လောခင်းထူထူ၊ ဇိမ်ကျသော အိပ်ရာ၊ လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံတို့ နေရာများစွာ (အိပ်ရာဘေး၌ စာကြည့်မီးအပါအဝင်)၊ ရေပူရေအေး လိုသလောက်ရပြီး တယ်လီဖုန်းဖြင့် ကိုယ်လိုချင်သော ပစ္စည်း၊ စားသောက်စရာ မှာနိုင်သည့်အပြင် အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်လည်း စကားပြော ဆက်သွယ်နိုင်သည့်နေရာမျိုး ဖြစ်သည်။

ဒယ်လဖီမြို့ရှိ ဟိုတယ်တွင်မူ ထိုအရာများ မရနိုင်ပေ။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင် လှပဆန်းကြယ်သော ရှုခင်းကို မြင်နိုင်ပါသည်။ အိပ်ရာခုတင်သည် သန့်ရှင်း၏။ အခန်းကလည်း ဆေးဖြူသုတ်ထား၍ သန့်ပါသည်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တစ်စုံ၊ ရေတိုင်ပါသည့် မျက်နှာသစ်ရန် နေရာ၊ ပစ္စည်းထည့်သည့် ဝီရိနှင့် အံ့ဆွဲတို့ ရရှိ၏။ ရေချိုးခန်းအတွက်မှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားရပြီး ရေပူရဖို့လည်း သေချာပေ။ ဂရိနိုင်ငံ ဒယ်လဖီမြို့သို့ ရောက်ဖူးသည်ဟု ပြောနိုင်ဖို့လောက်သာ ကောင်းသည်ဟု မစွပ်စိတာ ယူဆသည်။ ရှေးဟောင်းဂရိနေရာများကို သူမ သွားကြည့်သော်လည်း စိတ်မဝင်စားပေ။ ရှေးဟောင်းရုပ်တုများသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွေလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်း၊ လက်၊ ခြေထောက်တို့ လိုနေတာများသည်။ ရုပ်တုနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကွယ်လွန်သူ သူခင်ပွန်း မစွတာ ဝီးလတ်

ပီတာ၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထုထားသော အတောင်ပံနှင့် နတ်စေတမန်ရုပ်တု ကလေးကိုသာ သူနှစ်သက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမြင်၊ အယူအဆတို့ကို သူ လျှို့ဝှက်စွာ ထိန်းသိမ်းထားပါသည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ ဝီးလတ်ကလေးက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အတွေးအမြင်တွေဟု ဝေဖန်လေ့ရှိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသားငယ်ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် ဇိမ်မရှိလှသော၊ ချမ်းအေးလှသော၊ ဖော်ရွေမှုကင်းသည့် ဝန်ထမ်းရှိသော စိတ်ပျက်စရာ ဝန်ဆောင်မှု ရနိုင်သော ဤဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိတည်းခိုနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝီးလတ်သည် မစွမ်းပီတာ၏ ၁၈ နှစ်အရွယ်သားငယ် ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကို စိတ်နှလုံးထိထိခိုက်ခိုက်မျှ ချစ်ခင်၏။ ဝီးလတ်က ရှေးဟောင်း ပန်းချီ လက်ရာများကို ကြည့်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပိန်သေးသေး၊ ဖြူရော်ရော်၊ မျက်မှန်လေးနှင့် စိတ်ကောက်တတ်သော ဝီးလတ်က သူ့ကို အမြဲအလိုက်သည့် သူမိခင်ကို ဤခရီးစဉ်ထွက်ဖြစ်အောင် ဇွတ်အတင်းပူဆာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သားအမိသည် အိုလံပီယာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ မစွမ်းပီတာက ထို နေရာကို ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းအောင် ညစ်ပေနေသည်ဟု ထင်သည်။ ပါသီနွဲ ကိုမူ သူမ နှစ်သက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အေသင်ကိုမူကား မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သည့်မြို့ကြီး ဟု သူမ ယူဆထား၏။ ဒယ်လဖီကို စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ရနိုင် မည့်နောက်ဆုံးအရပ်ဖြစ်ပါစေဟု သူမ မျှော်လင့်မိသည်။ လမ်းများပေါ် လျှောက်သွားပြီး ရှေးဟောင်းအပျက်အစီးများကို ကြည့်ရန်မှတစ်ပါး အခြား အလုပ်မရှိသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဝီးလတ်ကတော့ ဂရိကျောက်စာများကို နာရီ များစွာ ကြာအောင် ဒူးထောက်ကြည့်ရှုရင်း “မာမီ၊ နားထောင်စမ်းပါ။ သိပ် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ”ဟု ပြောပြီး ကျောက်စာအချို့ကို ဖတ်ပြတတ်သည်။ မစွမ်းပီတာမှာမူ ငြီးငွေ့လွန်းလှပြီ ဖြစ်၏။

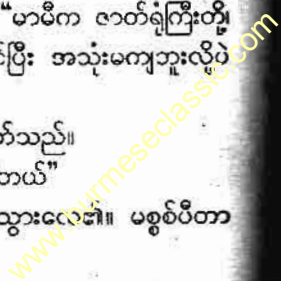
ယနေ့နံနက်တွင် ဝီးလတ်က အရှေ့ပိုင်း ရောမအင်ပါရာခေတ်က ရောင်စုံ ကျောက်ထွင်းပန်းချီများကို ကြည့်လို၍ စောစောထွက်သွား၏။ မစွမ်းပီတာက ထိုနေရာများကို လိုက်လျှင် အအေးမိပြီး ဖျားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ နေရစ် ခဲ့သည်။

“သားသိတယ်မာမီ” ဝီးလတ်က ပြောသည်။ “မာမီက ဇာတ်ရုံကြီးတို့၊ အားကစားရုံကြီးတို့ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး အသုံးမကျဘူးလို့ပဲ စဉ်းစားချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ သားရေ” မစွမ်းပီတာက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

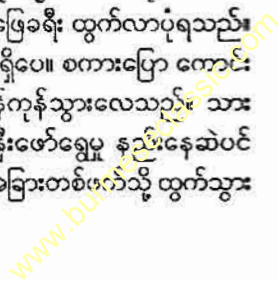
“မာမီ ဒီနေရာကို ကြိုက်လာမှာပါ။ သားသိပါတယ်”

ဝီးလတ်က ပြောလိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ မစွမ်းပီတာ

လည်း ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချပြီး နံနက်စာသွားစားရန် ထလိုက်လေသည်။
 သူမ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ လူလေးဦးမှအပ အခန်း
 မှာ ရှင်းနေပေသည်။ ပုံစံဆန်းဆန်း ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်
 သူမိခင်၊ သူတို့သည် ကကွက်တစ်ကွက်ကို လက်တွေ့တိုင်ပင် လေ့ကျင့်နေကြ
 ဟန်ရှိ၏။ ထို့နောက် အသားပြည့်ပြည့်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အရွယ်လတ်ပိုင်းရှိ လူ
 တစ်ယောက်၊ ထိုသူသည် သွန်ပဆင်ဆိုသူဖြစ်ပြီး မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းစဉ်က
 သူမ၏ ခရီးဆောင် သေတ္တာတစ်လုံးကို ကူညီဆွဲပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
 တစ်ယောက်မှာ နောက်မှ ရောက်လာသည့် လူသစ်ဖြစ်သည်။ နဖူးပြောင်ပြောင်
 နှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိသူ ဖြစ်ပြီး မနေ့ညကမှ ရောက်သူဖြစ်၏။ ထိုသူနှင့်
 မစွပ်စိတာတို့သည် နံနက်စာစားခန်းတွင် နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ချိန်၌ မကြာမီ
 စကားလက်ဆုံကျသွားလေသည်။ သူမသည် ဖော်ရွေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်စုံ
 တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရခြင်းကို နှစ်သက်တတ်သူဖြစ်သည်။ မစွတာ
 သွန်ပဆင်မှာ စကားရှည်ရှည်ပြောခြင်းကို လက်ခံအားပေးတတ်သူမဟုတ်တာ
 သိသာ၏။ သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း ပညာတတ်အဆင့်မြင့်ထဲက ဖြစ်ပုံ
 ရသည်။ မိန်းကလေးကတော့ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်
 ၍ သားငယ် ဝီးလတ်နှင့် ဆွေးနွေးဖက်ဖြစ်နေသည်။

မစွပ်စိတာက သူမနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော လူသစ်ကို ဖော်ရွေ
 သော ဟန်ပန်နှင့် ယဉ်ကျေးသူတစ်ယောက်အဖြစ် သဘောကျနေလေသည်။
 သူသည် လူကုံထံတို့၏ ဟန်ကို မပြဘဲ ရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးပြောဆိုတတ်၏။
 သူက မစွပ်စိတာအား ဂရိနိုင်ငံသားတို့၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာ
 တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြနေရာ ထိုလူများအပေါ် ရာဇဝင်စာအုပ်ထဲက ငြီးငွေ့
 ရောဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်များပင် ပြောင်းလဲသွားရအောင် ခံစားရလေ၏။ မစွပ်
 စိတာကတော့ ထိုလူအား ဝီးလတ်၏ လိမ်မာရေးခြားရှိပုံ၊ သမိုင်းနှင့် ယဉ်ကျေး
 ချီးမြှင့်မှုတို့ကို စိတ်ဝင်စားပုံစသည်တို့ ပြောပြလေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေ၏ ဖော်ရွေ
 ဟန်နှင့် ခပ်ရိုးရိုးနေတတ်ဟန်တို့သည် သူ့ကို အလွယ်တကူ စကားပြောချင်စရာ
 ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ကို မစွပ်စိတာ မစုံစမ်းမိပေ။
 သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အလုပ်မှ အနားယူရင်း အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာပုံရသည်။
 သူ့ဘလည်း သူ့အကြောင်းကို ထုတ်ပြောချင်ဟန် မရှိပေ။ စကားပြော ကောင်း
 မှလေးနှင့် အချိန်က ထင်သည်ထက်ပို၍ မြန်မြန်ကုန်သွားလေသည်။ သား
 နှစ်ဦးတို့ ဝိယောက်နှင့် မစွတာသွန်ပဆင်တို့မှာ ရင်းနှီးဖော်ရွေမှု နည်းနေဆဲပင်
 ဖြစ်သည်။ ဤပြတိုက်ထဲမှ ထွက်လာကြပြီးနောက် အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်သွား
 မြင်လိုက်ရသည်။

မစွမ်းပီတာ၏ မိတ်ဆွေသစ်က မစွတာသွန်ပဆင် သွားရာဘက်သို့ မျက်
မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

“ဒီလူ ဘယ်သူပါလိမ့်” ဟု သူက စဉ်းစားသလိုပြောလိုက်ရာ မစွမ်းပီတာက
သူ့နာမည်ကို ပြောပြသော်လည်း သိပုံမပေါ်ပါ။

“သွန်ပဆင်၊ သွန်ပဆင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက
သိဖူး မြင်ဖူးသလိုဖြစ်နေတယ်။ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျ”

နေ့ခင်းပိုင်းတွင် မစွမ်းပီတာသည် အရိပ်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွင်
အိပ်စက်အနားယူလိုက်၏။ စုံထောက်စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ဖတ်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ဖတ်လေသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် လူသတ်မှုလေးမျှ ပြန်ပေးမှု သုံးမျှ
နှင့် လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ပြစ်မှုကြီးများပါဝင်လေရာ မစွမ်း
ပီတာသည် စာအုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်ကျေနပ်မှုရရှိကာ ငြီးငွေ့ခြင်းများ သက်သာသွား
ရလေသည်။

ဟိုတယ်သို့ သူမ ပြန်ရောက်သည်မှာ ညနေလေးနာရီ ဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်
ဆို ဝီးလတ်လည်း ပြန်ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ဟိုတယ်ရောက်သည်နှင့်
မန်နေဂျာထံမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ရရှိ၏။ နေ့ခင်းပိုင်းက လူတစ်ယောက် လာ
ပေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ စာအိတ်မှာ လွန်စွာ ညစ်ပေဟောင်းနွမ်း
နေသည်။ စိတ်မပါဘဲနှင့် သူမက စာအိတ်ကို ဆုတ်ဖြူ၍ ဖွင့်လိုက်၏။ စာ
ကြောင်း အနည်းငယ်ဖတ်မိသည့်အခါတွင်ကား ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်နှာ
ဖြူပတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည့်အပြင် လဲကျမသွားအောင်ပင် အတော်ထိန်းလိုက်
ရလေ၏။ စာမှာ နိုင်ငံခြားသား လက်ရေး မျိုးဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင်
ရေးသားထားလေသည်။ ထိုစာတွင် ပါသည်မှာ

လေဒီ... ဒီစာကို ပို့လိုက်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ လေဒီရဲ့
သားဟာ ကျွန်ုပ်တို့ လက်တွင်းမှာ တင်းကျပ်လုံခြုံစွာ ဖမ်းဆီးခြင်း
ခံထားရပြီဆိုတာ အသိပေးချင်လို့ပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်
တွေကို လေဒီတိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် လူငယ်
ကလေးမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မကြုံစေရဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ အာမခံတယ်။
သူ့ကို ရွေးဖို့ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်စတာလင် တစ်သောင်း ပေးရလိမ့်
မယ်။ ဒီအကြောင်း ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲကိုဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား
တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဦးကိုဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် လေဒီရဲ့သားဟာ
အသတ်ခံရလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်မှာ ငွေဘယ်လိုပေးရမယ် ဆိုကာ
ညွှန်ကြားမယ်။ မလိုက်နာရင်တော့ လူငယ်ကလေးရဲ့ နာမည်ပီတာ
တစ်စုံကို ဖြတ်ပြီး လေဒီဆီ ပို့ပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ အဲဒီနေ့

တစ်ရက်မှာ ထပ်ပြီး ပျက်ကွက်ရင်တော့ သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါဟာ ခြိမ်းခြောက်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိထားပါ။ တိတ်တိတ်နေဖို့လည်း မမေ့ပါနဲ့။

မျက်ခုံးနက် ဒီမက်ကြီးယပ်အဖွဲ့

မစွပ်ပီတာ၏ စိတ်တွင် မည်မျှ ယောက်ယက်ခတ်သွားမည်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြရန်မလိုအပ်တော့ပါ။

တောင်းထားသော ငွေမှာ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် များလှသည့်အပြင် လွယ်လွယ်လေး ရေးလိုက်သည်မှာလည်း ကလေးကလားဆန်နေသည်။ သို့တိုင် အောင် ဘေးအန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုက သူမစိတ်တွင် စိုးမိုးနေလေသည်။ ဝီးလတ်-သားငယ်လေး ဝီးလတ်၊ ဘယ်လိုများ ရှိနေပါလိမ့်။

သူမက ရဲကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားရန် စဉ်းစားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားကိုလည်း အကူအညီတောင်းချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စာထဲကလိုများ လုပ်လိုက်ရင် ဘုရား၊ ဘုရား၊ သူမကြက်သီးထသွားသည်။ ထို့နောက် သူမ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို ရှာရန် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလိုက်၏။ မန်နေဂျာကို တွေ့သောအခါ “တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီရှင်၊ ခုထိ ကျွန်မသား ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး”ဟု ပြောလိုက်သည်။ မန်နေဂျာက သူမကို ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး “ဟုတ်ပါဝယ်ခင်ဗျာ၊ မွန်ဆီယာ လူငယ်က မြည်းတွေကို မစီးချင်ဘူး ဆိုပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာခင်ဗျ။ ခုချိန်ဆို ပြန်ရောက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာလည်း လျှောက်ကြည့်ချင်စရာတွေ ရှိနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”

မစွပ်ပီတာက ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။ “ဒီနားပတ်ဝန်းကျင် မှာ လူသောင်းကျန်းတွေများ ရှိတတ်သလား” မန်နေဂျာက ထိုမေးခွန်းကို ချက်ချင်း သဘောမပေါက်၍ ထပ်ရှင်းပြရ၏။ ထိုအခါမှ မန်နေဂျာက ဒယ်လဗီ တစ်ဝိုက်တွင် လွန်စွာ အေးချမ်းကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားများကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံတတ်ကြကြောင်း အာမခံလိုက်သည်။

သူမနှုတ်ခမ်းက ပြောချင်သော စကားများကြောင့် တုန်နေသည်။ သို့ရာတွင် အတင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခြိမ်းခြောက်ထားမှုက သူမ တစ်ခွန်း မဟာဝံအောင် ထိန်းထား၏။ ထိုစာသည် ဘာမှ မဟုတ်သည့် လိမ်ညာ ငြိမ်းခြင်းများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့ရာတွင် အစစ်အမှန်ဖြစ်နေခဲ့သော် အမေရိကန်ရှိ သူမ မိတ်ဆွေ၏ ကလေးတစ်ယောက် ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ခဲ့ရာ၌ ကိုတိုင်ခဲ့သောကြောင့် ကလေးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စများ ဖြစ်ခဲ့

သူမသည် အကြောက်လွန်တော့မလိုဖြစ်လာ၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ပေါင်ငွေတစ်သောင်းတောင်ဆိုတော့ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ ဝီးလတ်အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဆိုလျှင် ဒီငွေမှာ ဘာမှ အရေးမကြီး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ငွေကို ဘယ်က ရပါမလဲ။ ယခုအခါတွင် ငွေနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲတွေက မဆုံးနိုင်အောင် တွေ့နေရသည်။ ငွေများကို ခရီးသွားရာတွင် ယူသွား၍လည်း စိတ်မချရပေ။ ထို့ကြောင့် ပေါင် သုံးလေးရာခန့် သုံးနိုင်မည့် ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်သာလျှင် မစွပ်စိတာတွင် ပါလာခဲ့၏။ ပြန်ပေးသမားတွေက ဒါကို နားလည်ကြပါမလား။ သူတို့ သဘောပေါက် လက်ခံနိုင်ကြပါမလား။ စောင့်ကော စောင့်နိုင်ကြမှာလား။

သူမ၏ အခိုင်းအစေ မိန်းကလေး အခန်းထဲ ဝင်လာသောအခါ သူမက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အော်ငေါက်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ညစာအသင့်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည့် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရ၏။ သူမ စိတ်သောကကြီးစွာနှင့် ခြေတရွတ် ဆွဲလျက် ထမင်းစားခန်းသို့ သွားရလေသည်။ သူမက ညစာကို စက်ရုပ်တစ်ခု အလုပ်လုပ်သလိုစား၏။ ထမင်းစားပြီးမှ အခန်းထဲတွင် လူရှင်း သလောက် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ အချို့ပွဲ လာပို့သော စားပွဲထိုးသည် သူမရှေ့သို့ စာအိတ်တစ်အိတ်ချပေးသွားလေသည်။ မစွပ်စိတာ ထိတ်သွား၏။ သို့ရာတွင် စာအိတ်ပေါ်ရှိ လက်ရေးမှာ သူမ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသော လက်ရေးမဟုတ်ပေ။ သေသပ်လှပသည့် အင်္ဂလိပ်လူကြီးလူကောင်း လက်ရေး ဖြစ်သည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စိတ်ဝင်စားစရာကို တွေ့ရသည်။ စာမှာ "ဒယ်လဖီတွင် ဝေဒင်ယတြာများ မရနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် မစ္စတာ ပါကားပိုင်းကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလိုလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်" ဟူ၍ ရေးထား၏။

ထိုစာ၏ အောက်တွင် ကပ်ထားသည်မှာ သတင်းစာကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်း ငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လိုင်စင်ပုံအရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ပါလာ၏။ သူမ၏ နဖူးပြောင်နှင့် မနက်က မိတ်ဆွေပါကလား။ မစ္စတာက ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းကို နှစ်ကြိမ်ပင် ဖတ်၍ ကြည့်၏။

သင် ပျော်ရွှင်နေပါသလား။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့
မစ္စတာပါကားပိုင်းနှင့် လာရောက် ဆွေးနွေးလှည့်ပါ။
အမှတ်(၁၇)၊ ရစ်ချမ္ဗန်လမ်း။

ကြော်ငြာမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပျော်ရွှင်နေပါသလားတဲ့၊ လူတစ်ယောက် ဒီလောက် ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့ခြင်းမျိုး ရှိနိုင်မယ် မထင်ပါ။ ဤစာမှာ ဘုရားသခင်က သူမကို စောင့်ရှောက်ရန် ဖန်တီးချက်ဖြစ်ရမည်။ သူမက အိတ်ထဲကို ခပ်သွက်သွက် မွေနှောက်ရှာလိုက်ပြီး စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ စာအနည်းငယ် ရေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်မကို ကူညီပါ။ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ဟိုတယ်အပြင်ဘက်တွင် ကျွန်မနှင့် လာတွေ့ပေးစေလိုပါသည်။”

သူမက စာရွက်ကို စာအိတ်တွင် ထည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ လူကြီးလူကောင်းအား သွားပေးရန် စားပွဲထိုးကို ပေးရင်း မှာလိုက်သည်။ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အနွေးထည်ခြုံလျက် မစွပ်ပီတာက ဟိုတယ်အပြင်လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေ၏။ မကြာမီ မစွတာပါကားပိုင်းကို သူမတွေ့လေသည်။

“ရှင်ဒီရောက်နေတာ ကောင်းကင်ဘုံက စီစဉ်ပေးလိုက်သလိုပါပဲရှင်”

မစွပ် ပီတာက အသက်မရှူဘဲ ပြောလိုက်၏။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဒီပြဿနာကြီး ကြုံနေရတာကို ရှင်ဘယ်လိုများ ခန့်မှန်းနိုင်တာလဲရှင်၊ အဲဒါကို ကျွန်မ အံ့ဩနေတာ”

“လူရဲ့မျက်နှာအမူအရာပေါ့ မဒမ်”

မစွတာပါကားပိုင်းက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာပြဿနာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အခု နားထောင်ကြည့်ဖို့ပေါ့ခင်ဗျာ”

မစွပ်ပီတာက မဆိုင်းမတွပင် သူမအိတ်ထဲမှ စာကို ထုတ်၍ ကမ်းဖေးဆို့က်သည်။ မစွတာပါကားပိုင်းက သူယူလာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးငယ်ဖြင့် စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူမက “အင်း ထူးခြားတဲ့စာပဲ။ အတော့ကို ထူးတယ်။ တချို့ အရေးကြီးတာတွေလည်း ပါတယ်”

သို့ရာတွင် မစွပ်ပီတာကတော့ ထူးခြားတာတွေကို နားမထောင်လိုပေ။ အရေးကြီးသောအချက်အလက်များ ဆိုတာတွေကိုလည်း မဆွေးနွေးလိုပေ။ ဝိသတ်ကို ကယ်ဆိုင်နိုင်ရန် သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော ဘားငယ်ကို ဘယ်လိုကယ်ရမလဲ။ ဒါကိုသာ သူမသိလိုပေသည်။ မစွတာပါကားပိုင်းက သူမကို သိပ်စိတ်မပူဖို့ ပြော၏။ ဂရိတွင် ရှိသည့် ပြန်ပေးသမား နည်း သဘာဝကိုလည်း ပြောပြသည်။ သူတို့သည် ဖမ်းထားသော သူတို့၏ ဘာဝကောင်ကို အထူး ဂရုစိုက်တတ်ကြသည်။ ထိုအကျဉ်းသမားသည် သူတို့

အတွက် ရတနာသိုက် မဟုတ်လား။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက တဖြည်းဖြည်း သူမ စိတ်သက်သာစေရန် ချော့မော့ပြောရ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲရှင်” မစ္စစ်ပီတာက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ အော်မေးလေသည်။ “မနက်ဖြန်အထိ စောင့်ကြည့်ဖို့ပေါ့ဗျာ” မစ္စတာပိုင်းက ဖြေသည်။ “အကယ်၍ ခင်ဗျား ရဲကို သွားမတိုင်ချင်ဘူးဆိုရင်ပေါ့” မစ္စစ်ပီတာ က ကြက်သီးထဟန်ပြု၍ လက်ကာပြလိုက်သည်။ “ဝီးလတ် မရှုမလှသေသွား နိုင်သည် မဟုတ်လား။” “ဝီးလတ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ရောက်လာမယ်လို့ ချင်ထင်ရဲ့လား” သူမက မေးလိုက်ရာ မစ္စတာပါကားပိုင်းက မဆိုင်းမတွပင် “ဒါကို ဘာမှ သံသယရှိဖို့ မလိုဘူးဗျ”ဟု ဖြေလိုက်ပြီး “စဉ်းစားဖို့ ရှိတာက မဒမ်ရဲ့သားကို ပေါင်တစ်သောင်းမပေးဘဲ ကယ်နိုင်၊ မကယ်နိုင်ဆိုတာပါပဲ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလိုချင်တာက သားလေး ဘေးမသီရန်မခ ပြန်ရောက်လာဖို့ပါပဲ ရှင်”

“မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ချော့ချော့မော့မော့ ပြော လိုက်ပြီး “ဒီ-စာကို ဘယ်သူလားပေးတာလဲဗျ”ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“လူစိမ်းတစ်ယောက်လို့ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ပြောတာပဲ”

“အာ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ လုပ်နိုင်တာ တစ်နည်း ရှိတယ်ဗျ။ မနက်ဖြန် စာလာပေးမယ့်သူကို နောက်က လိုက်ချောင်းရမယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့သား ပြန်မလာတာကို ဟိုတယ်က လူတွေ ဘယ်လိုပြောထားမလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြောရမှာကိုး”

“ကျွန်မ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိပါဘူးရှင်”

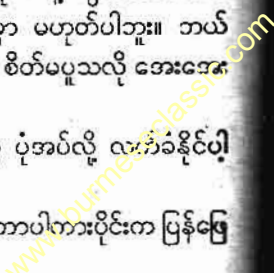
ထိုအခါ မစ္စတာပိုင်းက “ကျွန်တော်တော့ ဒီလို တွေးမိတယ်၊ မဒမ်ဟာ သား ပြန်ရောက်မလာတဲ့အတွက် စိတ်ပူပန်သောကရောက်တာကိုပြမှ သဘာဝ တူလိမ့်မယ်။ တချို့ကလည်း လိုက်ရှာဖို့ သွားကြမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဟိုလူဆိုးတွေက”

“ဒါတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပြန်ပေးဆွဲခံရတယ်ဆိုတာနဲ့ ငွေဘယ်လောက် တောင်းတယ်ဆိုတာမျိုး မပြောသရွေ့ သူတို့ရန်ရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားတစ်ယောက်လုံး ပျောက်နေတာကို စိတ်မပူသလို အေးအေး ဆေးဆေးနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“မစ္စတာ ပါးကားပိုင်း...၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုဒီကိစ္စ ပုံအပ်လို့ လက်ခံနိုင်ပါ့ မလားရှင်”

“ဒါမျိုးက ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ငန်းပါပဲ မဒမ်” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်ဖြေ

လိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဟိုတယ်သို့ ပြန်မည်အပြုတွင် ကိုယ်လုံး ထည်ထည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။

“ဘယ်သူပါလိမ့်” မစ္စတာပါကားပိုင်းက သိလိုစိတ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်ရာ မစ္စစ်ပီတာက “မစ္စတာ သွန်ပဆင်နဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အိုး... သွန်ပဆင်” မစ္စတာပိုင်းက စဉ်းစားရင်း “သူကိုး” ဟု ပြောလေသည်။

မစ္စစ်ပီတာ အိပ်ရာဝင်သောအခါ မစ္စတာပါကားပိုင်း၏ စိတ်ကူးကို ကျေနပ်မိ၏။ စာယူလာသူ မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ပြန်ပေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်သူ ဖြစ်ရပေမည်။ သူမိတ်တည်ငြိမ်မှုရပြီး ထင်သည်ထက် စောစွာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် သူမ အဝတ်လဲနေစဉ်တွင်တွင် ပြတင်းပေါက်အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခု ကျနေသည်ကို သတိထားမိ၏။ သူမကောက်ယူလိုက်သော အခါ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်ရေးညှံညှံနှင့် ခပ်ညစ်ညစ် စာအိတ်ပါပဲလား။ သူမ ဆွဲဆုတ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာပါနံနက်ပါလေဒီ၊ တုံ့ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီးပြီလား။ အခုထိတော့ လေဒီရဲ့ သားဟာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ တောင်းထားတဲ့ ငွေတော့ ရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလောက်များများ လေဒီမှာ အဆင်သင့် ပါချင်မှပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းရတာတော့ လေဒီမှာ သိပ် ထူးခြားတဲ့ စိန်လည်ဆွဲတစ်ကုံး ပါလာတယ်ဆိုတဲ့အတွက် ငွေအစား အဲဒီစိန်လည်ဆွဲကို လက်ခံပါမယ်။ ဒီတော့ ဟောဒီ အစီအစဉ် အတိုင်း လုပ်ပါ။ လေဒီကိုယ်တိုင်၊ သို့မဟုတ် တခြားစိတ်ချသူ တစ်ယောက်ယောက် စိန်လည်ဆွဲယူပြီး အားကစားကွင်းပျက်ကို လာခဲ့ပါ။ အဲဒီကနေ ကျောက်ဆောင်ကြီးဘေးမှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်ဆီကို လာရမယ်။ အဖော် ခေါ်မလာတာ သေချာအောင် စောင့်ကြည့်နေသူတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ လေဒီရဲ့ သားကို စိန်လည်ဆွဲနဲ့ လှူယူရမယ်။ အချိန်က မနက်ဖြန်မနက်နေထွက်ခါစ ခြောက်နာရီ တိတိဖြစ်တယ်။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရဲနဲ့ ပိုင်းမယ်ဆိုရင် လေဒီတို့ ဘူတာရုံအပြန်မှာ သေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ။

ဒါ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားဖြစ်တယ်။ မနက်ဖြန် မနက် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်မှာ စိန်လည်ဆွဲ မရောက်လားရှင် ကလေး

ရဲ့ နားရွက်နှစ်ဖက် ဖြတ်ပို့လိုက်မယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ သူသေ
ရမှာပဲ။

လေဒီကို ကြိုဆိုလျက်
ဒီမက်ကြီးယတ်

မစ္စစ်ပီတာသည် မစ္စတာပါကားပိုင်းထံသို့ အမြန်ပြေးလေ၏။ မစ္စတာ
ပါကားပိုင်းက စာကို အထူးသတိထား၍ ဖတ်လေသည်။ ထို့နောက် သူက
“ဟုတ်သလားဗျ၊ စိတ်လည်ဆွဲရုံတယ်ဆိုတာ”ဟု မေးသည်။

“တကယ်ရှိပါတယ်ရှင်၊ ဒေါ်လာတစ်သောင်းတန်ရှင်၊ ကျွန်မခင်ပွန်း ဝယ်
ပေးခဲ့တာ”

“အင်း တော်တော် သတင်းယူကောင်းတဲ့ အဖွဲ့ပဲကိုး”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တယ်”

မစ္စစ်ပီတာက မရှင်း၍ မေးလိုက်ရာ မစ္စတာပိုင်းက

“ဒီကိစ္စမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာပါ”

“အို...မစ္စတာပိုင်းရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ စဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မဟုတ်ပါ
ဘူးရှင်၊ ကျွန်မသားလေး ပြန်ခေါ်လို့ ရမှ ဖြစ်မယ်ရှင်”

“မဒမ်က အဆုံးအဖြတ်မြန်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကိုး။ ဒေါ်လာတစ်သောင်း
ကို စိတ်အေးလက်အေး အဆုံးခံတော့မလို့လား၊ မဒမ်ရဲ့ စိန်လည်ဆွဲကို အကြမ်း
ဖက်သမားတွေ လက်ထဲ လွယ်လွယ်ပဲ ထည့်ပေးတော့မလို့လား”

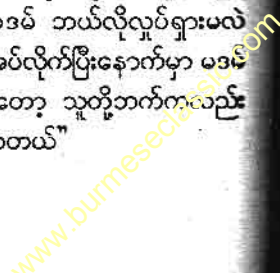
“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ရှင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မက ဒီသူရဲဘောကြောင်တဲ့
လူယုတ်မာတွေကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမလိုက်ချင်တာပဲ။ ကျွန်မသားကို ပြန်ရပြီ
ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မကတော့ ရနိုင်သမျှ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့သူတို့ကို ဝိုင်းဖမ်းခိုင်းမှာရှင်၊
နောက်ပြီး ကျွန်မတို့သားအမိ ဘူတာရုံကို သွားတဲ့အခါလည်း လိုအပ်ရင် သံချပ်
ကာကား ငှားချင်ငှားရပစေရှင်”

မစ္စစ်ပီတာမှာ လက်စားချေလိုစိတ်ဖြင့် မျက်နှာ ရဲနေလေသည်။

“အင်း...အင်းပေါ့လေ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြော
လိုက်၏။ “တစ်ခုရှိတာက သူတို့ဘက်ကလည်း မဒမ် ဘယ်လိုလှုပ်ရှားမလဲ
ဆိုတာကို ကြိုပြီး စဉ်းစားကြမှာပဲ။ ဝီးလတ်ကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီးနောက်မှာ မဒမ်
ကို သူတို့ ဘာမှ အကြပ်ကိုင်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ဘက်ကလည်း
အန္တရာယ်ကို ရှောင်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားကြမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးတစ်ခုကို စမ်းကြည့်ချင်တယ်ဗျ”
သူက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လှည့်ပတ်မျက်စိကစားလိုက်သည်။ လူသူရှင်း
နေပြီး တံခါးပေါက်များမှာလည်း ပိတ်လျက်ရှိသည်။

“မစ္စစ်ပီတာရေ၊ ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရတနာကုန်သည် တစ်
ယောက် အေသင်မှာရှိတယ်။ သူက စိန်တုလုပ်တဲ့ဘက်မှာ သူမတူအောင် ကျွမ်း
ကျင်တဲ့သူဗျ” သူက လေသံကို နှိပ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်
လိုက်မယ်၊ နေ့လယ်ပိုင်း လောက်ဆိုရင် သူ့ရောက်လာမှာပဲ၊ စိန်တုတွေလည်း
ယူလာလိမ့်မယ်”

“ရှင်ဆိုလိုတာက...”

“ခင်ဗျားရဲ့ လည်ဆွဲက စိန်တွေ ထုတ်ပြီး စိန်တုနဲ့ အစားထိုးပေးလိမ့်မယ်
လေဗျာ”

“ရှင်... အောင်မယ်လေး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ၊ ရှင်ကျွန်မကြားဖူးသမျှမှာ
အပါးနပ်ဆုံးပါပဲ”

မစ္စစ်ပီတာက ဝမ်းသာချီးကျူးစိတ်ဖြင့် မစ္စတာပါကားပိုင်းကို ကြည့်မိ
လေသည်။

“ရှု... တိုးတိုးဗျ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတစ်ခုတော့ လုပ်ပေးပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်မယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်နေတုန်း အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိအောင်
ခင်ဗျားက ဂရုစိုက်ပေး”

မစ္စစ်ပီတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းမှာ မန်နေဂျာ၏ အခန်း
ထဲတွင် ရှိသည်။ မန်နေဂျာက မစ္စတာပါကားပိုင်းခေါ်လိုသည့် နံပါတ်ကို ရ
အောင် စီစဉ်ပေးပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ အပြင်တွင် မစ္စစ်ပီတာ
တို့ တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မ မစ္စတာ ပါကားပိုင်းကို စောင့်နေတာပါ” ဟု သူမက ပြောလိုက်
သည်။ “ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမလို့ရှင်”

“ဪ ဪ ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်”

နိုးခန်းအပြင်ဘက် ခန်းမထဲတွင် မစ္စတာသွန်ပဆင်လည်း ရှိနေ၏။ သူက
သူမတို့နှစ်ဦး ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး မန်နေဂျာနှင့် စကားပြောလေသည်။

“ဒယ်လဖီမှာ ဝိုလ်တဲကောင်းကောင်းများ ငှားလို့ ရနိုင်မလားလို့ ဘာ
ခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ခု ရှိတယ်မဟုတ် လား”

“အဲဒါက ဂရီသူ့ငွေတစ်ယောက်ပိုင်တာပါ။ သူက မငှားဘူးခင်ဗျ”

“တခြား ဝိုလ်တဲလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုပါတော့”

“အမေရိကန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ ဝိုင်လီတဲတစ်လုံးတော့ ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ရွာရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ပိတ်ထားတယ်။ နောက်တစ်လုံးက အင်္ဂလိပ်ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပိုင်တာလည်း ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါက တောင်ပေါ် ကျောက်ဆောင်စွန်းနား ဆောက်ထားတဲ့ ဝိုင်လီတဲ ပါ”

မစ္စစ်ပီတာ ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်၏။ နဂိုက အသံကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သည့်အပြင် တမင်အသံမြှင့်၍ သူမက “အိုး...ကျွန်မလည်း ဝိုင်လီတဲ ကောင်းကောင်း ရှာနေတာရှင်၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ တည်းခိုနိုင်မယ့် နေရာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက နေရာအတော်ရွေးတာရှင်၊ ဒါနဲ့မစ္စတာသွန်ပဆင်၊ ရွှင်ဒီကို ပထမဆုံးအခေါက် ရောက်ဖူးတာလား၊ ရှင်လည်း နေရာကောင်း ကောင်းမှ နေတတ်တဲ့သူနဲ့ တူပါတယ်”

သူမက မစ္စတာပါကားပိုင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်အထိ တမင် ရည် ရွယ်လျက် ဆက်ပြောနေလေသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူမအား အဆင် ပြေကြောင်း ပြုံးရုံလေး ပြုံး၍ အချက်ပြလိုက်၏။ မစ္စတာသွန်ပဆင်သည် လှေကားထစ်များကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသွားပြီး သားအမိနှစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ရာသီဥတုအေးလာသည့်အတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမည့် တန် ရှိပေသည်။

အစစအဆင်ပြေလျက် ရှိပါ၏။ ရတနာကုန်သည်သည် ညစာစားချိန် မတိုင်မီ အခြားခရီးသွားများနှင့်အတူ ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ မစ္စစ် ပီတာက စိန်လည်ဆွဲကို သူ့အခန်းသို့ ယူသွားပြီး ပြလိုက်ရာ သူက သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး ခေါင်းညိတ်လျက် အသိအမှတ်ပြု၏။ ထို့နောက် သူ့လက်ဆွဲအိတ် ထဲမှ ကိရိယာအချို့ ထုတ်လိုက်ပြီး အလုပ်စလုပ်လေတော့၏။

ည ၁၁ နာရီတွင် မစ္စတာပါကားပိုင်း မစ္စစ်ပီတာ၏ အခန်းသို့ ရောက်လာ သည်။

“ဟောဒီမှာ ရပြီဗျ”

သူက ရှုမြိုင်းအိတ်ငယ်ကလေးကို သူမအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမ က အိတ်ထဲကို ကြည့်ပြီး “ကျွန်မစိန်တွေပါလား”

“ဟောဒါက စိန်တုတွေ ထည့်ထားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လည်ဆွဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ မသေသပ်ဘူးလားဗျာ”

“တကယ် အံ့ဩစရာပဲရှင်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အရစ္စတိုပေါလို့စဟာ သိပ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖျ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ သံသယဖြစ်မယ်လို့ ရှင်မထင်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် သံသယရှိပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားမှာ စိန်လည်ဆွဲရှိတာကို သူတို့ သိထားကြတယ်။ အဲဒီလည်ဆွဲကို ခင်ဗျားက သူတို့ကို ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီ လှည့်ကွက်ကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် စဉ်းစားမိကြပါ့မလဲ”

“အင်း၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ လှည့်ကွက်ပါပဲ” မစ္စစ်ပီတာက ကျေနပ်စွာ ပြော လိုက်ပြီး လည်ဆွဲကို မစ္စတာပါကားပိုင်းအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် “ဒါကို ရှင်သွားပေးနိုင်မလား၊ ရှင့်အတွက် သိပ်များ ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေ မလား မသိဘူး”

“သွားပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ရဲ့ စာလည်း ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ လုပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲကဲ မစ္စစ်ပီတာ စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ အိပ်ပေတော့၊ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားရဲ့သားဟာ ခင်ဗျား နဲ့အတူ နံနက်စာစားဖို့ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အို ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေရင်”

“စိတ်မပူနဲ့တော့လေ၊ အားလုံး ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီးပြီပဲ”

မစ္စစ်ပီတာမှာ ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်ပေ။ အိပ်သောအခါတွင်လည်း အိပ် မက်ဆိုးများ မက်၏။ ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသော ဝိး လတ်ကို ပြန်ပေးသမားတို့က သံချပ်ကာကားများပေါ်မှ လက်နက်မိုးစုံဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်သည်ဟု အိပ်မက်မက်လေသည်။ သို့နှင့် သူမသည် လန့်နိုး လာ၏။ အရုဏ်တက်စ အချိန်ဖြစ်သည်။ မစ္စစ်ပီတာ ထ၍ အဝတ်အစားလဲ၏။ ထို့နောက် ထိုင်စောင့်နေတော့သည်။

နံနက် ၇ နာရီထိုးသောအခါ သူမ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံ ကြားရပေပြီ။ သူမ၏ အာခေါင်မှာ ခြောက်နေလေရာ စကားပြောရန်ပင် ခက်နေ၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု သူမပြောလိုက်သည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီး မစ္စတာသွန်ပဆင် ဝင်လာလေသည်။ သူမက သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီး မကောင်းဆိုးရွား အန္တရာယ်တစ်ခု ကျရောက်တော့မလို့ ခံစားနေရလေသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာ သွန်ပဆင် စကား စပြောသောအခါ တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော အသံကို ကြား ရ၏။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နှုတ်ဆက်စကားပင် ဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မစ္စစ်ပီတာ”

“ရှင် ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မအခန်းထဲကို...”

“ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ရောက်လာရတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးတော့ မစ္စစ်ပီတာ” မစ္စတာသွန်ပဆင်က ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ အပေးအယူကိစ္စတစ်ခုက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

မစ္စစ်ပီတာက ရှေ့ကိုင်းလိုက်၍ စွပ်စွဲသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး... “လက်စသတ်တော့ ကျွန်မသားကို ပြန်ပေးဆွဲတာ ရှင်ကိုး- ပြန်ပေးအဖွဲ့ ဆိုတာ တကယ်တော့...”

“ပြန်ပေးအဖွဲ့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ယုတ္တိရှိရှိ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး သူတို့ လုပ်ပုံက ပညာသားမပါဘူးလို့ပြောရမှာပဲ”

မစ္စစ်ပီတာမှာ အာရုံတစ်ခုတည်းသာ ထားတတ်သူဖြစ်သည်။

“ကျွန်မသား ဘယ်မှာလဲ” သူမက ကျားမတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် ရန်လိုစွာ မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားသားလား” မစ္စတာသွန်ပဆင်က နောက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“သူ တံခါးဝမှာ ရောက်နေပါပြီ”

“ဝီးလတ်”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဖြူရော်သော မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်မရိတ်ရသေးသော ဝီးလတ်ဝင်လာရာ သူ့မိခင်က တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။ မစ္စတာ သွန်ပဆင်က ကြင်နာသော အပြုံးဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်” မစ္စစ်ပီတာက သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ရှင်ကို မတရားစွဲရမှာပဲ။ ရှင် ဥပဒေအတိုင်း အပြစ်ခံစေရမယ်”

“မာမီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” ဝီးလတ်က ဝင်ပြော၏။

“ဒီလူကြီးလူကောင်းက သားကို လာကယ်ခဲ့တာ”

“သားက ဘယ်ရောက်နေခဲ့တာလဲ”

“ကျောက်တောင်စွန်းက အိမ်တစ်လုံးမှာ မာမီ၊ ဒီကနေ တစ်မိုင်လောက် ထေးတယ်”

“ခွင့်ပြုပါ မစ္စစ်ပီတာ” မစ္စတာသွန်ပဆင်က ဝင်ပြောရင်းနှင့်...

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်အပ်ပါရစေ”

သူက စက္ကူဖြင့် ပတ်ထုပ်ထားသော အထုပ်ငယ်ကို မစ္စစ်ပီတာအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။ စက္ကူထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သောအခါ စိန်လည်ဆွဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ထုပ်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားမနေနဲ့တော့ မစ္စစ်ပီတာ”

မစ္စတာသွန်ပဆင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“စိန်အစစ်တွေက လည်ဆွဲထဲမှာပါ။ အိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တွေက စတုတေ့ဗျ၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲပြောသလို အရစ္စတို့ ပေါ်လွှဲဆိတ်ယူတာ တကယ်

ဆက်ရာပြောက်တဲ့ သူပါ”

“ရှင်ပြောနေတာ ကျွန်မတစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး” မစွမ်းပီတာကက
ညီညင်စွာ ပြောလိုက်၏။ မစွတာသွန်ပဆင်က “ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ဘက်
ကနေ ကြည့်ဖို့ လိုတယ်ဗျ” ဟု ရှင်းပြသည်။ “နာမည်တစ်ခု ပြောသံကြားလိုက်
တာနဲ့ ကျွန်တော်အာရုံစိုက်မိတော့တာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ခင်ဗျား
နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုကြတာတွေကို ကျွန်တော် တိတ်တိတ်
နားထောင်ခဲ့တယ်။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ဖြစ်နေတာ
မို့ ကျွန်တော်လည်း မန်နေဂျာကို ရှင်းပြပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ယုံကြည်အောင်
လုပ်ခဲ့ရတယ်။ သူက ခင်ဗျားရဲ့ အပြောကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေ ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်း
ဆက်တယ်၊ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ သိရအောင် သူ့စာရေးတစ်ယောက်ကို
နားထောင်ခိုင်းခဲ့တယ်”

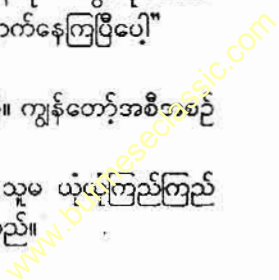
“သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်အတစ်ခုလုံးဟာ သူတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်
လာခဲ့တယ်ဗျ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပီရိတု ရတနာသူခိုးနှစ်ယောက်ရဲ့
ဖော်မှတ်ထားခံခဲ့ရတာပါပဲ။ သူတို့က ခင်ဗျားရဲ့ စိန်လည်ဆွဲအကြောင်း သိထား
ကြတယ်။ ခင်ဗျား သွားလေရာကို နောက်က လိုက်နေကြတယ်။ နောက် ခင်ဗျား
ရဲ့ သားကို ဖမ်းထားလိုက်ပြီး ဝတ္ထုထဲက ပြန်ပေးသမားတွေပုံစံအတိုင်း ငွေနဲ့
လာရွေးဖို့ စာပို့လိုက်ကြတာပေါ့။ ဒါကို စီစဉ်သူက ခင်ဗျားရဲ့ ယုံကြည်မှု ရမယ်
ဆိုတာကောင်းကောင်း သိနေတယ်”

“အဲဒီနောက်တော့ အားလုံးဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြစ်လာတာပါပဲ။
ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေက စိန်အတုတွေ ပါတဲ့အိတ်ကို ခင်ဗျားပေးခဲ့ပြီး စိန်လည်
ဆွဲကိုတော့ သူ တွဲဖက်နဲ့ ခွဲဝေယူကြဖို့ပေါ့။ ဒီနေ့မနက် ခင်ဗျားသားပြန်ရောက်
လာတဲ့အခါ ခင်ဗျား သိပ်စိုးရိမ်သွားရတော့မယ်။ ခင်ဗျားလွတ်လိုက်တဲ့
မိတ်ဆွေပါ ပြန်ပေါ်မလာတော့ သူပါပြန်ပေးဆွဲခံလိုက်ရပြီလို့ ခင်ဗျားတွေးမိ
မှာပဲ။ ကျွန်တော် မှန်းကြည့်ရတာကတော့ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို
မနက်ဖြန်မှာ ခင်ဗျားသားရိုရာကို သွားခိုင်းလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားသားကို ပြန်ခေါ်
လာနိုင်ပြီးတဲ့နောက် ဝိုင်းစဉ်းစားကြရင်းနဲ့ အဖြစ် မှန်ကို သိသွားနိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့က အတော်ဝေးဝေး ရောက်နေကြပြီပေါ့”

“ဒါဖြင့် အခု သူတို့...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အခု သူတို့ကို ဖမ်းထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်
အတိုင်းပါပဲ”

“တော်တော်ယုတ်တဲ့လူပါလား” မစွမ်းပီတာက သူမ ယုံယုံကြည်ကြည်
အားကိုးခဲ့ရပုံများကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“ယုံအောင် ပြောတတ်တဲ့ တကယ့်လူယုတ်မာပဲ”

“ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာသွန်ပဆင်က ထောက်ခံလိုက်၏။ ဝီးလတ်က...

“ဒါတွေ အန်ကယ် ဘယ်လို သိသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မစဉ်းစား
တတ်အောင်ပဲ”ဟု ဝင်ပြောရင်း

“အန်ကယ် သိပ်တော်တာပဲ”ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ကွယ်၊ လူသိမခံချင်လို့ နာမည်လိမ်နဲ့ ခရီးသွားနေတုန်း ကိုယ့်
နာမည်ရင်းကို အလွဲသုံးတာ တွေ့လိုက်ရတော့လည်း...”

မစ္စစ်ပီတာက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး “ရှင်ဘယ်သူလဲ”ဟု ရုတ်
တရက် မေးလိုက်ရာ သူက အေးဆေးစွာပင်...

“ကျွန်တော် ပါကားပိုင်းပါ”ဟု ဖြေလိုက်ပါလေ၏။ ။

မကြံကောင်းမစည်ရာ

[ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စိတ်ပညာရှင်ဖြစ်သော ကွယ်လွန်သူ ဒေါက်တာ အက်ဒဝပ် ကာစတဲယား(အမ်ဒီ)၏ မှတ်စုများမှ ရယူဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။]

ယခု ကျွန်တော်ဖော်ပြမည့် ထူးဆန်း၍ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာအဖြစ်လာတ်လမ်း တို့ အမြင်နှစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်မြင်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အမြင်မှာမူ မည်သည့်အခါကမှ ဝေခွဲမရဖြစ်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ပြင် ဆန်းကြယ်၍ ဖြေရှင်းမပြနိုင်သော အကြောင်းကိစ္စတို့ကို သိပ္ပံနည်းကျဟု ဆိုကာ အလေးဂရုမပြုဘဲ ပယ်ဖျောက်မြှုပ်နှံပစ်လိုက်ရန် မသင့်ဟု သည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စတင်သိရှိခဲ့ရသည်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဆက်တဲ ပို့လိုက်သော ကြေးနန်းစာတစ်စောင်မှ ဖြစ်သည်။ ကာမိုက်ကယ်ဟူသော အမည်တစ်ခုမှတစ်ပါး ကြေးနန်းပါအကြောင်းအရာမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားခြင်း မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကြေးနန်းအပေါ် အလေးအနက်ထားသည့်အနေဖြင့် ၁၂ နာရီ ၂၀ ရထားဖြင့် ပက်ဒင်တန်ဘူတာမှ ဟီးဖို့ရှိုင်းယားသို့ လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ရထားသည် ဟီးဖို့ရှိုင်းယားရှိ ဝူဒင်ဘူတာတွင် ရပ်သောအခါ လာကြို ဆူသော ဆက်တဲကို တွေ့ရပါသည်။

“လိုက်လာတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ညှစ်ကိုင်လျက် ပြောပါသည်။

“ကျေစ်က ကျွန်တော့်လိုင်းနဲ့ ဆိုင်နေလို့လား၊ စိတ်မူမမှန်တဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော် ထင်ကြေးဖြင့် မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ လက်ဆွဲသေတ္တာကို မြင်းရထားပေါ် တင်လျက် ဘူတာမှ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော ဝူဒင်ရွာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းတွင် သူက ရုတ်တရက် ပြောပါ၏။

“ကိစ္စတစ်ခုလုံးက နားလည်ဖို့ ခက်နေတယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဗျာ၊ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လုံးဝပုံမှန်ပါပဲ။ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ နေတတ်တယ်ဗျာ၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်လို့ မဆိုနိုင်ပေမဲ့ အထက် တန်းလွှာက အင်္ဂလိပ်လူငယ်လူကောင်းတစ်ယောက်လို့တော့ အသေအချာ ပြောနိုင်ပါတယ်။ တစ်ညမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ အိပ်ရာဝင်သွားပြီး နောက်နေ့မနက် မှာတော့ ဘာမှမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ရွာထဲ လျှောက်သွားနေတာ တွေ့ရ သတဲ့၊ သူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးတွေ၊ အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေတွေကိုတောင် မမှတ် မိတော့ဘူးတဲ့ဗျာ”

“ဟောဗျာ”

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ စိတ် ဝင်စားစရာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

“မှတ်ဉာဏ်လုံးဝပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သဘောလား၊ အဲဒီကိစ္စဖြစ်တဲ့နေ့ က...”

“မနေ့က မနက်ပဲ၊ ဩဂုတ်လ ၉ ရက်ပေါ့”

“ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုရော၊ သိရတာ ဘာမှ မရှိဘူးလား”

“ဘာမှ မသိရပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်တစ်ခုခု မသင်္ကာဖြစ်လာ၍ “ခင်ဗျား မပြောဘဲ ချန်ထားတာ များ ရှိနေရောလားဗျာ”

“မ မရှိပါဘူး”

သူ့အဖြေမှာ နှေးကွေးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်သံသယပိုကြီးလာပါသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးသီရိမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“အဲဒါက အာသာနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ...ဟို အဲဒါ အိမ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာပါ”

“အိမ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာ...ဟုတ်လား” ကျွန်တော် အံ့အားသင့်စွာ ပြောလိုက်ပါ သည်။

“ဒီလိုလေ ကာစတဲယားရဲ့။ ခင်ဗျားက ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ အများကြီး ကိုင် တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ပြီးသားပါ။ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ ဆိုကြတဲ့ အိမ်မျိုးတွေ ခင်ဗျား စစ်ဆေးစမ်းသပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒါမျိုးတွေအပေါ် ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဆယ်ခုမှာ ကိုးခုက အလိမ်အညာတွေပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကတော့ သာမန်ရုပ်ဝါဒအမြင်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းမရတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စပို”

ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဂန္ဓာရီပညာဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်တော့ ယုံကြည်တယ်” ဆက်တဲက ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ တောင်စောင်းတစ်နေရာရှိ အိမ်ဖြူဖြူတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလျက်... “အဲဒီအိမ်ပဲဗျ” ဟုပြောသည်။

“အဲဒီအိမ်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ထူးဆန်းတာ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတာတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လို့ အကုန်လုံးက သိနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အယူမသီးတတ်ပါဘူး။”

“ဘယ်လိုပုံ ဖြစ်တာမျိုးလဲဗျာ” ကျွန်တော်မေးသောအခါ သူက ရှေ့ကိုသာ ကြည့်နေပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာမှ သိမထားတာကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သိမထားမှ ကြံစဉ်းစားစရာမလိုဘဲ တွေ့တာကို တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ အဖြေရှာတာ ပိုမကောင်းပေဘူးလား။”

“မှန်ပါတယ်။ အဲဒါ ပိုကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိသားစုအကြောင်းတော့ သိထားချင်တယ်ဗျ”

“ဆာဝီလျံက အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိခဲ့တယ်။ အာသာက ပထမလန်းနဲ့မွေးတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၉ နှစ်က သူ ဒုတိယအိမ်ထောင်ထူခဲ့တယ်။ လက်ရှိ လေဒီကာမိုက်ကယ်က နည်းနည်းနားလည်ရခက်တယ်ဗျ။ သူက အင်္ဂလိပ်သွေးတစ်ဝက်ပဲပါတာ။ အာရှသွေးပဲ များတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

သူ စကားပြတ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က... “ဆက်တဲ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ လေဒီကာမိုက်ကယ်ကို သဘော မတွေ့ဘူးထင်တယ်”

သူက ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ဝန်ခံပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်သူ့ကို မကြိုက်ဘူး။ သူနဲ့တွေ့တိုင်း နိမိတ်ကောင်းဘူးလို့ပဲ စိတ်က ထင်နေတယ်။ အဲဒီ ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ ဆာဝီလျံမှာ သားလေး တစ်ယောက်ရတယ်ဗျ။ ခုဆိုရင် ရှစ်နှစ်သားရှိပြီပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ဆာဝီလျံ ဆုံးသွားလေတော့ အာသာဟာ သူ့ဖခင်ရဲ့ မျှော်မှတ်ဘွဲ့ရော၊ နေအိမ်ကိုရော ဆက်ခံခဲ့ရတယ်။ သူ့မိထွေးနဲ့ ဝမ်းကွဲညီတို့လည်း ဝူဒင်မှာပဲ သူနဲ့အတူနေကြတယ်။ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းက ပြောရရင် သိပ်စရိတ်ကြီးတာကိုး။ အာသာရဲ့ ဝင်ငွေအားလုံးလိုလိုက အိမ်နဲ့ ဝိုင်းထိန်းသိမ်းစရိတ်နဲ့ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဆာဝီလျံက သူ့မိန်းမ အတွက် ထားခဲ့တဲ့ငွေကလည်း ခုနှစ်လုံးပေါင်သုံးရာလောက် ရှိသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကံအားလျော်စွာ အာသာက သူ့မိထွေးနဲ့ အဆင်ပြေပြေနေနိုင်လေတော့ အစစအရာရာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိခဲ့ကြ

တာပါပဲ။ အခုတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခုတော့...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ လက အာသာဟာ မစ္စဖီလီပက်တာဆန်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်တယ်ဗျ”

သူက စိတ်မကောင်းစွာ အသံနိမ့်လျက် ဆက်ပြောပါသည်။ “နောက်လဆိုရင် သူတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ပဲ။ ကလေးမလေးက အခု ဒီအိမ်မှာရောက်နေတယ်။ သူ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်လိုက်မလဲ၊ စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့ဗျာ”

ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်နားသို့ ရောက်သောအခါ လက်ျာဘက်သို့ ပြေပြေ နိမ့်ဆင်းသွားသော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကို တွေ့ရပါ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ပင် အလွန် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦး မြက်ခင်းကို ဖြတ်လျက် အိမ်ဆီသို့ လာနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူသည် ဦးထုပ်ဆောင်းထားခြင်း မရှိသဖြင့် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် သူ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်တို့ ပိုမိုဝင်းပနေပါ၏။ သူ့လက်တွင် နှင်းဆီပန်းခြင်းတစ်ခု ပါလာပြီး မီးခိုးရောင်လှပသည့် ပါရှင်းကြောင်တစ်ကောင်က သူ့ခြေထောက်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ပူးကပ်လိုက်ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်က မေးခွန်းထုတ်ဟန်ဖြင့် ဆက်တဲကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ မစ္စပက်တာဆန်ပဲ”ဟု သူက ပြောပါသည်။

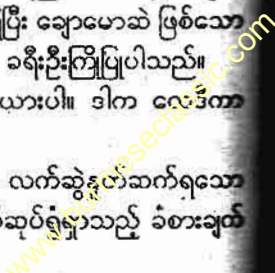
“သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ” ကျွန်တော် မိန်းကလေးကို ကြည့်လျက် ပြောလိုက်ပါသည်။ “နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ မီးခိုးရောင်ကြောင်ကြီးနဲ့ ကြည့်ရတာ ပန်းချီဆန်ပါပေတယ်”

တစ်ခုခု အသံကြားလိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် “ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”ဟု မေးလိုက်မိ၏။ သူက ကြိုးစား၍ မျက်နှာပြင်လိုက်ပြီး “ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်ပြီး ခေတ္တအကြာတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက် နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်ကြပါသည်။ အရွယ်လတ်ပိုင်းရှိပြီး ချောမောဆဲ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ထလာပြီး ကျွန်တော်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြုပါသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာကာစတဲယားပါ။ ဒါက လေဒီကာမိုက်ကယ်”

ခုံညားတည်ကြည်ဟန်ရှိသည့် အမျိုးသမီးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသော အခါ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု မသိဘဲ စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် ခံစားချက်

အလိုလို ပေါ်လာပြီး အရှေ့တိုင်းသွေးပါသည်ဟူသည့် ဆက်တဲ၏ မှန်းဆချက် ကိုလည်း သတိရမိပါသည်။

“ကျွန်မတို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခကြုံနေတာကို ကူညီဖို့လာတာအတွက် အများ ကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ဒေါက်တာ”

သူက ခပ်အေးအေး အသံကြည်ကြည်ဖြင့် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ခပ်ပေါ့ပေါ့တုံ့ပြန်ပြောလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ကြ ပါသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းကလေး အခန်းထဲ ဝင်လာပါသည်။ ကြောင်က သူနှင့်အတူ မပါလာတော့ သော်လည်း နှင်းဆီပန်းခြင်းကိုမူ ယူလာပါ၏။ ဆက်တဲက မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သောအခါ မိန်းကလေးက စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားကိုးတကြီးနှင့်

“အိုး...ဒေါက်တာကာစတဲယား၊ ဒေါက်တာဆက်တဲက ဆရာအကြောင်း အများကြီး ပြောထားပါတယ်။ အာသာရဲ့ ဒုက္ခကို ဆရာဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့် မယ်လို့ သမီးစိတ်ထဲက ယုံကြည်ပြီး သိနေပါ တယ်ဆရာ”

မစ္စပက်တာဆန်မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ ပါးပြင်များ ဖြူရော်လျက် ပွင့်လင်းရိုးသားသော မျက်လုံး များနှင့် အနည်းငယ် မျက်တွင်းကျနေသည့်တိုင်အောင် သူ့အလှမှာ ပေါ်လွင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“သိပ်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့သမီးရယ်” ကျွန်တော် သူ့ကို အားပေးလိုက် ပါသည်။ “မှတ်ဉာဏ်ချို့ယွင်းတာတို့ အမူအကျင့်ပြောင်းသွားတာတို့ ဆိုတာ ယာယီ အခိုက်အတန့် ဖြစ်တာမျိုးပါ။ အချိန်မရွေး ပြန်ကောင်းနိုင်ပါတယ်”

သူက ခေါင်းခါပြီး “အခုကိစ္စကို အမူအကျင့်ပြောင်းတာမျိုးလို့ သမီးတော့ မယုံနိုင်ပါဘူး။ သူဟာ အာသာကို မဟုတ်တော့တာပါ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို ဟုတ်တော့ဘူး။ သူမဟုတ်တော့ဘူးလို့ သမီး...”

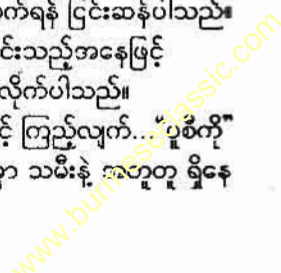
“ဖီလီ...သမီး” လေဒီကာမိုက်ကယ်က လေသံပျော့ပျော့နှင့်...

“လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ဦးလေ” ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးကို ခြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများတွင် ချွေးမလောင်းကို မေတ္တာမရှိလှကြောင်း တွေ့ရပါ၏။ မစ္စပက်တာဆန်က လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ငြင်းဆန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည့်အနေဖြင့်

“သမီး ပူစီကို နွားနို့တိုက်ပါလားကွဲ့”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်... “ပူစီကို” “ဟုတ်တယ်လေ...စောစောက မြက်ခင်းပေါ်မှာ သမီးနဲ့ အတူတူ ရှိနေ

တစ်ခုခု ကျကွဲသံကြောင့် ကျွန်တော့်စကားပြတ်သွားပါသည်။ လေဒီ ကာ မိုက်ကယ် လက်ဖက်ရည်ကရားကို တိုက်ချခိုပြီး လက်ဖက်ရည်များ ကြမ်းခင်း ပေါ် စီးကျကုန်ပါသည်။ အကွဲအစများကို ကျွန်တော်ကူ၍ ကောက်ပေးလိုက် ပါ၏။ ဖီလိပက်တာဆန်က ဆက်တဲကို မေးခွန်းထုတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရာ ဆက်တဲက ထရပ်လျက် “လူနာကို ကြည့်တော့မလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးပါ သည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်၏။ မစ္စပက်တာ ဆန်လည်း လိုက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ် တက်သွားကြပြီး ဆက်တဲက သူ့အိတ်ထဲမှ သော့ကို ထုတ်ယူပါသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်ထွက်ထွက်သွားတတ်လို့ဗျာ” ဟု သူက ရှင်းပြပါသည်။ “ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ကနေ ထွက်တိုင်း သော့ခတ်ထားခဲ့ရတယ်” သူ သော့နှင့် တံခါးဖွင့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ ဝင်ကြပါသည်။

အနောက်ဘက်မှ နေရောင်ခြည်များ ကျရောက်နေသည့် ပြတင်းပေါက် ၏ ဘောင်ပေါ်တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေပါသည်။ အလွန်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ရှေ့သို့ ကုန်းကာ ကြွက်သားအားလုံးကို လျှော့ချထားပုံ ပေါ်ပါသည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာ သည်ကို သူမသိသေး ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက်မြင်ရသည်က မျက်တောင်များ မခတ်ဘဲ သူ ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်းပင် ဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသောအခါ သူ့မျက်လွှာချလိုက်ပြီး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်၏။ သို့ရာတွင် လှုပ်ရှားခြင်းတော့ မပြုပါ။

“အာသာရေ” ဆက်တဲက ရင်းနှီးနှစ်လိုစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

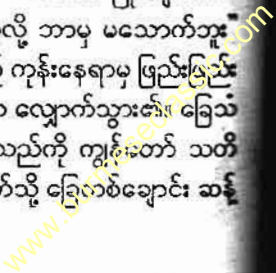
“မစ္စပက်တာဆန်နဲ့ ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မင်းကို လကြည့်ကြတာ”

လူငယ်မှာ ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှပင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ် နေသည်မှတစ်ပါး မလှုပ်ရှားပေ။ ခဏအကြာတွင် သူ ကျွန်တော်တို့ကို တိတ် တိတ်ခိုး ကြည့်ပါသည်။

“နို့သောက်တော့မလား” ဆက်တဲက ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ပြော သည့် အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တွင် နို့တစ်ခွက်ကို သူ့ချထားလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩစွာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရာ ဆက်တဲက ပြုံးလျက်...

“ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်။ သူက နို့ကလွဲလို့ ဘာမှ မသောက်ဘူး”

စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသော် ဆာအာသာသည် ကုန်းနေရာမှ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ထပါသည်။ ထို့နောက် စားပွဲရှိရာသို့ ညင်သာစွာ လျှောက်သွား၏။ ခြေသံ မှု မကြားရအောင် အလွန်တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ရှားသည်ကို ကျွန်တော် သတိ ပြုမိပါသည်။ သူ့စားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဘက်သို့ ခြေတစ်ချောင်း ဆန့်

ထုတ်၍ နောက်ဘက်တွင် ခြေတစ်ချောင်းထားကာ အစွမ်းကုန်ဆန့်လိုက်ပါသည်။ ဤလေ့ကျင့်ခန်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ လုပ်ပြီးနောက် သမ်းဝေလိုက်၏။ ဤသို့ သမ်းဝေပုံမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျောက်သွားသလားဟု ထင်ရပါသည်။

ယခု သူနို့ခွက်ရှိရာသို့ လှည့်လိုက်၏။ ခွက်ပေါ်သို့ နှုတ်ခမ်းများထိသည့် တိုင် ငုံ့ပြီး သောက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်၍ ဆက်တဲက ရှင်းပြပါသည်။

“လက်တွေကို လုံးဝ မသုံးတော့ဘူးဗျ၊ ကမ္ဘာဦးခေတ်ကလို ဖြစ်နေပြီ၊ မဆန်းဘူးလားဗျာ”

ဖီလီပက်တာဆန်မှာ နောက်အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွား၍ ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အားပေးနှစ်သိမ့်ရပါသည်။ နို့သောက်၍ ပြီးသောအခါ အာသာကာမိုက်ကယ်သည် ယခင်အတိုင်း အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် ရှိရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားပြီးနောက် ဘောင်ပေါ်တွင် ယခင်အတိုင်း ပြန်လည်နေရာယူကာ ကျွန်တော်တို့ကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ပြုလျက် ကြည့်နေပါတော့သည်။

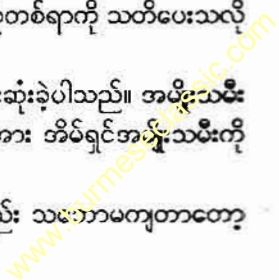
မစွပက်တာဆန်က ကျွန်တော်တို့ကို ကော်ရစ်ခါရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ သူက ငိုယိုလျက်နှင့် “အိုး... ဒေါက်တာ ကာစတဲယား၊ အဲဒါသူမဟုတ်ဘူး၊ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာဟာ ...အာသာ မဟုတ်ဘူး သမီးသိတယ်...”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းခါလျက် “ဦးနှောက်ဆိုတာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်အောင်လည်း လှည့်စားတတ်ပါတယ်ကွယ်”ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ယခု ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သော ထူးခြားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသောကြောင့် နားမလည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူငယ် ကာမိုက်ကယ်တို့ ယခင်က တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ဖူးစေခဲ့စေကာမူ သူလမ်းလျှောက်ပုံ၊ ကြည့်ပုံတို့မှာ ကျွန်တော်သိခဲ့ဖူးပြီး ပြန်စဉ်းစားမရသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပေးသလို ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုနေ့ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။ အမိုးသမီးများ ထွက်သွားသောအခါ ဆက်တဲက ကျွန်တော့်အား အိမ်ရှင်အဖိုးသမီးကို အယ်လိုမြင်သလဲဟု မေးပါသည်။

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲ ကျွန်တော်နည်းနည်း သဘောမကျတာတော့

အမှန်ပါ။ သူ့မှာ အရှေ့တိုင်းသွေး ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အရှေ့တိုင်း ဂန္ဓာရီပညာတွေ တတ်မယ့်ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ထူးထူးခြားခြား ဆွဲငင်အား ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဗျ”

ဆက်တဲက တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ပြုပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းလိုက်ပြီး...

“သူက သူ့ သားလေးကိုတော့ အတော်ချစ်တာဗျ” ဟု ပြောပါသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ နားနေခန်းထဲတွင် ပြန်ထိုင်ကြ ပါသည်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးစ ဖြစ်၍ စကားရှာကြံပြောနေကြစဉ် ပိတ်ထား သောတံခါး အပြင်ဘက်မှ အထဲဝင်လို၍ အော်မြည်နေသော ကြောင်အော်သံ ကို ကြားရပါသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်တော်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမှ သတိ ပြုမိပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်ကား တိရစ္ဆာန် ချစ်တတ်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ခဏအကြာတွင် ထရပ်လျက် “တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား” ဟု လေဒီ ကာမိုက် ကယ်ကို မေးလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖွေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ဟု မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် တံခါးကို သွား ဖွင့်လိုက်ရာ အပြင်ဘက်ကော်ရစ်ဒါတွင် ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါ။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ” ဟု ကျွန်တော်ပြောမိပါသည်။

“ကြောင်အော်သံကို သေသေချာချာကို ကြားလိုက်တာပဲ”

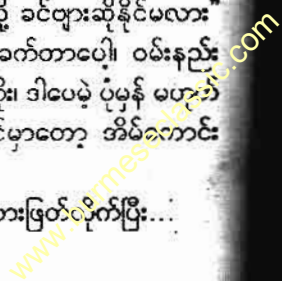
ကျွန်တော် ထိုင်ခုံဆီ ပြန်လာသောအခါ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ထက်သန်သည့် အကြည့်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်ကို သတိထားမိပါ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်စောစောကပင် အိပ်ရာဝင်ကြရာ ဆက်တဲက ကျွန်တော့် အခန်းသို့ အဖော်လိုက်လာပါသည်။ သူက အိပ်ခန်းတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး “ခင်ဗျား လိုအပ်တာတွေ ပြည့်စုံရဲ့လား” ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။ သူက ပြန်မသွားသေးဘဲ တစ်ခုခု ပြောချင်သော် လည်း ပြောမထွက်သကဲ့သို့ ငြိမ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကပင် သူ့အား “ဒါနဲ့ ဈာ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းနေတာရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုထိတွေ့ရသလောက်ကတော့ ပုံမှန်ပဲဗျ”

“ဒီအိမ်ကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုနိုင်မလား”

“လက်ရှိအနေအထားအရ ဒီလိုတော့ ပြောဖို့ ခက်တာပေါ့။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အရိပ်မဲကြီး ထိုးနေတဲ့ အချိန်ကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန် မဟုတ်ဘဲ တဲ့ ကိစ္စတွေ လွှမ်းမိုးမှုက လွဲရင် ကျန်းမာရေးအမြင်မှာတော့ အိမ်ကောင်း တစ်ခုပါပဲ”

“မင်္ဂလာညပါဗျာ” ဆက်တဲက ရုတ်တရက် စကားဖြတ်လိုက်ပြီး...

“အိပ်မက်ကောင်း မက်ပါစေ” ဟု နှုတ်ဆက်လျက် ထွက်သွားပါ၏။

တကယ်လည်း အိပ်မက်မက်ပါသည်။ မစွပ်တတာဆန်၏ မီးခိုးရောင် ကြောင်မှာ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင် နေရာယူထားလေရာ တစ်ညလုံးလိုလို ထို့ကြောင်ကိုပင် အိပ်မက်မက်နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် လန်နိုးလာသောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောင်ကို မြင်မက်နေခြင်းအကြောင်းကို ရုတ်တရက် နားလည်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းတံခါးအပြင်ဘက်မှ ကြောင်က အဆက်မပြတ် အော်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ နားညည်းလှသည့် ကြောင် အော်သံကြောင့် ဆက်အိပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေရာ ကျွန်တော် မီးထွန်းပြီး တံခါးဆီသို့ သွားလိုက်ပါသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်ရှိ လျှောက်လမ်းတွင် ဘာမှ မရှိပေ။ ကြောင်အော်သံကိုမူ ကြားနေရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော် တွေးလိုက် မိသည်မှာ ကံမကောင်းသည့် ထိုကြောင်သည် တစ်နေရာရာတွင် ပိတ်မိနေပြီး ပြန်မထွက်နိုင်သောကြောင့် အော်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်ဝဲဘက်တွင် လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခန်းရှိပြီး လျှောက်လမ်း၏ အဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လက်ျာဘက်သို့ သွားလိုက်ရာ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းအပြီး နောက်ကျောဘက်မှ ကြောင်အော်သံ ထွက်လာ၍ ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့် လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကြောင်အော်သံမှာ လက်ျာဘက်မှ ပေါ်လာပြန်လေ၏။

လျှောက်လမ်းတစ်နေရာတွင် လေစိမ်းတစ်ချက် ဝေ့လိုက်ရာ ကျွန်တော် ကြက်သီးထသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါတွင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော် တစ်ဖန် အိပ်မောကျသွားပြီး နောက်မနက်တွင် ကြည်ကြည်လင်လင် နိုးထနိုင်ခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော် အဝတ်လဲနေစဉ်တွင် မနေ့ညက ကျွန်တော့်အား အိပ်မရ အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးသူကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။ မီးခိုး ရောင် ကြောင်သည် တိတ်တိတ်ကလေးဝပ်လျက် မြက်ခင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖြတ်နေပါသည်။ သူ၏ ဦးတည်ချက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အမွေးအတောင် များ သလျက် တကျိကျိ မြည်ကာ စုစည်းနေကြသည့် ငှက်ငယ်တစ်အုပ်ဆီသို့ ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား အလွန်ထူးခြားသည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရပါတော့ သည်။ ကြောင်သည် သူသွားနေသည့်အတိုင်း ငှက်အုပ်ကို ဖြတ်၍ သွားလာ က် နှို၏။ သူ၏ အမွေးများသည်ပင် ငှက်တို့ကို ပွတ်တိုက်သွားပုံ ရပါသည်။ ငှက် များက ပျံထွက်မသွားကြပေ။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့မြင် နေရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ယုံနိုင်နိုင်စရာမရှိအောင် အသိရ ခက်နေပါ၏။

ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်ရှားစွာ နေရာယူလျက်ရှိရာ နံနက်ခင်း

စာ စားနေစဉ်တွင် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြောဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။

“ခင်ဗျားမှာ အတော်ထူးခြားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိတာကိုး”

လေဒီကာမိုက်ကယ်ကို ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါသည်။ ပန်းကန်ပြား လှုပ်ခတ်သံကို ကြားရပြီး မစွပက်တာဆန်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရပါ၏။ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး လေဒီကာမိုက်ကယ်က မနှစ်သက်သော အမူအရာကို အထင်အရှားပြုလျက်

“ဒီအိမ်မှာ ကြောင်မရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ကြောင်မွေး မထားဖူးပါဘူး။ ဒေါက်တာတစ်ခုခု မှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောပါ လေ၏။ အနေအထားမှာ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သော အိမ်တွင်းကိစ္စတွင် ဝင်ပါမိ သလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် အခြားထွေရာလေးပါး စကားလွဲ၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်နေရပါ၏။ လေဒီကာမိုက်ကယ်သည် အိမ်တွင် ကြောင်မရှိပါဟု မည် သည့်အတွက်ကြောင့် အခိုင်အမာ ငြင်းနေရပါသနည်း။ ထိုကြောင်မှာ မစွပက် တာဆန်၏ ကြောင် ဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ လေဒီကာမိုက်ကယ် မသိစေလို၍ ဝှက်ထားခြင်းကြောင့်ပေလော။ လေဒီကာမိုက်ကယ်သည် အချို့လူတို့ ဖြစ် တတ်သလို ကြောင်နှင့် ဓာတ်မတည့်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေလော။ ထိုစဉ်း စားချက်တို့မှာ ကျေနပ်လောက်သော ဖြေရှင်းချက်များ မဟုတ်ကြသော်လည်း လတ်တလောတွင်မူ ထိုအဖြေများကိုသာ ကျွန်တော်လက်ခံထားရမည် ဖြစ်ပါ ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ လူနာမှာ ယခင်အခြေအနေအတိုင်း မပြောင်းလဲပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မနေ့ညကထက် ပို၍ စေ့စပ်စွာ စစ်ဆေးလေ့လာပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အကြံပေးချက်အရ သူ့ကို မိသားစုနှင့် အချိန်များနိုင်သရွေ့ များများနေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပါ၏။ ဤအစီအစဉ်မှာ သူ့ကို ကြည့်ရှုလေ့လာ ခွင့် ပိုမိုရရှိနိုင်ရန်နှင့် နေ့စဉ် ပုံမှန်တွေ့ကြုံနေကျ ကိစ္စများဖြင့် သူ့အသိဉာဏ် ကို မူလအတိုင်း ဖြစ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဟန်ပန်အမူ အရာတို့မှာ ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိပေ။ သူသည် အေးဆေးငြိမ်သက်မှုရှိ၏။ ငေးငေးငူငူနှင့် ဘာကိုမှ အာရုံထားပုံမပေါ်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ တိတ်တိတ်နိုး၍ စောင့်ကြည့်နေတတ်လေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည့်အချက်မှာ သူသည် မိထွေးဖြစ်သူကို ခင်တွယ်ဟန် ပြုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မစွပက်တာဆန်ကိုမူ လုံးဝ ဂရုထားဟန်မပြပေ။ လေဒီကာမိုက်ကယ်နှင့် နီးနိုင်သမျှ နီးနီးတွင် ထိုင်လေ့ရှိပြီး တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမိထွေး၏ ပခုံးကို သူခေါင်းဖြင့် ချစ်ခင်စွာ ပွတ်တိုက်နေသည်

ကိုပင် တွေ့ရပါသည်။

ဤဖြစ်ရပ်အတွက် ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်နေရပါ၏။ ဖြစ်ရပ်ကြီး ထစ်ခုလုံးအတွက် သဲလွန်စ ရှိနေသော်လည်း ထိုသဲလွန်စကို ဖမ်းမရနိုင်သလို ခံစားနေရပါသည်။

“တော်တော် ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စပဲဗျာ” ဟု ကျွန်တော် ဆက်တဲကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်ဆန်းတယ်ဗျ” သူက ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို တိတ်တခိုး ကြည့်ပါသည်။ သူက ဆက်၍ “ပြောစမ်းပါဦးဗျာ- သူဟာ ခင်ဗျားအတွက် တစ်ခုခု သတိရစရာ မဖြစ်ဘူးလား”

သူ့စကားမှာ ကျွန်တော် အရင်ရက်က တွေ့ကြုံရသည်တို့ကို ပြန်အစဖော်သလို ဖြစ်နေပါသည်။

“ဘာကို သတိရမှာလဲဗျ” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်ရာ သူက ခေါင်းခါလျက် “ကျွန်တော်စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါ” ဟု ပြောပြီး ထိုကိစ္စ ဆက်မပြောတော့ပါ။

ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးသည် ပဟေဠိဖြစ်နေပေ၏။ ထိုပဟေဠိကို ရှင်းပေးမည့် သဲလွန်စကို ဖမ်းဆုပ်မရသည့်အတွက် လှုပ်ခတ်နေသော ခံစားမှုကိုလည်း ဖျောက်မရနိုင် ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်လောက် အရေးမကြီးသော ပဟေဠိ တစ်ခုကလည်း ရှိပါသေးသည်။ မီးခိုးရောင်ကြောင်ကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထိုကိစ္စကလည်း ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောင်ကို တွေ့ရသည်။ ကြောင်အော်သံလည်း ကြားရသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြောင်တို့ မြင်ခဲ့ရသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပဟေဠိ ဖြစ်နေခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်တော်စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်ရပြန်ပါ၏။ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော စိတ်ကူးဖြင့် တစ်ညနေတွင် အိမ်အမှုထမ်းတစ်ဦးကို ခုံစမ်းကြည့်ပါသည်။

“ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ကြောင် အကြောင်းများ မင်းပြောနိုင်မလားကွဲ့”

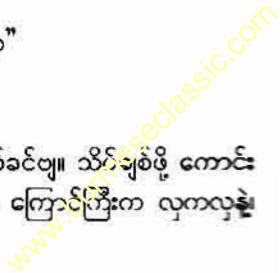
သူ့ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်ရာ...

“ခင်ဗျာ... ကြောင်... ဟုတ်ပါသလားဆရာ”

သူသည် အံ့ဩသွားဟန် ရှိပါ၏။

“ဒီအိမ်မှာ ကြောင်မရှိဘူးလား”

“သခင်မမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိဖူးပါတယ်ခင်ဗျ။ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်ပစ်လိုက်ရပါတယ်ဆရာ။ ကြောင်ဟိုဒီက လှကလွန်း”

သိပ်နဲ့မြောဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“မီးခိုးရောင်ကြောင်လား” ကျွန်တော် အမှတ်မထင်မေးလိုက်ရာ သူက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ပါရှင်းကြောင်ပါ”

“မင်းပြောသလိုဖြင့် သတ်ပစ်လိုက်ရတယ် ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ”

“ကြောင်သေသွားတယ်ဆိုတာကော သေချာရဲ့လားကွဲ့”

“သေချာပါတယ်ဆရာ၊ သခင်မက တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ဆီ မပို့ချင်တော့
လို့ သူကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကပါပဲ။ သူ
ကို ဟိုးက ကြေးနီရောင်အပင်ကြီးအောက်မှာ မြှုပ်တာပါဆရာ”

အတွေးလွန်နေသော ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီး သူ့အပြင်ထွက်သွားပါ၏။
လေဒီကာမိုက်ကယ်သည် သူ့တွင် ကြောင်တစ်ကောင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါ
ဟု ဘာကြောင့် အပြီးအပြတ်ပြောခဲ့ပါသနည်း။ အသေးအဖွဲကိစ္စဟု မှတ်ယူခဲ့
သော ကြောင်ကိစ္စသည် အရေးကြီးလာပြီဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ခံစားလာ
ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဆက်တဲကို တွေ့သောအခါ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲ၍
ခေါ်လျက်...

“ဒီမှာ ဆက်တဲ...၊ ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်။ ဒီအိမ်မှာ ကြောင်
တစ်ကောင်ကို ခင်ဗျားမြင်ဖူးသလား၊ ကြောင်အော်သံကော ကြားဖူးသလား”

ဤမေးခွန်းအတွက် သူ့အံ့ဩပုံမရပါ။ ထိုသို့ မေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
ထားပုံ ရပါသည်။

“အသံကို ကြားဖူးတယ်ဗျ၊ မြင်တာတော့ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးနေ့က မစွတာပက်တာဆန်နဲ့အတူ မြက်ခင်းပေါ်မှာ
တွေ့တာလေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ကြည့်ပါသည်။

“မစွပက်တာဆန်၊ မြက်ခင်းပေါ် ဖြတ်လျှောက်လာတာ တွေ့ပါတယ်။

တခြားတော့ ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

ကျွန်တော် နားလည်စပြုလာပါသည်။ “ဒါဖြင့်ရင်...ကြောင်ဟာ...”

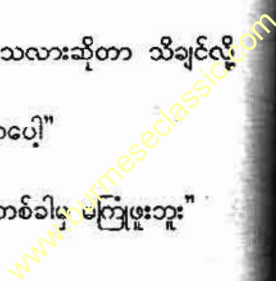
သူ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကြားနေတာကို ခင်ဗျားကြားသလားဆိုတာ သိချင်လို့
ဘာမှ မပြောခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့အားလုံးလည်း ကြားကြတာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ထူးတယ်ဗျာ၊ ကြောင်တစ္ဆေခြောက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

အိမ်အမှုထမ်းထံမှ သိရသမျှကို ပြောပြလိုက်သောအခါ သူ့အလွန်အံ့ဩ သွားပါသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော်မသိခဲ့ဘူးဗျ၊ ခုမှသိရတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ”

ကျွန်တော်အားပျက်စွာ မေးလိုက်ပါသည်။ သူက ခေါင်းခါလျက်...

“ကောင်းကင်ဘုံကပဲ သိတော့မှာပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကာစတဲယား၊ ကျွန်တော် တော့ ကြောက်လာပြီဗျာ၊ အဲဒီအသံက ခြောက်လှန့်နေတဲ့ ပုံပဲဗျ”

“ခြောက်လှန့်နေတယ်ဟုတ်လား” ကျွန်တော်ဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲဗျ”

သူက လက်များကို ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး “ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး”

သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ထိုနေ့ညစာ စားပြီးချိန်မတိုင်မီက သဘော မပေါက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်စ ညကကဲ့သို့ပင် နားနေခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြစဉ် ကြောင်အော်သံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရပါသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အော်သံ မှာ ဒေါသသံ ပါပြီး ကြမ်းတမ်းစွာနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခြောက်လှန့်နေ သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် အော်သံရပ်သွားပြီး တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းကို ကြောင်လက်ဖြင့် ပြင်းစွာ ရိုက်သံကို ကြားရပါသည်။ ဆက်တဲက ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် “အဲဒါ တကယ်အစစ်ဗျ” ဟု အော်ပြောပါသည်။ ထို့နောက် သူတံခါးဆီ ပြေးသွားပြီး ဆွဲဖွင့် လိုက်ပါသည်။ အပြင်တွင် ဘာမှ မတွေ့ရပါ။ သူနဖူးမှ ချွေးကို သုတ်လျက် ပြန်လာပါသည်။ မစွပက်တာဆန်မှာ သွေးပျက်ပြီး ထိတ်လန့်နေပါသည်။ လေဒီကာမိုက်ကယ်မှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖွေးနေပါ၏။ အာသာတစ်ယောက်သာလျှင် သူ့ဦးခေါင်းကို မိထွေး၏ ဒူးတွင် ခိုလျက် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပါသည်။

မစွပက်တာဆန်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်လျက် အပေါ်ထပ် သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။

“အိုး...ဒေါက်တာ ကာစတဲယား” သူ့ဦးလျက်နှင့်...

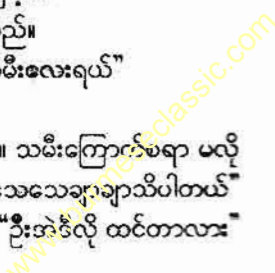
“အဲဒါဘာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု မေးပါသည်။

“အခုထိတော့ ဘာဆိုတာ မသိရသေးဘူး သမီးလေးရယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို အားပေးလျက်...

“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေ အဖြေရှာမှာပါ။ သမီးကြောက်စရာ မလို တဲ့ဗျ၊ သမီးအတွက် အန္တရာယ် မရှိဘူးဆိုတာ ဦး သေသေချာချာသိပါတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို သံသယဖြင့် ကြည့်လျက် “ဦးအဲဒီလို ထင်တာလား”

ဟု မေးပါ၏။

“သေသေချာချာသိတာပါကွယ်”

ကျွန်တော်အခိုင်အမာပြောလိုက်ပါသည်။

မီးခိုးရောင်ကြောင်သည် သူ့ခြေထောက်များကို ချစ်ခင်စွာ ပူးကပ်တိုးဝေ နေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မှတ်မိပါသည်။ သံသယရှိရန် မလိုပါ။ ခြောက်လှန့်မှု များသည် သူ့ကို ရည်ရွယ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်ရန် အတော်ကြာကြာကြိုးစားရပါသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်၍ မကြာမီ လန့်နိုးလာရပါ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကုတ်ခြစ်ဆုတ်ဖြိုနေသည့်အသံကို ကြားရ၍ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ခုန်ထပြီး တံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဘက် အခန်းမှ ဆက်တဲလည်း ပြေးထွက်လာပါသည်။ အသံမှာ ကျွန်တော် တို့၏ လက်ဝဲဘက်မှလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကာစတဲယား၊ ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့ လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခန်းဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန်သွားကြပါသည်။ လျှောက်လမ်းတစ်လျှောက် ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါ။ အသံလည်း ရပ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖယောင်းတိုင်များ၏ အလင်းရောင်သည် လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခန်းတံခါးပေါ်တွင် ထွန်းလင်းလျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပါသည်။

“ဘာဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား” သူက လေသံကလေးဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး “ကြောင်ရဲ့ လက်သည်းနဲ့ တစ်ခုခုကို တုတ်ခြစ် ဆုတ်ဖြိုတဲ့ အသံပေါ့” ကျွန်တော်ပြောရင်း ကြက်သီးထမိပါ၏။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အလန့်တကြား အသံပြုလိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို နှိမ့်၍ တိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟောဒီမှာ...ဆက်တဲ”

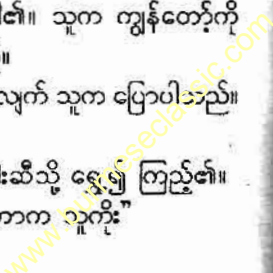
အခန်းနံရံကို မှီလျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေပါသည်။ သူ့အပေါ်ရှိ တူရှင်မှာ အပိုင်းရှည်များဖြစ်သည်အထိ တစ်စစီ ဆုတ်ဖြိုခံထားရပါသည်။ ထိုခုံကို ကျွန်တော်တို့ အသေအချာ စစ်ဆေးကြပါ၏။ သူက ကျွန်တော်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကြောင်လက်သည်းရာတွေပဲ” သက်ပြင်းရှိုက်လျက် သူက ပြောပါသည်။

“ဘာမှ မှားစရာ မရှိဘူး”

သူ့မျက်လုံးများက ကုလားထိုင်မှ အခန်းတံခါးဆီသို့ ရွေ့၍ ကြည့်၏။

“လေဒီကာမိုက်ကယ်၊ အခြောက်လှန့်ခံနေရတာက သူ့ကိုး”

ထိုညတွင် ကျွန်တော် ဆက်မအိပ်နိုင်တော့ပါ။ အခြေအနေက တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရတော့မည်ဟု ဖော်ပြနေပါသည်။ ကျွန်တော် တွေးမိသမျှမှာ ဖြစ်နေသော အခြေအနေတို့၏ အဓိကသော့ချက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်နေပါ၏။ သူပြောခဲ့သမျှထက် ပိုသိနေသော လေဒီကာမိုက်ကယ်ကို ကျွန်တော် သံသယ ဝင်နေပါပြီ။

နောက်နေ့မနက် သူဆင်းလာသောအခါ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါသည်။ နံနက်ခင်းစာကိုလည်း တို့ရုံထိရုံမျှသာ စား၏။ သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြိုကွဲပျက်စီး မသွားသည်မှာ သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ထား၍ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နံနက်ခင်းစာ စားပြီးသောအခါ သူနှင့် စကားပြောလိုကြောင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါသည်။

အဓိကအချက်ကို ကျွန်တော်သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ တိုက်ရိုက်ပင် ပြောလိုက်ပါသည်။ “လေဒီ ကာမိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် အကြီးအကျယ် အန္တရာယ်ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော်သိနေရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်” သူက ကျွန်တော့်စကားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင် တုံ့ပြန်ပါသည်။

“ဟောဒီ အိမ်ထဲမှာပဲဗျ” ကျွန်တော်ဆက်ပြောပါသည်။ “ခင်ဗျားကို သိသိသာသာ ရန်လိုနေတဲ့ တစ်ခုခု ရှိနေတာ သေချာတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာရှင်” သူက မထီလေးစားဟန်ဖြင့် ပြောပါသည်။

“ဒီလိုယုတ္တိမရှိတာမျိုး ကျွန်မက ယုံမှာကျနေတာပဲ”

“ခင်ဗျား အခန်းအပြင်ဘက်က ကုလားထိုင်ကုရင်ဟာ မနေညက အပိုင်းပိုင်း ကုတ်ခြစ်ဆုတ်ဖြိုထားတာ တွေ့ရတယ်”

ကျွန်တော် မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပဲလားရှင်” မျက်ခုံးများပင့်လျက် သူက အံ့ဩဟန်ဆောင်လိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ပြောသည်ကိစ္စကို သူသိပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။

“နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ တစ်ယောက်ယောက် လုပ်ထားတယ်ထင်တယ်” “အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဗျ” ကျွန်တော်သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပြီး...

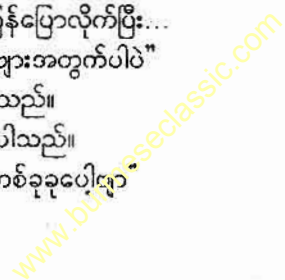
“ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောစေချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက်ပါပဲ”

ကျွန်တော် ဆက်မပြောဘဲ စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဘာကို ဖွင့်ပြောရမှာလဲရှင်” သူက ပြန်မေးပါသည်။

“ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စအပေါ် ခင်ဗျားသိထားတာ တစ်ခုခုပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ပါ၏။

သူက ရယ်လျက် “ကျွန်မဘာမှ မသိဘူးရှင်” ဟု ပြောပါသည်။
“ဘာဆိုဘာမှ မသိတာပါ”

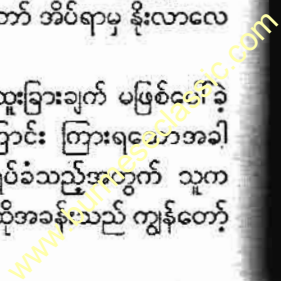
အန္တရာယ်ရှိကြောင်း သတိပေးခြင်းဖြင့်လည်း သူထုတ်ပြောလာအောင် လုပ်မရပါ။ သို့တိုင်အောင် သူသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးထက် များစွာ ပို သိနေပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး မမြင်နိုင်သည့် သဲလွန်စကို သူဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် သူပြောပြအောင် လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း နားလည်နေရပါ၏။

သူ့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်သည် အမှန်တကယ်ရှိနေပြီး အမြန်ဆုံးလည်း ရောက်လာနိုင်ပေရာ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သရွေ့ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို မဖြစ်မနေ လုပ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုညတွင် သူ့အခန်းသို့ သူမသွားမီ ဆက်တဲနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ထိုအခန်းကို စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေးကြပါ၏။ လျှောက်လမ်းကိုလည်း သူနှင့်ကျွန်တော် တစ်လှည့်စီ စောင့်ကြည့်ကြရန် ညှိထားကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ညဦးပိုင်းတွင် ဦးစွာ စောင့်ကြည့်ပါသည်။ ထူးခြားချက် တစ်ခုတစ်ရာ မရှိပါ။ သန်းခေါင်ကျော် ၃ နာရီတွင် ဆက်တဲက တစ်လှည့် စောင့်၍ ကျွန်တော် နားရလေရာ အရင်ရက်က အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မက်လိုက်ရပါ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မီးခိုးရောင်ကြောင်သည် ကျွန်တော့်ခုတင်ခြေရင်း၌ ထိုင်နေပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ကြည့်နေပြီး တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေဟန်ရှိပါ၏။ ထိုကြောင်က ကျွန်တော့်ကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့စေလိုကြောင်း ကျွန်တော် အလိုလိုသိနေပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှေကားတစ်လျှောက် အောက်ထပ်အထိ ခေါ်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ညာဘက် ခြမ်းရှိ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လေရာ ထိုအခန်းမှာ စာကြည့်ခန်းဖြစ်နေပါသည်။ နံရံတစ်ဖက်ရှိ စာအုပ်စင်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်ဆုံးအဆင့် တစ်နေရာတွင် သူ့လက်ကို တင်လျက် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပြန်ပါ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာလေရာ နံနက်လင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဆက်တဲ စောင့်ကြည့်နေသောအချိန်၌လည်း ထူးခြားချက် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အိပ်မက်အကြောင်း ကြားရသောအခါ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေပါ၏။ ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံသည့်အတွက် သူက ကျွန်တော့်အား စာကြည့်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ထိုအခန်းသည် ကျွန်တော့်

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါသည်။ တောင်းပန် သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြောင်က ညွှန်ပြခဲ့သော နေရာအတိအကျကိုပင် ကျွန်တော် ထောက်ပြနိုင်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိဘဲ တိတ်ဆိတ် စွာ ရပ်နေကြပါသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာ၏။ ကြောင်က ညွှန်ပြခဲ့သည့်နေရာ အတိအကျတွင် ရှိသည့်စာအုပ်အမည်များကို ကျွန်တော် ငံ့၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တစ်နေရာမှာ လပ်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏။

“စာအုပ်တစ်အုပ် ဒီနေရာကနေ ထုတ်ယူထားတယ်ဗျ” ကျွန်တော် ဆက်တဲကို ပြောလိုက်ပါသည်။ သူလည်း ငံ့၍ ကျွန်တော်ပြသည့်နေရာကို ကြည့်ပါသည်။

“နေဦးဗျ၊ ဟောဒီမှာ သံတစ်ချောင်းတွေ့တယ်၊ စာရွက်အပိုင်းအစလေး လည်း ကပ်နေတယ်။ ထုတ်ယူထားတဲ့ စာအုပ်က စုတ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပုံပဲ”

သူကရုတစိုက်နှင့် စာရွက်အပိုင်းအစလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ထို အပိုင်းအစလေးမှာ ၁ လက်မ ပတ်လည်ထက် ပိုမကြီးလှပါ။ သို့ရာတွင် ထို အပိုင်းအစလေးပေါ်၌ စာတစ်လုံးကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရပါ၏။

“ကြောင်”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြပါသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ကြောက်တောင်ကြောက်လာ တယ်” ဆက်တဲက ပြောပါသည်။

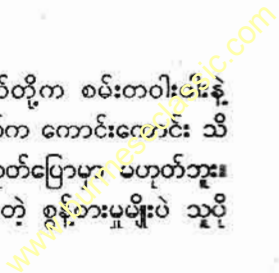
“တစ်ခုခုသိနိုင်စရာတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ ဟောဒီနေရာက ထုတ်ယူထားတဲ့ စာအုပ်ဟာ ဘာစာအုပ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီစာအုပ် ရှာတွေ့နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှိမယ် ထင်သလားဗျ”

“တစ်နေရာရာမှာ စာအုပ်ကတ်တလောက်ရှိနိုင်ပါတယ်။ လေဒီကာ မိုက်ကယ်ဆီမှာများ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက် “လေဒီကာမိုက်ကယ်ကို ဘာမှ မေးလို့ရမှာ ဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုထင်တာလား”

“အသေအချာသိလို့ ပြောတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က စမ်းတဝါးမေးနဲ့ ထိုတွေ့ဒီတွေ့ တွေးနေတုန်းမှာ လေဒီကာမိုက်ကယ်က ကောင်းကောင်း သိ ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူမို့ ဘာမှ ထုတ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ထုတ်ပြောရမှာထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စွန့်စားမှုမျိုးပဲ သူမို့

ကြိုက်နေတယ်”

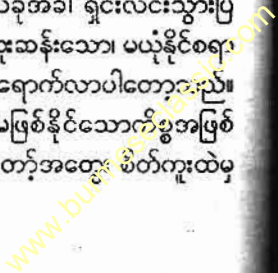
ထိုနေ့မှာ ဘာမှ ထူးခြားချက် မတွေ့ရဘဲ ကုန်ဆုံးသွားတော့မည်ဖြစ်ရာ အခြေအနေမှာ မုန်တိုင်းမလာမီ ငြိမ်သက်နေခြင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်စိတ်တွင်လည်း ပြဿနာ၏ အဖြေကို တွေ့လှန်းပြီးဟု ခံစားနေရပါ၏။ အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး ရှာနေသလိုဖြစ်သော်လည်း အဖြေကို တွေ့တော့မည်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။ အချက်အလက်တို့က တစ်ခုချင်း ထွက်လာနေပြီး သူတို့အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်မိသောအခါ ဖြစ်ရပ်၏ အဖြေ တစ်ခုလုံး ဝင်းခနဲနေအောင် ပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်ရာ အနည်းငယ်မျှသော အလင်းရောင်ကလေးသာ လိုအပ်နေသည့်အခြေအနေ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် ထိုအလင်းရောင် ပေါ်လာပါတော့သည်။ အဆန်းကြယ်ဆုံး သော နည်းလမ်းဖြင့် ပေါ်ထွက်လာပါလေ၏။

ညစာစားပြီးနောက် ခါတိုင်းလိုပင် နားနေခန်း၌ ထိုင်နေကြစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြပါ၏။ အခန်းထဲ၌ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ရှိစဉ် ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်က ကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်လျက် ပြေးသွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ထိုအဖြစ်အပျက် ပေါ်ပေါက်လာပါ၏။

အာသာကာမိုက်ကယ်သည် သူ၏ ထိုင်ခုံမှ ရုတ်တရက် လွှားခနဲ ခုန်ထွက် လိုက်လေသည်။ သူ၏ တုန်ခါနေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် မြားတစ်စင်း ပစ်လိုက် သလို လျင်မြန်သွက်လက်စွာဖြင့် ကြွက်သွားရာသို့ လိုက်နေပါ၏။ ကြွက်ငယ်မှာ နံရံအခြေရှိ ဒူးပိတ်ပျဉ်ကြားထဲသို့ ဝင်သွားပေရာ ထိုနေရာကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကြမ်းပြင်တွင် သူဝပ်၍ နေလေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိတ်ထက်သန်မှုကြောင့် တုန်လျက်ရှိပါ၏။

အလွန်ထိတ်လန့်စရာကောင်းသော မြင်ကွင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှ ကြက် သေ သေသွားရသော အခိုက်အတန့်မျိုး ကျွန်တော် မကြုံဖူးပါ။ အာသာ မိုက်ကယ်၏ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စောင့်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများနှင့် တိတ် တဆိတ် လှမ်းတတ်သော ခြေလှမ်းများက ကျွန်တော့်အား တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရစေရန် တွန်းအားပေးနေသော အချက်မှာ ယခုအခါ ရှင်းလင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုခဏမှာပင် မည်သို့မှ မထင်မှတ်သော၊ ထူးဆန်းသော၊ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်သော အဖြေတစ်ရပ်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။ ထိုအဖြေကို မစဉ်းစားသင့်သော အချက်အဖြစ်၊ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စအဖြစ် ကျွန်တော် စွန့်ပယ်ပစ်လိုလှပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွေး စိတ်ကူးထဲမှ ထိုရှင်းလင်းချက်ကို ထုတ်ပယ်၍ မရနိုင်ပါ။

နောင် ဘာဆက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သတိမရတော့ပါ။ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးက မှန်ဝါးလျက် အစစ်အမှန်မဟုတ်သလိုဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခဲရဲ မကြည့်ဝံ့ကြဘဲ တိုတိုပြတ်ပြတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သွားကြပါ သည်။ တစ်ယောက်မျက်လုံး တစ်ယောက်ကြည့်မိကြပါက ထိတ်လန့်စရာ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို လက်ခံအတည်ပြုကြသည့် ကြောက်ရွံ့မှုတို့ကိုသာ မြင်ရ မည်ဖြစ်ပါ၏။

လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခန်းရှေ့တွင် ညဦးပိုင်း စောင့်ကြည့်ရန် ဆက်တဲ က တာဝန်ယူပါသည်။ သန်းခေါင်ကျော် ဥနာရီတွင် ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်မည် ဖြစ်ပါသည်။ လေဒီကာမိုက်ကယ်အတွက် စိုးရိမ်မှု သိပ်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်း၍ မဖြစ်နိုင်သော သီဝရီတစ်ခုက စိုးမိုးနေပါသည်။ မဖြစ် နိုင်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်မှာမူ ထိုသီဝရီကို သာ ထပ်တလဲလဲ လက်ခံနေမိပါသည်။

ထို့နောက်တွင် တိတ်ဆိတ်သောညကို ဆက်တဲ၏ အော်သံက လွှမ်းမိုး သွားပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို အော်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် လျှောက်လမ်း ဆီသို့ ပြေးထွက်လိုက်ပါသည်။

သူက လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခန်းတံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုနေပါသည်။

“မကောင်းဆိုးရွားကောင် ခုကွပေးနေပြီဗျ။ တံခါးကလည်း ပိတ်ထား တယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“အထဲ ရောက်နေတာဗျ။ ခင်ဗျားမကြားဘူးလား”

တံခါးအတွင်းဘက်မှ ရှည်လျား၍ မာန်ဖီနေသော ကြောင်အော်သံကို ကြားရပါသည်။ ထို့နောက် လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ ကြောက်ရွံ့စွာ အသံကုန် အော်သည့် အသံကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားနေရပါ၏။

“တံခါးကို ရအောင် ဖွင့်ကြစို့ဗျို့”

ကျွန်တော် ဆက်တဲကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“နောက်တစ်မိနစ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျသွားတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား တံခါးကို ပခုံးဖြင့် အားကုန်တိုက်ကြရာ ခဏ အတွင်း တံခါးကျိုးပျက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အချိန်ဖြင့် လဲလှမတတ် ဖြစ်သွားကြ ခါသည်။

လေဒီကာမိုက်ကယ်မှာ ခုတင်ပေါ်တွင် သွေးအိုင်ထွန်းလျက် လဲနေပါ၏။ မြင်ကွင်းမှာ အလွန်ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ နှလုံးခုန်နေခဲ ဖြစ်သော်လည်း

လည်ပင်းကို စုတ်ပြတ်နေအောင် ကုတ်ခြစ်ထားခြင်းကြောင့် ရထားသော ဒဏ်ရာမှာ အလွန် ပြင်းထန်ကြောင်း သိသာပါသည်။

“ကြောင်လက်သည်းရာတွေ”

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စွာ တုန်လှုပ်လျက် ပြောလိုက်ပါသည်။ အယူသီးသူတို့၏ စိတ်ချောက်ချားမှုမျိုးက ကျွန်တော့်အပေါ် ကျရောက်နေပါ၏။

ဒဏ်ရာများကို ကျွန်တော်ဂရုတစိုက်ပတ်တီးစည်းပေးပြီးလျှင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤဒဏ်ရာများရကြောင်းကို မစွဲပက်တာဆန်အား အမှန်အတိုင်း မပြောသေးရန် ဆက်တဲအား မှာကြားရပါသည်။ ထို့နောက် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး အမြန်စေလွှတ်ပေးရန် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ကြေးနန်းရုံးဖွင့်လှောင်ဖွင့်ချင်း ဆေးရုံသို့ ပို့ရန်လည်း စီစဉ်ပေးပါ၏။

အရုဏ်တက်ချိန်ဖြစ်၍ ပြတင်းမှ အလင်းရောင် အနည်းငယ် ဝင်ရောက်နေပါသည်။ အောက်ရှိ မြက်ခင်းပြင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လျက် “အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲတော့ဗျို့၊ သွားရအောင်” ဟု ဆက်တဲအား ပြောလိုက်ပါသည်။

“လေဒီကာမိုက်ကယ် အခြေအနေစိတ်ချရပါပြီ”

“ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ကြောင်မြှုပ်ထားတာ ဖော်ရမယ်ဗျ” ကျွန်တော် တိုတို ပြောလိုက်ပါ၏။ “အစစအရာရာ သေချာမှ ဖြစ်မယ်” ကျွန်တော်တို့ ကြေးနီရောင် သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ပေါက်ပြားတစ်လက်ဖြင့် တူးဆွကြပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်တာကို တွေ့ကြရပါ၏။ ကြောင်မြှုပ်ထားသည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ရှိနေပါပြီ။

“ဒီကြောင်ပိပဲဗျာ” ကျွန်တော် ဆက်တဲကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ မြင်ခဲ့ရတာ”

ဆက်တဲ အနံ့တစ်ခုခု ရှုရှိုက်ကြည့်နေ၏။ “တဒံစေ့အနံ့မျိုး ရနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။”

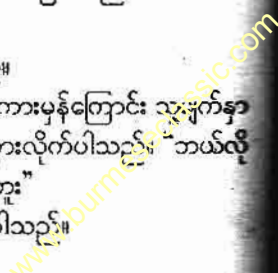
“ပရတ်စစ် အက်ဆစ်ပဲဗျ” ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသည့်အက်ဆစ် ဖြစ်သည်။ ဆက်တဲက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက်...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ” ဟု မေးပါသည်။

“ခင်ဗျား ထင်နေသလိုပဲပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော့်စကားမှန်ကြောင်း သုံးနှိုက်နှာတွင် တွေ့ရပါ၏။ “မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ” သူသည်းတွားလိုက်ပါသည်။ “ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သဘာဝမကျဘူး၊ သိပ္ပံနည်းမကျဘူး”

သူ့အသံမှာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့် တိမ်ဝင်သွားပါသည်။

“လေဒီကာမိုက်ကယ်ဟာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဗျ”

ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“သူ့မှာ ဂန္ဓာရီအစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိတယ်၊ စိတ်ညှို့တတ်တယ်၊ အရှေ့တိုင်းက မှော်ပညာတွေပေါ့။ အာသာကာမိုက်ကယ်လို အားနည်းပြီး သဘောထား ပျော့ပျောင်းတဲ့သူကို ဒီပညာတွေနဲ့ သူ့ဘယ်လိုအသုံးချမှာတဲ့လဲ။ ဆက်တဲ... ခင်ဗျား မြင်ရဲ့လား၊ သူ့ကို ခင်တွယ်နေပြီး ဘာမှမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့တဲ့ အဇ္ဈာန်တစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှဟာ သူနဲ့သူ့သားလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အာသာကာ လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်”

“ဒီတော့ ကာစတဲယား၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးဗျ” ကျွန်တော် သူ့အမေးကို ဖြေလိုက်ပါသည်။

“လေဒီကာမိုက်ကယ်နဲ့ သူ့အပေါ် ရန်ကြွေးဆပ်မယ့်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ဖို့ ရှိတော့တာပေါ့”

လေဒီကာမိုက်ကယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာပါသည်။ လည်ပင်းရှိ အမာရွတ်ကြီးများမှာမူ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှိနေတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ယခုအခါ ကယ်သူဝေး ဖြစ်နေကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အန္တရာယ်သည် အလွန်စွမ်းအားကြီးနေဆဲဖြစ်ရာ လောလောဆယ်တွင် ငြိမ်သက်နေသော်လည်း အခွင့်ကောင်းကြုံသည်နှင့် ထိုအန္တရာယ်က တစ်ဖန် ရောက်လာဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသော အချက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ၎င်းမှာ လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အခြေအနေကောင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အား ဝူဒင်မှ အဝေးတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားရန် ဖြစ်ပါသည်။ မကောင်းဆိုးရွား၏ တိုက်ခိုက်မှုမှ လွတ်ထင်းစေရန်ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်များ ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။ လေဒီကာမိုက်ကယ်အား အဝေးတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ရက်ကို စက်တင်ဘာ ၁၈(၁၈)ရက်ဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ သို့ရာတွင် စက်တင်ဘာ(၁၄)ရက်၌ မျှော်လင့်မထားသော ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

လေဒီကာမိုက်ကယ်၏ အရေးကိစ္စကို ကျွန်တော်နှင့် ဆက်တဲတို့ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တိုင်ပင်နေကြစဉ် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ဖျာနှင့် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပါသည်။

“အိုး...ဆရာ မြန်မြန်၊ မြန်လုပ်ပါ။ မစွတာအာသာ ရေကန်ထဲ လိမ့်ကျသွားလို့။ သူ့လောင်းလှေပေါ် လှမ်းတက်လိုက်တော့ လှေက ရွေ့သွားပါတယ်။ သူ့ ယိုင်သွားပြီး ရေထဲကျသွားတာ ကျွန်မပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်လိုက်တာပါ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်ရာ ဆက်တဲ
လည်း ပြေးလိုက်လာပါ၏။ ဖီလီသည် အခန်းပြင်တွင် ရောက်နေပြီး အိမ်ဖော်မ
၏ စကားကို ကြားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် သူလည်း ပြေးလိုက်လာပါသည်။

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့” ဖီလီက ပြေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အာသာက ခရကူးသိပ်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်”

သို့ရာတွင် အတုစိတ်ထဲ၌ အန္တရာယ်နီးကပ်လာနေပြီဟူသော ခံစား
ချက်ကြောင့် ပို၍ မြန်မြန်ပြေးသွားလိုက်ပါသည်။ ကန်ထဲ၌ ရေသည် လှုပ်ရှား
ခြင်းမရှိ၊ လောင်းလှေအခွံမှာ ရေပေါ်တွင် စာရွေ့ရွေ့လည်လျက်။ သို့ရာတွင်
အာသာ၏ အရိပ်အရောင်ကိုမူ မတွေ့ရပေ။ ဆက်တဲက ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှု
ဖိနပ်တို့ကို ချွတ်ပြီး “ကျွန်တော် ဆင်းငုပ်မယ်”ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက လှေပေါ်ကနေ ထိုးဝါးနဲ့ စမ်းပြီး ရှာဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ ရှာနေကြသည်မှာ ကြာလွန်းလှပြီဟု ထင်ရပါသည်။
အတော်ကြာလာပြီး လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်လာချိန်တွင် သူ့ကို တွေ့ရပါ
တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အာသာ၏ အသိမဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲ
တင်ကြရပါသည်။ ဖီလီ၏ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးခြင်းကြောင့် ပြင်းထန်သည့်
စိတ်ဝေဒနာခံစားရပုံမှာ မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။ “မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”
သူနှုတ်ခမ်းများက ထိတ်လန့်စရာ စကားတို့ မပြောဝံ့သလို ဖြစ်နေပါသည်။

“မစိုးရိမ်နဲ့သမီး” ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သူသတိရလာအောင် ဦးတို့ လုပ်မယ်”

ထိုသို့ အားပေးလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမူ မျှော်လင့်ချက်
မထားတော့ပါ။ သူသည် ရေအောက်တွင် နာရီဝက်ခန့် နစ်နေခဲ့ပါ၏။ ဆက်တဲ
အား စောင့်နှင့် အခြားလိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများ အိမ်ထဲသို့ အယူခိုင်းလိုက်ပြီး
ကျွန်တော်က အကူအသက်ရွှံ့နည်းသုံးလျက် အရေးပေါ်ပြုစုပေးနေပါသည်။
တစ်နာရီခန့်မျှ ကျွန်တော်တို့ အားခွန်စိုက်လျက် ကြိုးစားကြသော်လည်း အသတ်
ဝင်လာသည့်လက္ခဏာ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော် ဆက်တဲအား တစ်လှည့် တာဝန်
ယူခိုင်းပြီး ဖီလီအနီးသို့ သွားလိုက်ပါသည်။

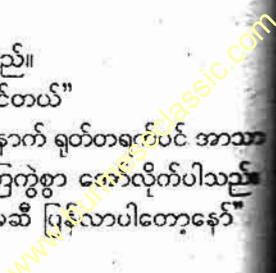
“ဘာမှ မထူးခြားဘူးသမီးရယ်”

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်ရပါသည်။

“အာသာကို ဦးတို့ မကယ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

သူ့ခေတ္တမျှ သတိလက်လွတ်နှင့် ငြိမ်နေပြီးနောက် ရုတ်တရက်ပင် အာသာ
၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လှဲလိုက်ကာ “အာသာ”ဟု ကြေကွဲစွာ အော်လိုက်ပါသည်။

“အာသာ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ပြန်လာပါ။ ကျွန်မဆီ ပြန်လာပါတော့နော်”

သူ့အသံမှာ တိမ်ဝင်ပြီး ရပ်သွားပါတော့သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် ဆက်တဲ၏ လက်မောင်းကို တို့လျက် “ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။ အာသာ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် သွေးရောင်ပေါ်လာပါသည်။ သူ့နှလုံးကို ကျွန်တော် စမ်းကြည့်လျက် “အကူအသက်ရှူတာကို ဆက်လုပ်ပေး” ကျွန်တော် အားတက်စွာဖြင့်...

“သူ့သတိရလာပြီ”

စိုးရိမ်ပူပန်ရသောအခိုက်အတန့်များ ကုန်ဆုံးသွားပေပြီ။ သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာ၏။

ထူးခြားချက်ကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သတိပြုမိပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အသိဉာဏ်ထက်သော မျက်လုံးများပါတကား။ ပကတိ လူပီသသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ပါပေ၏။ ထိုမျက်လုံးများက ဖီလီအား ကြည့်နေသည်။

“ဟလို...ဖီလီ” သူက အားနည်းသော လေသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဖီလီ မနက်ဖြန်မှ ရောက်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ထားတာ”

ဖီလီက စကားပြန်ပြောရန် သူ့ကိုယ်သူ မယုံသလိုဖြစ်နေသော်လည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ အာသာက ဘေးဘီကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လျက် “ကိုယ်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...နေရတာ အဆင်မပြေလိုက်တာ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲမသိဘူး... ဟော ဒေါက်တာ ဆက်တဲပါလား”

“မင်း ရေနစ်တော့မလို ဖြစ်သွားလို့ပေါ့ကွာ”

ဆက်တဲက အလေးအနက် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ” ဆာအာသာက မေးပါသည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းထလျှောက်လို့လား”

ဆက်တဲက ခေါင်းခါပြပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တိုးလျက် “အိမ်ထဲကို ခွေကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အာသာက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသဖြင့် ဖီလီက...

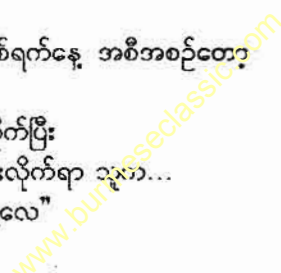
“ဒေါက်တာကာစတဲယားပါ။ အိမ်ကို အလည်ရောက်နေတာ” ဟု မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တွဲလျက် အိမ်ဆီသို့ ခေါ်လာစဉ် သူက သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဒေါက်တာဆက်တဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ အစီအစဉ်တော့ နောက်မကျဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့...” ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဩဂုတ်လ ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့လား” ဟု မေးလိုက်ရာ သူက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု လာမယ့် သောကြာနေ့လေ”

“ဒီနေ့က စက်တင်ဘာ ဆယ့်လေးရက်ဖြစ်နေပြီ”

ဆက်တဲက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောပါသည်။ အာသာစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံမှာ သိသာလှပါ၏။

“ကျွန်တော်က ဒီနေ့ ဩဂုတ်လ ၈ ရက် ထင်နေတာ၊ ကျွန်တော် နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ အတော်ကြာသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ” ဖီလီက ရုတ်တရက် ဖြတ်လျက် ညင်သာစွာ ဝင်ပြောပါသည်။ “အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး “နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်တော့ ကောင်းကောင်းနေကောင်းနေတာပဲ။ အိပ်မက်တွေ မက်တာတော့ မှတ်မိတယ်။ ကြောက်စရာကိစ္စတစ်ခုခုကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်လိုက်သလိုပဲ။ နောက်ပြီး ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဖြစ်ပုံက ကိုယ်ဟာ ကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားရောတဲ့။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာကျတော့ ကြောက်စရာကြီး။ ရေရေရာရာလည်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ဆာအာသာ”

ကျွန်တော်က လေးနက်စွာဖြင့်...

“မေ့ပစ်လိုက်ပြီး စိတ်အေးအေးသာ နေလိုက်ပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ဖီလီ၏ စိတ်သက်သာရာရဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသံ ကြားရပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဆီသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

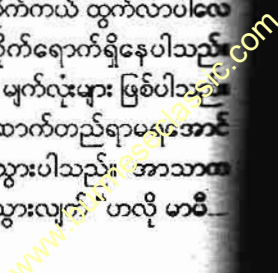
“ဒါနဲ့ဗျာ” ဆာအာသာက “မာမီကော ဘယ်မှာလဲ”ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“သူ့နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်” ဖီလီက ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းပြီးမှ ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဪ မာမီနွယ်... သူ့ဘယ်မှာလဲ၊ အခန်းထဲမှာလား”

“ဟုတ်တယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါသည်။ “လောလောဆယ်တော့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးသေးတာ”

ပြောလက်စ ကျွန်တော့်စကားများ ရပ်သွားရပါသည်။ နားနေခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အိပ်ရာမှ နိုးထလာဟန်ရှိသော လေဒီကာမိုက်ကယ် ထွက်လာပါလေ၏။ သူ့ မျက်လုံးများက အာသာအပေါ်တွင် စူးစိုက်ရောက်ရှိနေပါသည်။ ကျူးလွန်ထားသော အပြစ်ကြောင့် ထိတ်လန့်နေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ပါသည်။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေသော မျက်နှာမှာလည်း ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပျက်နေပါ၏။ သူ့လက်က လည်ပင်းဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။ အာသာထဲ သူ့ထံ ကလေးတစ်ယောက်၏ နှစ်လို့မှုဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားလျက် “ဟလို မာမီ...

ဟမီလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆို...စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဟမီရယ်”

လေဒီနောက်တွန့်သွား၏။ မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်လျက်။ ထို့နောက် ခုတ်တရက်ပင် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံနှင့်အတူ လဲကျသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော် သူထံ အပြေးသွားကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာဆက်တဲကို လက်ပြခေါ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဆာအာသာကို အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့။ လေဒီကာမိုက်ကယ်အသက်မရှိတော့ဘူး”

သူ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာပြီး...

“ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲဗျ” ဟု မေးပါသည်။

“ရှောခဲရသွားတာပေါ့ဗျာ၊ အာသာကိုတွေ့လိုက်တော့ အာသာအစစ်ဟာ သူ့ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာ သိသွားပြီး နှလုံးသွေး ရပ်သွားတော့တာ ပေါ့။ ဘုရားသခင်က အဆုံးအဖြတ် ချမှတ်လိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက် တာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက...”

“ဒီလိုဗျ၊ ထူးဆန်းပြီး မသိနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ရပ်က အာသာ ကာ မိုက်ကယ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ အာသာကာမိုက်ကယ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရတာပဲ”

“ပရတ်စစ်အက်ဆစ်နဲ့လား”

သူက မယုံနိုင်မှုနှင့် ထိတ်လန့်မှု ရောလျက် မေးပါသည်။

“ပရတ်စစ်အက်ဆစ်နဲ့ပဲ”

ဆက်တဲနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိခဲ့သည့်အဖြစ်မှန်များကို ဆည်သည့်အခါမှ ဖွင့်ဟခြင်း မပြုခဲ့ကြပါ။ ထိုတွေ့ရှိမှုမှာ ဂုဏ်ယူရန် မထိုက် သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အများလက်ခံသည့် ယုံကြည်မှုအရ အာသာ ကာ မိုက်ကယ်သည် ယာယီ မှတ်ဉာဏ်ချို့တဲ့သည့် ရောဂါရခဲ့၍ လေဒီကာ မိုက်ကယ် ဟာ တွန်းမာရေးမကောင်းစဉ် စိတ်ဝေဒနာကြောင့် မိမိလည်ပင်းကို မိမိ ထုတ်ခြစ်မိခဲ့ပြီး ကြောင်တစ္ဆေကို တွေ့ရသည်ဆိုခြင်းမှာ အမြင်လွဲမှုသာ ဖြစ် သည်ဟု မှတ်ယူလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် အချက် ၂ ချက်ကို မလွဲနိုင်သော အချက်များ ဖြစ် လက်ခံထားပါ၏။ ပထမအချက်မှာ ကော်ရစ်ဒါတွင် တွေ့ရသည့် ချက်ပြီ ဆိုသော ကုလားထိုင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ချက်မှာ ပို၍ပင် ထင်ရှားပါသည်။ အချက်ကတ်တလောက်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရပြီး ဆက်လက်ရှာဖွေဖော်ထုတ်မှုအရ ဆက်လက်ဆုံးနေသော စာအုပ်မှာ ရှေးဟောင်းဂန္ဓာရိပ်ညာဆိုင်ရာစာအုပ်ဖြစ်ကာ

လူသားတို့အား တိရစ္ဆာန်အဖြစ် ဘဝပြောင်းစေခြင်း၏ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် အလား အလာများဟု အမည်ရှိပါပေ၏။

တစ်ချက်ပြောရန် ရှိပါသေးသည်။ အာသာသည် အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝမသိ ရှိကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့ရပါသည်။ ဖီလီသည် သူလွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုး သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ပြီးခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို မည်သည့်အခါမှ အသိပေးလိမ့်မည်ဟုတ်ပါပေ။ အာသာသည် သူ၏ ပြင်းပြသော ဆန္ဒ၊ ကြီးမား လှသည့် မေတ္တာဖြင့် ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းကြောင့် မရဏနယ်စပ်ကို ဖြတ်သန်း ဝင် ရောက်လုဆဲဆဲတွင် သူ့ထံ ပြန်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

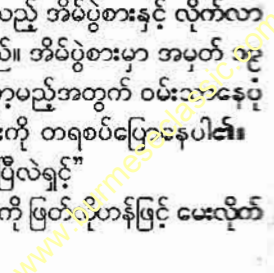
ကံမီးအိမ်

အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမလိုပေ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ရှေးခေတ်ဟောင်းလက်ရာများသာ ပြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်အမှတ် ၁၉ မှာ အဟောင်းထဲက အဟောင်းဆုံး၊ အအိုဆုံးဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ အယိုင်အနဲ့ တွေထဲက အယိုင်အနဲ့ဆုံး၊ ချောက်ချားစရာတွေထဲက ချောက်ချားစရာ အဖြစ်ဆုံး ပုံဟန် ပေါ်ပေါက်နေပါ၏။ အဆင်အပြင်မရှိ၊ ရိုးလှသည့် တည်ဆောက်မှု၊ ထိတ်လန့်စရာ ခြောက်ကပ်မှု၊ ကြာမြင့်စွာ လူမနေဘဲ စွန့်ပစ်ထားမှုတို့တွင်လည်း ဤအိမ်ကြီးက အခြားအိမ်များထက် သရဖူဆောင်းနေပေသည်။ အခြားမြို့တစ်မြို့မှာသာဆိုလျှင် ဤအိမ်ကြီးမျိုးကို တစ္ဆေခြောက်သည့်အိမ်ကြီးဟု အမည်တပ်ကြလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဝေးမင်စတာမြို့မှာ တစ္ဆေသရဲဆိုသည်ကို စကားထဲ ထည့်ပြောရမည့်ကိစ္စဟု အသိအမှတ်မထားကြ၊ အရေးတယူလုပ်သင့်သည်ဟုလည်း မမှတ်ယူကြ၊ သို့ဖြစ်ရာ အမှတ် ၁၉ အိမ်ကြီးမှာ ခြောက်သည်ဟု မည်သည့်အခါကမှ ပြောဆိုခြင်း မခံခဲ့ရပေ။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဆက်ရှိနေသည့် ဆိုင်းဘုတ်မှာကား “ငှားရန် သို့မဟုတ် ရောင်းရန်” ဟူ၍သာ ဖြစ်၏။

မစ္စစ်လန်ကက်စတာသည် စကားကြွယ်လှသည့် အိမ်ပွဲစားနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ပွဲစားမှာ အမှတ် ၁၉ အိမ်ကြီးကို သူ့စာရင်းစာအုပ်ထဲမှ ပယ်ဖျက်ရတော့မည့်အတွက် ဝမ်းသာနေပုံရပြီး အိမ်တံခါး သော့ဖွင့်ရင်းက အိမ်ချီးမွမ်းခန်းကို တရစပ်ပြောနေပါ၏။

“ဒီအိမ်မှာ လူမနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲရှင်”

မစ္စစ်လန်ကက်စတာက အိမ်ပွဲစား၏ စကားကို ဖြတ်လိုက်ဖြင့် မေးလိုက်

ရာ အိပ်ပွဲစား မစွတာ ရတ်ဒစ်မှာ စိတ်ရှုပ်သလိုဖြစ်သွားပြီးမှ...

“အဲ...နည်းနည်းကြာပါပြီ” ဟု အရေးမကြီးသလို ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်ထွန်းထားသည့် ခန်းမမှာ မကောင်းဆိုးရွားတစ်ခုခုရှိနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေသည်။ တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးတတ်သည့် မိန်းမမျိုးဆိုလျှင် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထလောက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤအမျိုးသမီးမှာမူ လက်တွေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ညိုမှောင်မှောင်နှင့် အေးစက်သော မျက်လုံးပြာများ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အထပ်ခိုးများ၊ သိုလှောင် ခန်းငယ်များပါမကျန် ကြည့်ရင်းနှင့် အိပ်ပွဲစားကို သိချင်သမျှ မေးပြီး အိပ်ရှေ့ခန်းပြန်အရောက်တွင် သူက အိပ်ပွဲစားကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ဒီအိမ်ကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှင်” မစွတာရတ်ဒစ်မှာ မမျှော်လင့်သည့် မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပရိဘောဂ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသေးတော့ ကြည့်ရတာ စိတ်အိုက်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ” ဟု စကားလွှဲပြီး ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာရှင်”

မစွတ်လန်ကက်စတာက မကျေနပ်ဟန်နှင့် ဆက်၍...

“ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုးအတွက် အိမ်ငှားခက ရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် နည်းနေတယ်။ ယူတယ်ဆိုရုံလေး ယူထားတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမှာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ခြောက်တတ်တဲ့အိမ်မို့ ဖြစ်ရမယ်”

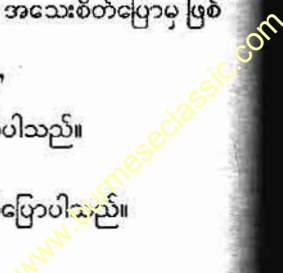
မစွတာရတ်ဒစ်မှာ ထိတ်လန့်ဟန်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ မစွတ်လန်ကက်စတာက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး “တကယ်တော့ ယူတိုမရှိတဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ တစ္ဆေသရဲတွေ၊ ဝိညာဉ်လောကဆိုတာတွေ ကျွန်မ အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်တော့လည်း ကျွန်မ ဒီအိမ်ငှားဖို့ကိစ္စမှာ အဟန့်အတား မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်တွေက ရှိသေးတယ်ရှင်။ သူတို့က သိပ်ယုံလွယ်ကြတာ၊ ကြောက်တတ်လိုက်ကြတာလည်း လွန်ရောပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ဘာက ဘယ်လိုခြောက်နေတယ်ဆိုတာ ရှင် အသေးစိတ်ပြောမှ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်...ဟို...တကယ် မ...မသိပါဘူးဗျာ”

အိပ်ပွဲစားက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရှင် သိထားတာ ရှိကိုရှိရမယ်ရှင်”

အမျိုးသမီးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ပြောပါသည်။

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံမသိဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မဒီအိမ်ကို ယူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ လူသတ်မှုလား။”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” မစ္စတာရတ်ဒစ်က ဤရပ်ကွက်မျိုးနှင့် လုံးဝ မအပ်စပ်သော ထင်မြင်ချက်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး အကြောက်အကန် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ...အဲဒါ ကလေးလေးတစ်ယောက်အဖြစ်အပျက် ရှိခဲ့ဖူးတာပါ။”

“ကလေးလေးတစ်ယောက်...ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအသေးစိတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါ ဘူး။ လူတွေက အမျိုးမျိုး ပြောခဲ့ကြတာကိုး။ ကျွန်တော်သိသလောက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ လောက်က ပီလျံဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီအိမ်ကို ငှားနေခဲ့ တယ်ဗျ။ သူ့ အကြောင်းကို ဘာမှ မသိကြရဘူး။ အိမ်ဖော်လည်း မထား၊ အပေါင်း အသင်းလည်း မရှိဘဲကိုး။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာလည်း အိမ်ပြင်မထွက်ဘူးတဲ့။ သူ မှာ သားလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီရောက်ပြီး ၂ လလောက် ရှိတော့ သူ လန်ဒန်ကို ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ရဲက အလိုရှိနေတဲ့ တရားခံပြေးအဖြစ် မကြေညာခင်ကလေးမှာပေါ့။ ဘာအမှုလဲလို့တော့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ မသိ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှုကြီးကြီး ဖြစ်မယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို မိသားစုမှာ ချင်းပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ပြီး သေသွားတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ သူ ကလေးက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ကလေးက အိမ် မှာရှိတဲ့ စားစရာလေးတွေ စားရင်းနဲ့ပဲ သူ့ အဖေပြန်အလာကို နေ့စဉ် မျှော် နေခဲ့သတဲ့။ ကံဆိုးချင်တော့ ကလေးက အိမ်ပြင်မထွက်ဖို့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကား မပြောဖို့ သူ့အဖေမှာထားတာကို စိတ်ထဲ စွဲမှတ်ထားသတဲ့ဗျ။ ကျန်းမာရေးက မကောင်း၊ အားလည်းနည်းတော့ သူ့အဖေ အမိန့်ချထားတာကို လုံးဝ မလွန် ဆန်ရဲဘူးပေါ့။ သူ့အဖေ အဝေးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ အိမ်နီးချင်း တွေဟာ ညဘက်မှာ ကလေးရဲ့ ရှိုက်ရှိုက်ငိုတဲ့အသံကို ကြားကြရတယ်လို့ ဆို တယ်” မစ္စတာရတ်ဒစ်က ခေတ္တနားလိုက်ပြီး...

“နောက်တော့ အဲ...ကလေးလည်း အစာငတ်ပြီး ဆုံးသွားတာပါပဲ” သူက ခံစားမှု မပါသော လေသံဖြင့် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်မှာ ခြောက်နေတာ ကလေးတစ္ဆေပေါ့”

မစ္စလန်ကက်စတာက မေးလိုက်ရာ မစ္စတာရတ်ဒစ်က ကပျားကသံဖြင့်

“အလကား၊ အရေးမပါတာတွေပါဗျာ” ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူမှ၊ ဘာမှ လက်တွေ့ မြင်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးငိုသံ ကြားတယ် ဆိုတာမျိုး ဟိုလူပြော၊ ဒီလူပြောနဲ့ ထင်ရာပြောတတ်ကြတာမျိုးပါ

ခင်ဗျားသိမှာပါ”

မစ္စလ်လန်ကက်စတာက အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွား၍ ပြန်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျပါတယ်။ ဒီဈေးနှုန်းနဲ့တော့ ဘယ်မှာမှ ဒီလောက်ကောင်းတာ မရနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ စဉ်းစားပြီး အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်ရှင်”

မစ္စလ်လန်ကက်စတာသည် တောက်ပြောင်နေသော ပရိဘောဂများ၊ ကြမ်းခင်းကော်လာများ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် အိမ်အမှတ် ၁၉ ၏ စိတ်ညှိုးနွမ်းစရာ မူလအခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီး မိမိ၏ ပိုင်နက် နေအိမ်သစ်ကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေပါသည်။

“တကယ် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတယ်နော်၊ ဖေဖေ”

သူက ပိန်ပိန်၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် သိလွယ်မြင်လွယ်သည့်ဟန်ရှိသော ဖခင် ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။ မစ္စတာဝင်းဘန်းသည် သူ့သမီးနှင့် သိပ်တော့ မတူလှပါ။ လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တတ်သည့် သမီးနှင့် စဉ်းစား တွေးဆ အဖြေရှာတတ်သည့် ဖခင်တို့၏ ကွဲပြားခြားနားမှုတို့မှာ သိသာထင်ရှား လှ၏။

“အေးကွဲ့” သူက သမီးဖြစ်သူကို ပြုံး၍ ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်ကို ခြောက်တယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဖေဖေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့လေ၊ သမီးတို့ ဒီရောက်တဲ့ ပထမဆုံး နေကြီးမှာ...”

မစ္စတာဝင်းဘန်းက ပြုံးလျက်နှင့်ပင် “ဟုတ်ပါပြီသမီးရယ်၊ တစ္ဆေသရဲ တွေနဲ့ အဲဒါမျိုးတွေ ဘာမှ မရှိဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ကြတာပေါ့”

“နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေ...” မစ္စလ်လန်ကက်စတာက ဆက်၍ ပြောသည်။

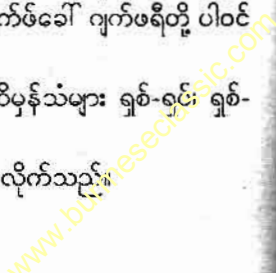
“ဂျက်ဖ်ရှေ့မှာလည်း ဘာမှ မပြောမိပါစေနဲ့နော်၊ သူက သိပ်စိတ်ကူးယဉ် တတ်တာ”

ဂျက်ဖ်မှာ မစ္စလ်လန်ကက်စတာ၏ သားငယ်ဖြစ်၏။ သူတို့မိသားစုတွင် မစ္စတာ ဝင်းဘန်း၊ သူ၏ မုဆိုးမသမီးဖြစ်သူနှင့် ဂျက်ဖ်ခေါ် ဂျက်ဖရီတို့ ပါဝင် ကြသည်။

မိုးရွာလာပြီး ပြတင်းပေါက်များသို့ မိုးစက်ထိမှန်သံများ ရှစ်-ရှစ်၊ ရှစ်-ရှစ်နှင့် ကြားရ၏။

“နားထောင်စမ်း” မစ္စတာဝင်းဘန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ကလေး ခြေသံလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလား”

“မိုးရွာနေတဲ့ အသံပဲဟာ ဖေဖေရယ်”ဟု မစွစ်လန်ကက်စတာက ပြောပြနေပြန်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီဥစ္စာ ခြေသံပဲဟာ” ရှေ့သို့ ကိုင်း၍ နားစွင့်လျက် သူ့အဖေက အော်ပြောလိုက်ရာ မစွစ်လန်ကက်စတာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး “အဲဒါ ဂျက်ဖ် လှေကားက ဆင်းလာတာလေ”

မစွတာဝင်းဘန်းလည်း လိုက်၍ ရယ်ရတော့၏။ သူတို့ ခန်းမထဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်ရာ မစွတာ ဝင်းဘန်းက လှေကားကို ကျောပေးထိုင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဂျက်ဖ်လေးက နေရာသစ်ကို စူးစမ်းရင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဆင်းလာပြီး သူ့ မိခင်နားတွင် လာရပ်နေ၏။ လှေကားထစ်များမှာ အရောင်တင်ထားသော ဝက်သစ်ချသားများဖြစ်ပြီး ကောလောခင်းထားခြင်း မရှိပေ။ မစွတာဝင်းဘန်း သည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဂျက်ဖ် ဆင်းလာပြီးမှ နောက်ထပ်တစ်စုံ တစ်ယောက် ဆက်၍ ဆင်းလိုက်လာသည့် ခြေသံကို ထင်ထင်ရှားရှား ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခြေသံ၊ ကြမ်းပြင်တွင် ရှုပ်တိုက်သည့် အသံမျိုး ထို့နောက် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို တွန်လိုက်၏။

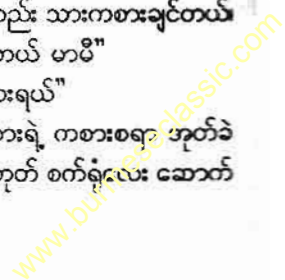
“မိုးသံပါပဲလေ၊ သေချာပါတယ်”ဟု သူ့စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပါသည်။ “သား ကြက်ဥကိတ်မုန့်တွေကို စောင့်ကြည့်နေတာ” ဂျက်ဖ်က စိတ်ဝင်စားစရာကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူကဲ့သို့ ဝင့်ကြားစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့မိခင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုပြီး သူ့ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...သားလေး၊ သားရဲ့ အိမ်သစ်ကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်တာပေါ့” ဂျက်ဖ်က ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း ပြန်ဖြေ၏။ “သိပ်ကြိုက်၊ အရမ်းကြိုက်၊ အများကြီးကြိုက်” ဂျက်ဖ်က ပြောပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြက်ဥကိတ်မုန့်များကို လူမမြင်အောင် အမြန်ဆုံး သိမ်းထားဖို့ စိတ်ကူးနေလေသည်။ ပါးစပ်ထဲရှိတာက ကုန်အောင် စားလိုက်ပြီးနောက် ဂျက်ဖ်က “မာမိ ဒီအိမ်မှာ အထပ်ခိုးတွေ အများကြီး ရှိတယ်တဲ့၊ ဂျိန်းက ပြောတယ်၊ သားသွားကြည့်မယ်နော် မာမိ၊ နောက်ပြီး တံခါးဝှက်လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ရေပိုက်တွေနဲ့လည်း သားကစားချင်တယ်၊ အဲဒီ သတိရပြီ၊ သား ဘွိုင်လာကြီးလည်း ကြည့်ချင်တယ် မာမိ”

“အထပ်ခိုးတွေ မနက်ဖြန်မှ ကြည့်တာပေါ့သားရယ်”

မစွစ်လန် ကက်စတာက နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး “သားရဲ့ ကစားစရာ အုတ်ခဲလေးတွေ ယူပြီး အိမ်ဆောက်ပါလား သားရဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် စက်ရုံလေး ဆောက်ပါ”

“အိမ်မဆောက်ချင်ပါဘူး။ စက်ရုံလည်း အတူတူပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘွိုင်လာဆောက်လေကွာ” သူ့အဘိုးက အကြံပေးလိုက်ရာ ဂျက်ဖရီ ကျေနပ်သွားပြီး...

“ပိုက်တွေနဲ့လား ဘိုးဘိုး”

“အေးပေါ့ကွ၊ ပိုက်တွေနဲ့ပေါ့” ဂျက်ဖရီ အုတ်ခဲလေးများ ယူရန် ပြေးထွက် သွားလေသည်။

မိုးက ရွာနေဆဲပင်။ မစွတာဝင်းဘန်းနားစိုက်ထောင်လိုက်၏။ ဟုတ်ပါ တယ်။ သူ့ကြားခဲ့တာ မိုးသံပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြေသံတွေနဲ့လည်း အတူသား။

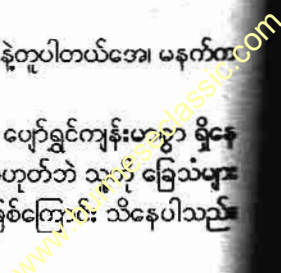
ထိုညတွင် သူထူးခြားသည့် အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် ကြီးကျယ်စည်ကားလှသည့် မြို့ကြီးတစ်မြို့အတွင်း လမ်းလျှောက်နေ ၏။ သို့ရာတွင် ထိုမြို့မှာ ကလေးများသာ ရှိသည့် မြို့ဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက် ငြိမ့်သူ တစ်ဦးတလေမှ မရှိ။ အားလုံး ကလေးများချည်းသာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မှီနေပေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကလေးများသည် လူစိမ်းဖြစ်သော သူ့ထံသို့ အပြေးအလွှားလာကြပြီး အားလုံး အော်ဟစ်လျက် “သူ့ကို ခေါ်မလာခဲ့ဘူး လား” ဟု ဝိုင်းပေးကြ၏။ သူကလည်း ကလေးများ၏ မေးခွန်းကို နားလည် သဘောပေါက်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကလေးများ သူ့အနီးမှ ပြန်လှည့်ထွက်သွားပြီး သည်းထန်စွာ ရိုက်ငိုကြလေတော့သည်။

မြို့ကြီးနှင့် ကလေးများ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သူနိုးလာပြီး အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေကြောင်းနှင့် အိပ်မက်မက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကလေးငိုသံမှာမူ နားထဲမှ ပျောက်မသွားပေ။ အိပ် ရာမှ နိုးနေသည့် တိုင်အောင် ငိုရိုက်သံကို အထင်အရှားကြားနေရလေသည်။ ဂျက်ဖရီအောက်ထပ်တွင် အိပ်ကြောင်း သူသတိရ၏။ ယခုကြားရသည့် ကလေး ငိုသံမှာ အပေါ်ထပ်မှလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ပြီး မီး ခြစ် ခြစ်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ကလေးငိုသံလည်း ရပ်သွားလေ၏။

ထိုအသံများကို ကြားရသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် သူသိလာရ၏။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက အခြားတစ်ဦးအား ပြောနေသံကို တစ်နေရာမှ သူ့ကြားလိုက်ရသည်။

“ကလေးထိန်းက ဂျက်ဖရီလေးကို ဂရုမစိုက်ဘူးနဲ့တူပါတယ်အေး၊ မနက်ထဲ ဂျက်ဖရီ ငိုနေတာ ငါကြားရတယ်”

ဂျက်ဖရီသည် ထိုနံနက်ကရော နေ့လယ်မှာပါ ပျော်ရွှင်ကျန်းမာစွာ ရှိနေ ခဲ့ပါ၏။ မစွတာဝင်းဘန်းသည် ထိုငိုသံမှာ ဂျက်ဖရီမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘုံ ခြေသံများ ပေးလျက် စိတ်ရှုပ်စေခဲ့သော အခြားကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိနေပါသည်။

မစွပ်လန်ကက်စတာတစ်ဦးသာလျှင် ဘာမှ မကြားရဘဲ ရှိနေလေသည်။ သူ့နားအာရုံသည် အခြားကမ္ဘာမှ အသံတို့ကို လက်ခံနိုင်ခြင်း ရှိဟန်မတူပေ။ သို့တိုင်အောင် တစ်ရက်တွင်မူ သူထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရလေသည်။

“မာမိ” ဂျက်ဖရီက ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း သူမိခင်အား လာပြောခဲ့သည်။

“သား ဟိုကောင်လေးနဲ့ ဣစားချင်တယ်၊ ပေးကစားပါနော် မာမိ”

မစွပ်လန်ကက်စတာက စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ပြုံးလျက်...

“ဘယ်ကောင်လေးကို ပြောတာလဲ သားရဲ့” ဟု မေးလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်တော့ သားမသိဘူးလေ၊ အထပ်ခိုးပေါ် မှာ ထိုင်ပြီး ငိုနေတာ၊ သားကိုမြင်တော့ ထွက်ပြေးသွားရော၊ ရှက်တတ်လို့ပေါ့နော်၊ နောက်ပြီး သား အိမ်ဆောက် နေတုန်းက သူက တံခါးဝကနေ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ သူလည်း ကစားချင်မှာပေါ့ မာမိရဲ့၊ သားက သူ့ကို လာလေ၊ စက်ရုံလေး ဆောက်ကြည့် ပါလားလို့ ခေါ်တော့ သူက ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေတယ်၊ သူ့မာမိက ပေး မကစားလို့ပေါ့နော်” ဂျက်ဖရီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ့ကြုံဖူးသည့် ဝမ်းနည်း စရာအကြောင်းတို့ကို ပြန်သတိရနေဟန် ရှိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သားက အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကစားချင်လို့ သူ့အကြောင်း ဂျိန်းကို မေးကြည့်တော့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်ကောင်လေးမှ မရှိဘူးတဲ့၊ မဟုတ်မဟတ်တွေ လာမပြောနဲ့တဲ့။ သားတော့ ဂျိန်းကို နည်းမည်းမှ မချစ်ဘူး”

မစွပ်လန်ကက်စတာ ထရပ်လိုက်၏။

“ဂျိန်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်ကောင်လေးမှ မရှိပါဘူး”

“သား သူ့ကို မြင်တယ်ဗျ၊ အိုး...မာမိ သားသူနဲ့ ကစားမယ်နော်၊ သူ တစ်ယောက် တည်းမို့ အရမ်းပျင်းနေတာမာမိရဲ့၊ သား သူ့ကို ပျော်အောင် ထုပ်ပေးချင်လို့ပါ မာမိရယ်”

မစွပ်လန်ကက်စတာက ပြန်ပြောမည်ပြုစဉ် သူ့ဖခင်က ခေါင်းယမ်းပြု ထိုက်၏။

“ဂျက်ဖ်” သူက ညင်ညင်သာသာ ခေါ်လိုက်ပြီး “အဲဒီသနားစရာ ကောင် လေးက ပျင်းနေတော့ သားက သူ့ကို ကူညီချင်တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုကူညီ ခုယ်ဆိုတာ သားဘာသာနည်းလမ်းရှာရမှာပဲ၊ ပဟေဠိအဖြေရှာသလိုပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နည်းလဲ”

“သားက ကြီးလာပြီဆိုတော့ သားဘာသာလုပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား နီးဘိုး”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သားက ကြီးလာပြီကိုး”

အခန်းထဲမှ ဂျက်ဖရီ ထွက်သွားသောအခါ မစွပ်လန်ကက်စတာက

သည်းမခံနိုင်စွာပင် သူ့ဖခင်ကို လှည့်ကြည့်၍ “ဖေဖေ ဒါတော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာပဲ၊ အိမ်ဖော်တွေဆီက အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ပုံပြင်တွေကို ကလေးယုံသွား အောင်တော့ အားမပေးသင့်ပါဘူး”

“ဘယ်အိမ်ဖော်ကမှ ကလေးကို ဘာမှ မပြောပါဘူး”

သူ့ဖခင်က အေးဆေးစွာ ပြန်ရှင်းပြပါသည်။

“ဖေဖေကြားခဲ့တာကို သူက မြင်ခဲ့ရတာပါ။ ဖေဖေလည်း သူ့အရွယ်မှာသာ ဆိုရင် သူလိုပဲ မြင်ရမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ယုတ္တိမှ မရှိဘဲ၊ သမီးကျတော့ ဘာလို့ မမြင်ရ မကြားရ တာလဲ”

မစ္စတာဝင်းဘန်းပြုံးလိုက်၏။ ပင်ပန်းနွမ်းလျသော အပြုံးဖြစ်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောပါ။ “ဘာ့ကြောင့်လဲ” သူ့သမီးက ဆက်မေးပြန်သည်။

“ပြီးတော့ သူ့လုပ်နိုင်တယ်လို့ ဖေဖေ ဘာ့ကြောင့် ပြောလိုက်ရတာလဲ၊ ဒါ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာ”

သူ့ဖခင်က သူ့ကို တွေးတွေးဆဆ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာ့ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ သမီး လက်လေးတစ်ခု မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဘယ်မီးအိမ်က ညွှန်လိုလဲ

အမှောင်ထဲမှာ ကလေးတွေဟာ ဒယ်ဒယ်လျှောက်ကြရှာ။

အကြောင်းမဲ့ သိမြင်နိုင်ကြဘိ

ကလေးတိုင်းမှာ အစွမ်းရှိ၊ ကောင်းကင်ဘုံက ဖြေပါ၏။

“ဂျက်ဖရီမှာ အဲဒီအစွမ်းရှိတယ်သမီး၊ အကြောင်းမဲ့ သိမြင်နိုင်စွမ်းပေါ့။ ဒီ အစွမ်းက ကလေးတိုင်းမှာ ရှိတာပါ။ အသက်ကြီးလာလေလေ အဲဒီအစွမ်း လည်း လျော့သွားလေလေပဲ။ ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ် လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတာကိုး။ အသက်အရွယ် အိုလာတဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲဒီ ကံမီးအိမ်က ခပ်မှိန်မှိန် လင်းလာတတ်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်ဘဝမှာ အလင်းဆုံး အထိန်ဆုံး ပါပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဂျက်ဖရီ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေစဉ်းစားခဲ့တာပေါ့”

“ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

မစ္စလန်ကက်စတာက အားပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေလည်း ဘာမှ ပိုသိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ...အဲဒီ ကလေးလေး ဟာ ဒုက္ခရောက်နေပြီး လွတ်မြောက်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလွတ်မြောက် ချင်တာလဲ၊ မသိနိုင်ဘူး။ စဉ်းစားရတာကိုက စိတ်ရှုပ်စရာပါကွယ်၊ ရှိုက်ရှိုက် ငိုနေတဲ့ ကလေးလေး”

နောက်တစ်လအကြာတွင် ဂျက်ဖရီနေမကောင်းဖြစ်လေသည်။ အရှေ့လေက အတော်ပြင်းထန်သည်။ သူကလည်း သန်စွမ်းသော ကလေးမဟုတ်ပေ။ ဆရာဝန်က ခေါင်းခါလျက် စိုးရိမ်ရသည့်အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ မစ္စတာဝင်းဘန်းကိုမူ သူက မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး ဖြစ်သည်။ “ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာမှ ဒီကလေးဟာ အရွယ်ရောက်သည်အထိ အသက်ရှင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့အဆုတ် မကောင်းတော့တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီခင်ဗျ”

ဂျက်ဖရီကို ပြုစုနေရင်းမှာပင် မစ္စလန်ကက်စတာသည် အခြား ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပိုပြီး သိလာရ၏။ ပထမတွင် ငိုရွိုက်သံများမှာ လေသံနှင့် ရော၍ မထင်မရှားဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ထင်ရှားလာ၏။ မမှားနိုင်အောင် သိသာလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ်သော အချိန်များ၌ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သော နှလုံးကြေကွဲရသော ငိုရွိုက်သံတို့ကို သူကြားလာရလေသည်။

ဂျက်ဖရီ၏ အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ဆိုးလာပြီး ကလေးလေးအကြောင်းကို ကယောင်ကတမ်းနှင့် မကြာခဏ ပြောကာလာတတ်၏။

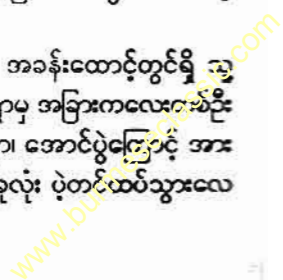
“သူထွက်သွားလို့ ရအောင် သားလုပ်ပေးမယ်၊ သားလုပ်မှာပဲ”

ကယောင်ကတမ်းဖြစ်မှုများအပြီးတွင် အားကုန်၍ ငြိမ်သက်စွာနေသည့် အခြေအနေဖြစ်လာလေသည်။ ဂျက်ဖရီသည် မလှုပ်မရှား လဲလျောင်းနေသည်။ ခက်ခဲစွာ အသက်ရှူလျက် မေ့မြောနေလေတော့သည်။ စောင့်ကြည့်နေရန်မှ တစ်ပါး အခြားလုပ်စရာမရှိတော့ပါ။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သည့် ညတစ်ညသို့ ရောက်လာသည်။ လေတိုးသံပင် မကြားရအောင် ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။

ရုတ်တရက် ကလေး လူးလွန်လာ၏။ မျက်စိများ ပွင့်လာသည်။ သူသည် သူမိခင်ကို ကျော်လှက် တံခါးဆီသို့ ကြည့်နေ၏။ သူစကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေသည့်အတွက် မိခင်က မျက်နှာနားကပ်၍ လေသံတစ်ဝက်မျှဖြင့် ပြောနေသံကို နားစိုက်ထောင်၏။

“အေးပါ၊ ငါလာပါပြီ” သူတိုးတိုးလေး ပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အခန်းထောင့်တွင်ရှိ သူ့ဖခင်ထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သူတို့အနီးတစ်နေရာရာမှ အခြားကလေးကလေးဦး ရယ်မောသံကို ကြားရသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ၊ ကျေနပ်စွာ၊ အောင်ပွဲကြောင့် အားရစွာ ရယ်လိုက်သော ငွေဆွဲလဲသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့၏။

၇၆ ♦ ကျော်ကျော်

“ကြောက်တယ်၊ သမီးကြောက်တယ်” သူတုန်လှုပ်စွာ ညည်းညူလိုက်သည်။
မစ္စတာဝင်းတန်းက သမီးအား သိုင်းဖက်ကာ အားပေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက် တိုက်ခတ်လိုက်သော လေပြင်းတစ်ချက်ကြောင့် သူတို့ စိတ်ထင့်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ခဏအတွင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

ရယ်သံ ပျောက်သွားသည်။ တိုးတိတ်ညံ့သက်သည့် အသံတစ်ခု ကြားရ၏။ တိုးလွန်း၍ ကြားရုံလေး ကြားရရာမှ တဖြည်းဖြည်း သိသာထင်ရှားလာသည်။ ခြေသံများ၊ ပေါ့ပါးသော ခြေသံများ၊ ခပ်သွက်သွက်၊ စိပ်စိပ် လှမ်းနေသည်။

“ရှစ်-ရှစ်၊ ရှစ်ရှစ်” ပြေးသွားကြပဲ့ပဲ့။ ကြားနေကျ ခြေသံလေးတွေ၊ ပြီးတော့ သေချာပါတယ်။ တခြားခြေသံတစ်ခုလည်း ရောပါနေတယ်။ ပိုပြီး မြန်မြန် သွတ်သွတ် လှမ်းတဲ့ ခြေသံ။ ခြေသံလေးတွေ ပေါင်းမိသွားပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာ တို့ သွားနေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးအနားက ဖြတ်သွားကြ၏။ ဆက်သွားကြပြီ။ တံခါးပေါက်က အပြင်ကို ထွက်သွားကြပြီ။ ရှစ်-ရှစ်၊ ရှစ်-ရှစ်နှင့် အတူတကွ လျှောက်သွားကြသည့် ကလေးခြေသံများ။

မစ္စလန်ကက်စတာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မော့ကြည့်ပြီး ဝလုံးပထွေးဖြင့်-
“အဲဒါ နှစ်ယောက် ဖေဖေ၊ နှစ်ယောက်...”

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အခန်းထောင့်ရှိ ကလေးခုတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဖခင်က သူ့ကို ညင်ညင်သာသာ ထိန်းကိုင်လိုက်ပြီး အဝေးသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဟိုမှာ သွားကြပြီ” တည်ငြိမ်စွာ သူပြောလိုက်သည်။

ရှစ်-ရှစ်၊ ရှစ်-ရှစ်၊ ဝေး၍...ဝေး၍၊ အသံတဖြည်းဖြည်းတိုးလျက်... တိုးလျက်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။ ။

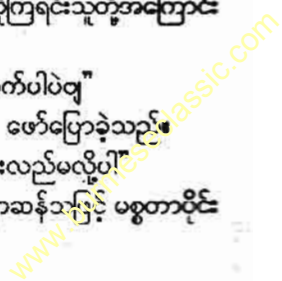

ရိုးရတ်မြို့က ပဟောဠိ

မစ္စတာပါကားပိုင်း လိုက်ပါလာသော လေယာဉ်ငယ်သည် ဘဂ္ဂဒက်၌ ခေတ္တ ရပ်နားပြီးနောက် နံနက် ၆ နာရီတွင် ပါရှား(ယခု အီရန်)နိုင်ငံသို့ ဆက်လက် ပျံသန်းလေသည်။

လေယာဉ်ငယ်၏ ခရီးသည်အတွက်နေရာမှာ ကတ်ကတ်သတ်သတ် ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံများကလည်း ကျဉ်းလေရာ မစ္စတာပါကားပိုင်းအဖို့ ထိုင်ရသည်မှာ သက်သက်သာသာ မရှိပေ။ သူနှင့်အတူ အခြားခရီးသည်နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။ စကားများပုံရသော မျက်နှာနီနီနှင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်မှာ နှုတ်ခမ်းကို အမြဲစေ့ထားသည့် ပြတ်သားပုံရသော ခပ်ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းသည် သူ၏ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းမှ ခေတ္တအနားယူသည့်အနေဖြင့် အပန်းဖြေခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ခရီးစဉ်အတွင်း သူ့အား အလုပ်လာအပ်မည်ကို မလိုလားပေ။ သူ၏ ခရီးသွားဖော်နှစ်ယောက် သူ့အား အလုပ်ကိစ္စမပြောကြပါ။ ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးမှာ အမေရိကန်မှလာသည့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး အလုပ်ဟူသမျှ ဖျော်ဖျော်လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ မျက်နှာနီနီနှင့်လူမှာမူ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မထွက်မီကပင် စကားပြောဆိုကြရင်းသူတို့အကြောင်း သိထားခဲ့ရ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ သာမန်ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါပဲဗျ”
မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူ့အကြောင်း ဤမျှသာ ဖော်ပြောခဲ့သည်။
“တီတီရန်ရယ်၊ အစ္စပါဟန်နဲ့ ရိုးရတ်တို့ကို သွားလည်မလို့ပါ”
ထိုမြို့များ၏ နာမည်များကို ရွတ်ရသည်မှာ ကဗျာဆန်သဖြင့် မစ္စတာပိုင်း

မကြာခဏ ရွတ်လေ့ရှိ၏။ “တီဟီရန်၊ အစ္စပါဟန်၊ ရှီးရတ်”

လေယာဉ်ပြတင်းမှ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သဲကန္တာရ ပြန်ပြန်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ လူမနေနိုင်တဲ့နေရာတွေ များလှပါလားဟု ပါကားပိုင်း တွေးမိလေသည်။

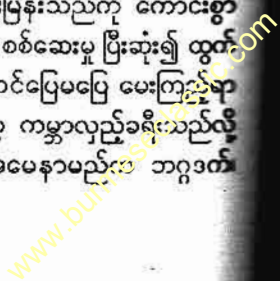
ခါမနရှားလေဆိပ်တွင် ပတ်စပို့များနှင့် အကောက်ခွန်ကိစ္စများ စစ်ဆေးရန် လေယာဉ်ခေတ္တရပ်နားရ၏။ မစ္စတာပါကားပိုင်း၏ အိတ်ကို ရှာဖွေရာတွင် ဘူးငယ်တစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။ စေ့စပ်စွာ ကြည့်ပြီးနောက် မေးခွန်းများ ထုတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပါရုန်စကား နားမလည်၍ အခက်တွေ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် လေယာဉ်မှူးက ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာလေရာ မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူ့အခက်အခဲကို ပြော၍ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။ လေယာဉ်မှူးသည် ဆံပင်သေသေသပ်သပ်နှင့် ဂျာမန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နေလောင်ထားဟန်ရှိသော မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးပြာများရှိသော လူချောတစ်ယောက်ပင်။

“တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပါလားဗျာ”ဟု ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ လေယာဉ်မှူးက လိုလိုလားလား ကူညီပေသည်။

“ဒါရှုဆေးမှုန့်တွေပါဗျာ၊ အဲဒါ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရှင်းပြပေးပါလား” မစ္စတာပိုင်းက ပြောရာ လေယာဉ်မှူးက ရုတ်တရက် နားလည်၍ ထပ်မံရှင်းပြရပြန်၏။ ထို့နောက် သဘောပေါက်သွားမှ ပါရုန်ဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပေးလိုက်ရာ ထိုအခါမှ အကောက်ခွန်အရာရှိတို့ ကျေနပ်သွားကြပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

ခရီးသည်သုံးဦး ပြန်လည်နေရာယူပြီးနောက် လေယာဉ်ဆက်လက်ပျံတက်လေ၏။ ဟာမာဒန်မြို့တွင် ချောစာအိတ်များ ချပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့လေရာ မွန်းလွဲ တစ်နာရီတွင် တီဟီရန်လေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးခံရန် လေဆိပ်အဆောက်အအုံသို့ သွားရပြန်သည်။ ဂျာမန်လေယာဉ်မှူးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူမပြောရသေးမီ အနားတွင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လာရပ်နေ၏။ ဤလေဆိပ်တွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က စစ်ဆေးမှုများ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလေသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက သက်ဆိုင်ရာတို့ မေးမြန်းသည်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ဘဲ အဖြေပေးလျက်ရှိ၏။ ရှည်လျားသော စစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံး၍ ထွက်လာသောအခါ မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူ့ဖြေပုံ အဆင်ပြေမပြေ မေးကြည့်ရာ လေယာဉ်မှူးက “ခင်ဗျား အဖေနာမည် မေးတော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လို့ ဖြေတယ်၊ ခင်ဗျားအလုပ်တာဝန်က ချားလ်စ်၊ အမေနာမည်က ဘဂ္ဂဒက်၊ ခင်ဗျားလာခဲ့တဲ့ မြို့က ဟာရီရတ်”

တလွဲတွေဖြစ်နေ၍ အဲဒါဘာများဖြစ်နိုင်သလဲဟု မစွတာပိုင်းက မေးရာ လေယာဉ်မှူးက “ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အမေးတစ်ခုကို အဖြေတစ်ခု ရရင် ပြီးတာပါပဲ။ သူတို့ကလည်း အဲဒါပဲ လိုချင်တာ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

မစွတာပါကားပိုင်းသည် တီဟီရန်ရောက်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေ၏။ တီဟီရန်သည် သူ့ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ခေတ်ဆန်လွန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းများကို သူပြောချင်နေလေရာ ဟိုတယ်သို့ သူပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လေယာဉ်မှူး ဟားရှုလာဂါနှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ အဆင်ပြေသွားလေသည်။ သူက ညစာ အတူစားရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ ဂျာမန်လေယာဉ်မှူး သဘောတူသဖြင့် ထမင်းစားခန်းသို့ သွားကြ၏။ စားသောက်၍ ပြီးခါနီးတွင် လေယာဉ်မှူးက သူ့အား... “ခင်ဗျား ရှိုးရတ်ကို သွားဦးမှာပေါ့နော်” ဟု မေးသည်။

“သွားမှာဗျ၊ မနက်ဖြန်လေယာဉ်နဲ့ ရှိုးရတ်ကနေ အစွပါဟန်နဲ့ တီဟီရန် အပြန်မှာတော့ ကားနဲ့ပဲ။ မနက်ဖြန် ရှိုးရတ်ခရီးစဉ်မှာ ခင်ဗျားပဲ လေယာဉ် မောင်းမှာ မဟုတ်လား။”

“အာ... မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ဘဂ္ဂဒက်ကို ပြန်ရမယ်”

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား” မစွတာပိုင်းက မေးလိုက်ရာ လေယာဉ်မှူးက “သုံးနှစ် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီထောင်တာကလည်း သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ခုချိန်ထိတော့ ချောချောမောမောပါပဲ”

စားပွဲထိုးက ကော်ဖီပျစ်ပျစ်နှစ်ခွက် လာချပေးလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စီးကရက်ကိုယ်စီသောက်ရင်း စကားဆက်ပြောနေကြသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ခရီးသည်တွေက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ခင်ဗျ” လေယာဉ်မှူးက သတိတရ ပြန်ပြောပြ၏။ “အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်လား” မစွတာပါကားပိုင်းက ထောက်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်က သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစိုးရဝန်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပေါ့။ လေဒီအီစသာကားလို့ ခေါ်တယ်၊ တော်တော်လေး ချောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရူးနေရှာတယ်ခင်ဗျ”

“ရူးနေတာ ဟုတ်လား”

“သွက်သွက်ခါ ရူးနေတာပဲခင်ဗျာ၊ ရှိုးရတ်က ဒေသခံအိမ်ကြီးကြီး တစ်လုံးမှာနေတယ်။ အရှေ့တိုင်းဝတ်စုံတွေပဲ ဝတ်တယ်ခင်ဗျ၊ နောက်ပြီး အနောက်တိုင်းသား မှန်သမျှ သူ့အိမ်ကို အလာမခံဘူး။ အဲဒါ ချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်သမေ့ခွံအဖို့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတဲ့ဗျ”

“တချို့တလေ အဲဒီလိုနေတာမျိုး ရှိဖူးပါတယ်၊ ဥပမာ...”

မစွတာပါကားပိုင်းက ပြောစဉ် လေယာဉ်မှူးက ဖြတ်၍

“ဒီတစ်ယောက်က နူးနေတာခင်ဗျ” ဟု ပြောသည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ စစ်အတွင်းတုန်းက ကျွန်တော့် ရေငုပ်သင်္ဘောကပွတိန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေအတိုင်းပဲ။ အခု ကပွတိန်က စိတ္တလဆေးရုံ ရောက်နေပြီ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းစဉ်းစားနေလေသည်။ သူ လော့ဒ်မီရှယ်ဒီတားကို မှတ်မိ၏။ လေဒီအိစသာကား၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပြည်ထဲရေးအတွင်းဝန် အဖြစ် တာဝန်ယူနေစဉ်တွင် သူ့လက်အောက်၌ မစ္စတာပိုင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ အပြာရောင်မျက်လုံးများနှင့် လူထွားကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ခန်းဖြစ်သူ လေဒီမီရှယ် ဒီတားမှာလည်း မျက်လုံးပြာပြာဆံပင်နက်နက်များနှင့် အိုင်းရစ်ချော ချောသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကြည့်ကောင်းကြ၏။ သူတို့သည် အများသူငါလို သာမန်မိသားစုဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မျိုးရိုးထဲ၌ စိတ်ရောဂါရှင် များ ရှိသည်ဟုသတင်းထွက်နေခဲ့ရာ မျိုးဆက်တစ်ခု လွန်ပြီးမှ ယခုအခါ ထို သတင်းကို ပို၍ ပြောနေကြလေသည်။ လေယာဉ်မှူးဟားရှလာဂါကလည်း ထို သတင်းကိုပင် ပြောနေပြန်လေပြီ။

“နောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကကော”

သူက လေယာဉ်မှူးကို မေးလိုက်၏။

“ဆုံးသွားရှာတယ်ခင်ဗျ” လေယာဉ်မှူး၏ ဆီနစ်သော လေသံကြောင့် မစ္စတာ ပါကားပိုင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေခဲ့တဲ့သူလေ၊ ကျွန်တော် အတော်ခံစား ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ သူဟာ အချောဆုံးပေါ့ခင်ဗျာ၊ တကယ် ချောတဲ့သူပါ။ မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းသွားရတာမျိုး ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ်။ ပန်းပွင့် ကလေး တစ်ပွင့်လို့ သိပ်လှပတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးလိုပဲ။ ခုတော့ ကြွေသွားခဲ့ပါပြီ”

သူက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပါသည်။ “တစ်ခါတုန်းက ကျွန် တော် သူတို့ဆီ သွားလည်ခဲ့ဖူးတယ်။ ရှိုးရတ်က အိမ်ကိုပေါ့။ လေဒီအိစသာက ဖိတ်ခေါ် လို့ ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးကတော့ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေပုံ ပဲ။ ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မိတယ်။ ဘဂ္ဂဒက်ကနေ ကျွန်တော် နောက်တစ် ခေါက် ပြန်ရောက်လာတော့ သတင်းဆိုးကို ကြားရတော့တာပဲ။ သူ့ဆုံးပြီတဲ့”

သူက ခေတ္တနားပြီး တွေ့တွေ့ငေးငေးဖြင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟိုတစ်ယောက်က သတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူက ရူးနေတာကိုး”

နောက်တစ်ရက် မွန်းလွဲစ အချိန်တွင် မစ္စတာပါကားပိုင်းသည် ရှိရတ်မြို့ မြင်ကွင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မြင်ရလေသည်။ သူ့စီးလာသော လေယာဉ် သည် တောင်တန်းကြီးများ အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည့် လူနေအိမ်ခြေကင်းမဲ့သော လျှိုမြောင်များ၊ ချောက်ကမ်းပါးများကို လွန်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ဆိုသလို ရှိရတ်မြို့သည် မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ကြမ်း တမ်းခြောက်သွေ့သည့် ကျောက်စောင်ကျောက်တုံးများအလယ်တွင် ပြစိမ်း ရောင် ရတနာတစ်ပါး ရှိနေသကဲ့သို့ပင်။

တီဟီရန်ကို စိတ်ပျက်ခဲ့သော မစ္စတာပါကားပိုင်းသည် ရှိရတ်ကို သဘော ကျသွားလေသည်။ ရှေးကျလွန်းသော ဟိုတယ်သည်လည်းကောင်း၊ ရှေးကျ လွန်းသော လမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးကြ ပေ။ သူသည် ရှိရတ်မြို့တွင် ၁၅ ရက်ကြာ ကျင်းပသည့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် အတွင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကာလမှာ ပါရန်းတို့၏ အားလပ်ရက် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ရက်တွင် သူသည် မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ ကဗျာစာဆိုကြီး ဟာလစ်၏ အုတ်ဂူကို သွားကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှ အပြန်တွင် အိမ်တစ်လုံး ကို သူစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ခဲ့ရလေသည်။ အပြာရောင်နှင့်ဆီရောင်နှင့် အဝါ ရောင် ကြွေပြားများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော အိမ်ဖြစ်၏။ အိမ်ပတ်လည် တွင် ဥယျာဉ်ရှိရာ နှင်းဆီပင်များ၊ လိမ္မော်ပင်များဖြင့် စိမ်းစိုစွာ စိုက်ပျိုးထား ပေသည်။ အိမ်မက်ထဲက အိမ်မိုးဟု သူထင်မိလေသည်။

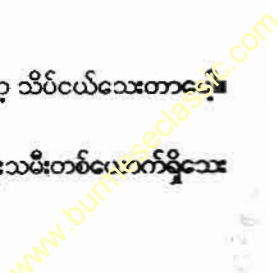
ထိုညတွင် သူသည် အင်္ဂလိပ်ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ညစာစားအပြီး ထိုအိမ် ကြောင်း စုံစမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကောင်စစ်ဝန်က သူသိချင်တာကို ပြောပြသည်။

“အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အိမ်ပဲဗျ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါအရင် က လူရစ်စတန်ဘုရင်ခံဆောက်ခဲ့တာလေ။ သူဒီမှာ အုပ်ချုပ်တုန်း စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ခဲ့တာပေါ့။ အခု အဲဒီအိမ်ကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပိုင်တယ်။ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ လေဒီအီစသာကားဆိုတာလေ။ လုံးဝ ဇန့်သွပ်နေတာဗျ။ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်လို ကျင့်ကြံနေထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ် လူမျိုးဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အဆံ မလုပ်တော့ဘူး။”

“သူက ငယ်ငယ်ပဲလား။”

“ဒီအတိုင်း ရှေးနေတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သိပ်ငယ်သေးတာပေါ့။ သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။”

“အရင်က သူနဲ့အတူနေတဲ့ တခြားအင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသေး တယ်မဟုတ်လား၊ ဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးလေ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီ ရာထူး လက်ခံပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အရင် ကောင်စစ်ဝန်က ဆုံးသွားလို့ ကျွန်တော် ဒီရောက်ရတာ”

“အဲဒီအမျိုးသမီး ဘယ်လိုသေတာတုံး”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက တုံးတိတိမေးလိုက်သည်။

“သူတို့အိမ်အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်က လိမ့်ကျတာ၊ လေဒီအီစသာရဲ့ အကူလား၊ အဖော်လား၊ ကျွန်တော်မေ့နေတယ်၊ သူက မနက်စာလင်ပန်းကို ယူလာတုန်း ခြေချော်ပြီး ကျသွားတာပဲ၊ ကျောက်တုံးနဲ့ ရိုက်ပြီး ဦးခေါင်းခွဲကွဲ သွားတာဗျာ၊ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကင်းလို့ ခေါ်တယ်ထင်တယ်၊ တော်တော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“လေဒီအီစသာတော့ စိတ်ပျက်သွားမှာပေါ့”

“အင်း...ဒါတော့ မသိဘူးဗျ၊ သူက တော်တော်ဆန်းသား၊ ကျွန်တော်တော့ အကဲမခတ်တတ်ဘူး၊ မာနကြီးတဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူသလိုပဲဗျ၊ မျက်လုံးနက်နက်တွေက အရောင်တောက်ပြီး ခြောက်လှန့်သလို ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်တောင် ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်မိသေးတယ်”

သူက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဝန်ခံသလို ပြောလိုက်ရင်း သူ့မိတ်ဆွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက အတွေးနက်နေသလို ငေးနေ သည်။ စီးကရက် မီးညှိရန် သူ့ကိုင်ထားသော မီးခြစ်မှ မီးက လက်ကို အပူ လောင်မှ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာ၏။ ထို့နောက် ကောင်စစ်ဝန်၏ အံ့အား သင့်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး သူပြုံးမိသည်။

“အတွေးလွန်သွားတယ်ဗျာ” ဟု သူပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့ တခြားကိစ္စများ ဆက်ပြောကြသည်။

*

ထိုညတွင် မစ္စတာပါကားပိုင်း စာတစ်စောင်ရေး၏။ စာ၏အဓိပ္ပာယ် လေးနက်မှုရှိစေရန် မကြာခဏ ရပ်၍ စဉ်းစားရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ခပ်ရိုးရိုးပင် ရေးပြီးသွားလေသည်။

“မစ္စတာပါကားပိုင်းက လေဒီအီစသာကားအား ခင်မင်လေးစားစွာ နှုတ် ခွန်းဆက်လျက် သူသည် ဖားစ်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုလျက်ရှိကြောင်းနှင့် နောက် သုံးရက်အတွင်း လေဒီက တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုပါလျှင် အသင့်ရှိပါကြောင်း အသိ ပေးအပ်ပါသည်”

သူ၏ လူသိများသော သတင်းစာပါ ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းကိုလည်း ကတ်

ကြေးဖြင့် ညှပ်၍ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုကြော်ငြာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

သင်ပျော်ရွှင်နေပါသလား။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့
မစ္စတာ ပါကားပိုင်းနှင့် လာရောက်ဆွေးနွေးလှည့်ပါ။
အမှတ်(၁၇)၊ ရစ်ချမ္မန်လမ်း။

“ဒီလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်မှာပါ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက စဉ်းစား ရင်း သူ၏ ဇိမ်မကျလှသော အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်ပြီး ဆက်တွေးနေလေသည်။

“သုံးနှစ်တောင် ကြာသွားပြီပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စရှင်းဖို့ ကောင်းပြီ” နောက်တစ်ရက် လေးနာရီခန့်တွင် ပြန်ကြားစာ ရောက်လာ၏။ အင်္ဂလိပ် လို မတတ်သော ပါရုန်းအခိုင်းအစေတစ်ဦးက ယူလာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

လေဒီအီစသာကားအား ယခုည ကိုးနာရီတွင် မစ္စတာပိုင်း
လာတွေ့မည်ဆိုပါလျှင် ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုပါလိမ့်မည်။

မစ္စတာပါကားပိုင်း ပြုံးမိလေ၏။

ညဘက်တွင် သူရောက်သွားသောအခါ စာလာပေးသော အခိုင်းအစေ ထပ် စောင့်ကြိုနေလေသည်။ သူ့ကို မှောင်နေသော ဥယျာဉ်ထဲမှ ဖြတ်၍ ခေါ်သွားပြီး အပြင်မှ လှေကားတစ်ခုကို တက်လိုက်သောအခါ အိမ်နောက်ဘက် လေသာဆောင်ပေါ် ရောက်သွားလေ၏။ အိမ်နံရံနှင့် ကပ်လျက် ထိုင်ခုံကျယ် တစ်ခုရှိနေပြီး ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသော သူတစ်ဦးထိုင်နေလေသည်။

လေဒီအီစသာသည် အရှေ့တိုင်းဝတ်ရုံကို ခြုံထားပြီး ကြည့်ရသည်မှာ အရှေ့တိုင်းဟန်အလှကို သူပို၍ သဘောကျသောကြောင့် ထိုဝတ်စုံများကို ဝတ်နေဟန် ရှိပေသည်။ မာနကြီးပုံရတယ်ဟု ကောင်စစ်ဝန်က ပြောခဲ့သည်မှာ ဇန်ပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ မေးရိုးသည် မြင့်နေပြီး မျက်ခုံးများက ဂုဏ်အဆင့် အတန်းကြီးသူတစ်ယောက်၏ပုံကို ဖော်ပြနေလေသည်။

“ရှင်ဟာ မစ္စတာပါကားပိုင်းမဟုတ်လား၊ ထိုင်ပါ” သူမက ကူရှင်အပုံတစ်ခု တို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ လက်သူကြွယ်တွင် အရောင်တောက်သော မြေကျောက် ကြေးတစ်လုံးဖြင့် လက်စွပ်ကို တွေ့ရ၏။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သည့် ဇုတ်နာ ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး တန်ဖိုးအတော်များမည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

သူက သူမညွှန်ပြသည့်နေရာတွင် လေးလေးစားစားနှင့် ထိုင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကူရှင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့် သက် သာတော့ မရှိပေ။ အခိုင်းအစေတစ်ဦး ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူလာပေး၏။ မစ္စတာ ပိုင်းက ကော်ဖီကို နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်လေသည်။ သူ၏ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီး

သည် အရှေ့တိုင်းဆန်ဆန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နေထိုင်တတ်ပုံရ၏။ ချက်ချင်း စကားမစသေးဘဲ ပျက်လုံးများကို မှေးလျက် ကော်ဖီသောက်နေလေသည်။ အဆုံးတွင် စကားပြောဖြစ်တော့သည်။

“ရှင်က စိတ်မပျော်တဲ့သူတွေကို ကူညီနေတာပေါ့”

သူမက သူ့ကို ကြည့်၍ ပြောသည်။ “ရှင်ကြော်ငြာမှာပါတဲ့အတိုင်းပဲလား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင် အဲဒီကြော်ငြာ ကျွန်မဆီ ဘာလို့ ပို့တာလဲ။ အဲဒါက ရှင်ခရီးထွက်တဲ့ အခါ အလုပ်လုပ်တဲ့ နည်းလမ်းလား”

သူမ၏ လေသံတွင် စွပ်စွဲအပြစ်တင်ဟန် ပါနေသော်လည်း မစွတာ ပါကားပိုင်းက မသိဟန်ဆောင်လိုက်၏။ သူမက ရိုးရိုးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခရီး ထွက်လာတဲ့အကြောင်းရင်းက အလုပ်က နေ အားလပ်ရက်ယူပြီး အပန်းဖြေဖို့ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အဲဒီကြော်ငြာပို့လိုက်ရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လေဒီဟာ မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေတယ်လို့ ယုံကြည် စရာ အကြောင်းရှိနေလို့ပါ”

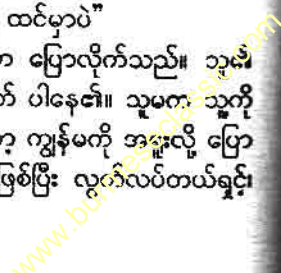
ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မစွတာပါကားပိုင်း သိချင်စိတ် ကဲနေ၏။
“ဒီစကားကို သူ့ဘယ်လိုနားလည်မလဲ”

သူမက တစ်မိနစ်ခန့် တွေးနေပြီးနောက် ရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်က လူတစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ရင် ကျွန်မ နေသလို ကိုယ့်အမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရင် မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေရ မယ်လို့ ယူဆထားတာကိုး။ ဝမ်းနည်းတာတို့၊ စိတ်ပျက်တာတို့ကြောင့် ကျွန်မ ထွက်ပြေးလာတယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့။ ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အင်္ဂလန်မှာ ကျွန်မဟာ ရေထဲက ဆယ်ထားတဲ့ ငါးလိုပဲရှင့်။ ဒီမှာကျတော့ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုင်တယ်။ အရှေ့တိုင်းကို ကျွန်မ စွဲလမ်းလမ်း သဘော ကျတယ်။ အားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး ဒီ လာနေရတာ ကျွန်မပျော်တယ်။ ဒါကို ရှင် နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို...”

သူမခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းပြီးနောက်... “ရှေးနေပြီလို့ ထင်မှာပဲ”

“ခင်ဗျား မရှူးပါဘူး” မစွတာပါကားပိုင်းက ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏ လေသံတွင် ကောင်းစွာ သေချာသည့် အာမခံချက် ပါနေ၏။ သူမက သူ့ကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး “လူတိုင်းကတော့ ကျွန်မကို အရှူးလို့ ပြော ကြတာပဲ။ ရှူးနေရင်တော့လည်း သီးသီးသန့်သန့်ဖြစ်ပြီး လွတ်လပ်တယ်ရှင့်။ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး ပျော်တာပေါ့”

“ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီလာဖို့ ခေါ်သေးတယ်”

မစ္စတာပိုင်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကို တွေ့ချင်စိတ်ဖြစ်လာလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဝန်ခံပါတယ်”
သူမက ခေတ္တဆိုင်းပြီးမှ...

“နောက်ပြီး ကျွန်မက အင်္ဂလန်ကို ပြန်မသွားချင်ပေမဲ့ အဲဒီမှာ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံဖော့ သိချင်လာတာပေါ့”

“ခင်ဗျားကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကမ္ဘာအကြောင်းပေါ့လေ”

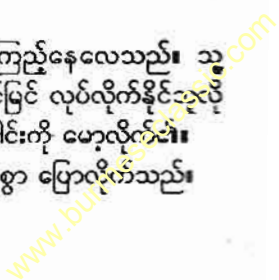
သူမက ခေါင်းညိတ်၍ သူမကားကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူမ သိချင်သော အကြောင်းများကို စတင်ပြောပြ
လေသည်။ သူ့အသံမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်၍ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြော
နိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဝင်စားစရာကိစ္စများတွင် လေသံကို မြှင့်လျက် နှိပ်
လျက် ပြောတတ်လေသည်။ သူက လန်ဒန်အကြောင်း စုံလင်စွာ ပြောပြ၏။
အဖွဲ့အစည်းများ၏ သတင်းစုံ၊ ကျော်ကြားသော လူကံ့ထံ အမျိုးသား၊ အမျိုး
သမီးများ၊ စားသောက်ဆိုင်သစ်များနှင့် ညကပွဲများ၊ မြင်းပွဲများ၊ အမဲလိုက်
အဖွဲ့များနှင့် ကျေးရွာ လူရမ်းကားများအကြောင်းတို့ပါ ထည့်ပြော၏။ ထို့ပြင်
ဖက်ရှင်သစ်များ၊ လမ်းကျဉ်းများရှိ ဆိုင်ကလေးများ၊ အလောင်းအစား လုပ်နိုင်
သည့်နေရာများပင် ပါဝင်လေသည်။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်များသတင်း
လူနေအိမ်သစ်များ၊ ပန်းမျိုးစုံနှင့် ဥယျာဉ် ဖန်တီးခြင်းတို့အပြင် ညနေဘက်၌
ဘတ်စ်ကားနှင့် ဓာတ်ရထားများဖြင့် လူများ သုတ်သုတ်သွားလာကြပုံ၊ မိသားစု
များ ပေါင်းစည်း၍ အခမ်းအနား ကျင်းပကြပုံ စသည့် အင်္ဂလိပ်မိသားစုတို့၏
အပြုအမူများကို စုံလင်အောင် ပြောပြလေသည်။ အသိအမြင်ကျယ်ကျယ်နှင့်
အချက်အလက်တို့ကို လိမ်မာပါးနပ်စွာ စီစဉ်ပြောဆိုပုံမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စား
စရာ ကောင်းပါ၏။ လေဒီအီစသာသည် သူပြောသမျှကို တွေ့တွေ့ငေးငေး
နားထောင်နေလေသည်။ ယခုအခါ သူမ၏ မာနကြီးဟန်၊ ထောင်လွှားဟန်တို့
ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျလျက် နားထောင်နေ
ခဲ့ပြီး မစ္စတာပါကားပိုင်း၏ စကားအဆုံးတွင် သူမ၏ ဟန်ဆောင်မှုတို့ ကင်းကွာ
သွားကာ ပွင့်လင်းစွာ ငိုချလိုက်လေတော့၏။

မစ္စတာပါကားပိုင်းက တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ သူ
မျက်နှာမှာ စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်လိုက်နိုင်သူပဲ
ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမက ခေါင်းကို မော့လိုက်၏။

“အဲ...အခု ရှင်ကျေနပ်ပလား” သူမက ခါးသီးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျေနပ်ပြီဆိုပါတော့”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်သည်းခံနိုင်မလဲ၊ ဒီနေရာက ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်လို့ မရဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်တွေ့လို့ မရဘူး” သူမက ညှစ်ထုတ်လိုက်သော အသံမျိုးဖြင့် အော်ပြောလေသည်။ “ကဲလေ...ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မမေးတာလဲ၊ အိမ်ပြန်ချင်ရင် ဘာလို့ မပြန်သလဲလို့ မေးပါလား။”

“မမေးပါဘူးဗျာ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ခေါင်းခါ၍ ပြန်ဖြေသည်။ “ခင်ဗျားအတွက် သိပ်လွယ်တဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်ပဲ” ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့် ပြန်မသွားနိုင်တာကို ရှင်သိနေတာလား။”

“အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်မှားပြီ” သူမက ခေါင်းခါပြီး “ကျွန်မ ပြန်မသွားနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှင် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါဘူး” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က လေ့လာကြည့်ရှုတယ်၊ အဲဒီနောက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတယ်”

သူမက ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြန်သည်။ “ရှင်ဘာတစ်ခုမှ မသိပါဘူး”

“ခင်ဗျားယုံအောင် ကျွန်တော် ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ကြည်ကြည်သာသာ ပြောလိုက်၏။

“လေဒီအီစသာ ခင်ဗျားဒီကိုလာတုန်းက လေယာဉ်နဲ့ လာတာမဟုတ်လား၊ ဘဂ္ဂဒက်ကနေ ဂျာမန်လေကြောင်းလိုင်းနဲ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီတုန်းက ဟားရှုလာဂါဆိုတဲ့ လေယာဉ်မှူးငယ်ငယ်တစ်ယောက် မောင်းခဲ့တာပေါ့။ နောက်ပိုင်း ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ရအောင် သူ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်” ယခုတစ်ကြိမ်ပြောသော ဟုတ်ပါတယ်မှာ လေသံပျော့ပျောင်းသွားလေပြီ။ “နောက်ပြီး ခင်ဗျားမှာ မိတ်ဆွေလား၊ အဖော်လား၊ ဆုံးသွားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့တယ်”

မစ္စတာပါကားပိုင်း၏ လေသံမှာ အေးဆေးရာမှာ မာ၍ လာ၏။

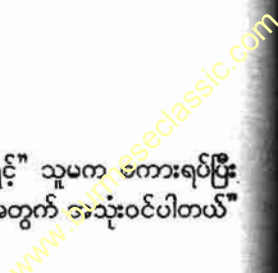
“ကျွန်မအဖော်ပါ”

“သူ့နာမည်က...”

“မြူရီယယ်ကင်းပါ”

“ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျရဲ့လား”

“သဘောကျရဲ့လားဆိုတာ ဘာဆိုလိုတာလဲရှင်” သူမက ကောင်းရပ်ပြီး ဆက်ပြောရန် စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ “သူက ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်ပါတယ်”

ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်ပြောလိုက်သော သူမစကားကြောင့် သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် ကောင်စစ်ဝန်၏ မှတ်ချက်ကို သူ့သတိရမိလေသည်။ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်နှင့် မတူသလိုပဲ ဟူသော မှတ်ချက်ဖြစ်၏။

“သူ့သေသွားတာကို ခင်ဗျားဝမ်းနည်းသလား”

“ဒါကတော့... ဒီမှာ မစွတာပါကားပိုင်း၊ ဒါတွေကို ပြောနေစရာ လိုလို့ လား” သူမက စိတ်ဆိုးစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ဖြေမည့်စကားကို မစောင့်ဘဲ “ရှင်နဲ့ စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒီတော့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခ ဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

သို့သော် မစွတာပါကားပိုင်းက မလှုပ်ပါ။ သူက ပြန်မည့်ဟန်ကို မပြပေ။ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆက်မေးနေ၏။ “သူ့သေပြီးကတည်းက ဟားရှုလာဂါ ခင်ဗျားကို လာမတွေ့တော့ဘူးနော်၊ ဆိုပါစို့ဗျာ၊ သူ့ခင်ဗျားကို လာတွေ့မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားလက်ခံမှာလား”

“လက်မခံဘူးရှင်”

“ခင်ဗျား ပြတ်ပြတ်သားသားကို ငြင်းတာပါလား”

“ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ။ ဟားရှုလာဂါကို ဒီလာခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ” မစွတာပါကားပိုင်းက တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။ တခြား ပြောစရာမှ မရှိဘဲကိုး”

သူမ၏ ထည်ဝါလှသည့် မာနတံတိုင်းက ယိမ်းယိုင်လာ၏။ သူမက သူ့ကိုယ်သူ မသေချာဟန်ဖြင့် “ရှင်...ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“လေဒီအီစသော၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ အဲဒီလေယာဉ်မှူးလေး ရှုလာဂါက ငြုရိယယ်ကင်းနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာကို။ သူ့ဟာ စွဲလမ်းတတ်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပျ။ ခုထိ သူ့ရဲ့ မေတ္တာဟာ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှင်သန်နေတုန်းပဲ”

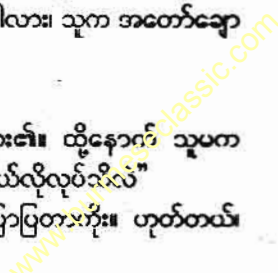
“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ခုချိန်ထိအောင်...” သူမက တိုးတိုးလေး ပြန်မေးလိုက်သည်။ “မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပုံလဲ” မစွတာပါကားပိုင်းက မေးလိုက်ရာ သူမက “ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတာက ဘာကို မေးတာလဲရှင်၊ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ကို မကြာခဏ ကြည့်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့” မစွတာပါကားပိုင်းက ဆင်အေးအေး ပြောလိုက်ရာ လေဒီအီစသောက “အဲဒါလား၊ သူက အတော်ချော ဆွဲ မိန်းကလေးပါပဲ”

“ခင်ဗျား အရွယ်လောက်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက်ပဲ” ခေတ္တငြိမ်သွား၏။ ထို့နောက် သူမက “ရှုလာဂါက သူ့ကို သတိရနေတုန်းပဲဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ခံလဲ”

“ဘယ်လိုသိလဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောပြတာကိုး။ ဟုတ်တယ်။

ဘယ်လိုမှ မှားစရာမရှိအောင် ပြောပြခဲ့တာ။ ခုနပြောခဲ့သလိုပဲ။ သူဟာ အတော်စွဲလမ်းတတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို သူ ခံစား နေရတဲ့အတိုင်း ပြောချင်လို့ကို ပြောခဲ့တာ။ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေး သေသွားရ တာကြောင့် သူသိပ် စိတ်ထိခိုက်နေရတာ အမှန်ပဲ”

လေဒီအီစသာက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ရှင်က ကျွန်မသတ်တယ်လို့ ထင်နေသလား”

မစ္စတာပိုင်းက ထိုင်နေဆဲပင်။ သူသည် ရုတ်ရက် စိတ် လှုပ်ရှားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

“မထင်ပါဘူး မိန်းကလေးရယ်” သူက ပြန်ပြောလိုက်၏။ “မင်းသူ့ကို သတ်တယ်လို့ ငါမထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်နေတဲ့ အလုပ်ကို မြန်မြန်ရပ်ပြီး အိမ်ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါပြောချင်တယ်”

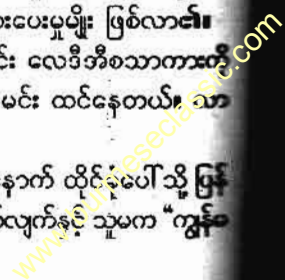
“ဟန်ဆောင်နေတာ ရှင်ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“အမှန်ကတော့ မင်းအတွေးလွဲနေတာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတွေးပုံသိပ်လွဲ နေတယ်။ မင်းဟာ မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်ကို သတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရမယ် ထင်နေ တယ်”

မိန်းကလေး ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက ဆက် ပြောလေသည်။ “မင်းဟာ လေဒီအီစသာကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီကို မလာ ခင်ကတည်းက ငါသိခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီးသေချာအောင် မင်းကို စမ်းကြည့်ခဲ့ တာ” သူ့အပြုံးက ပိုသိသာလာသည်။ ပို၍ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်လာသည်။ ပို၍ ကရုဏာသက်ဟန်ရှိလာ၏။ “လန်ဒန်အကြောင်း မင်းကို ပြောပြနေတုန်း မှာ မင်းဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲဆိုတာ ငါအကဲခတ်နေခဲ့တယ်။ ငါပြောနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မင်းဟာ အီစသာကားအနေနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မြူရီယယ်ကင်း အနေနဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ဆိုင်ကလေးတွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ ပန်းခြံအသစ်တွေ၊ ဘတ်စ်ကား၊ ဓာတ်ရထားတွေ အားလုံး မင်းစိတ်ဝင်တစား အာရုံစိုက်ခဲ့တယ်။ အထက်တန်းလွှာက သတင်းတွေ၊ ညကလပ်အသစ်တွေ၊ မြင်းပွဲတွေကို မင်း စိတ်ဝင်မစားခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်သလိုပဲ တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်” သူ့အသံသည် ယခုအခါ ပိုမိုပျော့ပျောင်း၍ ဖခင်တစ်ယောက်၏ နှစ်သိမ့်အားပေးမှုမျိုး ဖြစ်လာ၏။

“မင်း ထိုင်ပြီး ငါ့ကို ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပြောပြပါ။ မင်း လေဒီအီစသာကားကို မသတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရမယ်လို့ မင်း ထင်နေတယ်။ သာ ပါကွယ် ဖြစ်ခဲ့သမျှ အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ”

သူမက ရှည်လျားစွာ အသက်ရှူလိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပြန် ထိုင်လိုက်ပြီး အဖြစ်အပျက်ကို စပြောလေသည်။ ငိုရှိုက်လျက်နှင့် သူမက “ကျွန်မ

အစက ပြောမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရတယ်။ သူက သူက နည်းနည်း စိတ်ဖောက်ပြန်နေတာကိုး။ သူ့ဒီကိုလာတော့ ကျွန်မကိုပါ ခေါ်လာတယ်။ ကျွန်မက ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ ဆိုပြီး သိပ်ဝမ်းသာခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်မ မှားတာပဲ။ ဟိုမှာတုန်းက သူဟာ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ယောက်ျားတွေကို ငွတ်လိုက်တဲ့ချင်တတ်တဲ့သူကိုး။ ယာဉ်မောင်းကတော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ သိသွားပြီး သူ့ကို ရုစရာ မရှိအောင် ပြောကြတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူလည်း မိသားစုကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ဒီရောက်လာတာပါ။ ရောက်စမှာတော့ အထီးကျန်ဖြစ်နေသလိုလို ထင်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် အမှုအရာတွေ ပြောင်းလာတယ်။ အဲဒီနောက် လေယာဉ်မှူးကို သူ့ဆွဲဆောင်တော့တာပဲ။ ကျွန်မဆီလာတဲ့ လေယာဉ်မှူးကို သူက သူ့ကြိုက်လို့ လာတယ်ထင်နေတာ။ နောက်တော့ လေယာဉ်မှူးက သူ့ကို ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်”

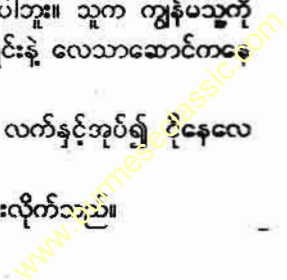
“ဒီနောက်ပိုင်း သူ ကျွန်မကို မဲတော့တာပဲ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ သူက ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ အိမ်မပြန်ရဘူး။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ အဖေအပါး။ သူ့ရဲ့ ဩဇာခံ။ ကျွန်မရဲ့ သေရေးရှင်ရေးဟာ သူ့စီမံတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောလာတယ်”

မစွတာပါကားပိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အခြေအနေမှန်ကို သူ့ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေပြီ။ လေဒီအီစသာသည် စိတ်ကောင်းနှင့် စိတ်ရွေးနယ်နိမိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ကျော်ဖြတ်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့မိသားစုထဲမှ အချို့ဖြစ်ခဲ့သလိုပင်။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့နေရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဝဟုသုတနည်း၍ ဘာမဆို ပြောတိုင်း ယုံတတ်သူ။

“ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မ ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးရင် မခံဘူး။ ကျွန်မက သူ့ထက် ဦးသန်တယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို အိမ်ပေါ်က ပစ်ချနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကြောက်သွားတယ်။ တကယ်ကြောက်သွားတာ။ ကျွန်မကို အန္တရာယ်မရှိတဲ့ ဆုန်ကလေးလို့ ထင်မနေနဲ့လို့ ပြောပြီး သူ့နားတိုးသွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မကို သူ့ဘယ်လိုထင်မလဲလို့လည်း ကျွန်မ မမှန်းတတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်မသူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ်ထင်ပြီး နောက်ဆုတ်ဆုတ်သွားရင်းနဲ့ လေသာဆောင်ကနေ ထိန်ကျသွားတာပါပဲ”

ပြုရိယယ်ကင်းက ပြောရင်းနှင့်မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်၍ ငိုနေလေသည်။ “အဲဒီနောက်ကော”

မစွတာပါကားပိုင်းက ညင်ညင်သာသာ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ လူတွေက ကျွန်မ သူ့ကို တွန်းချလိုက် တယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီက ထောင်ထဲ သွားရတော့မယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့အစား ကျွန်မသေ ဘူးရင် ကောင်းမှာပဲ ဆိုတဲ့အတွေးဝင်လာတယ်။ အသစ်ရောက်လာ တဲ့ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မမြင်ဖူးသေးဘူး။ တစ်ယောက်က သေသွားပြီ။ အခိုင်းအစေတွေကိုတော့ ကျွန်မ မစိုးရိမ်ဘူး။ သူတို့ပျက်စိထဲမှာ ကျွန်မတို့ဟာ နှစ်ယောက်စလုံး ရူးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်မတွေပဲ။ ကျွန်မသူတို့ကို လက်ဆောင်တွေ ဝေပေးခဲ့တယ်။ နောက် ကောင်စစ်ဝန် ရောက် လာတဲ့အခါ ကျွန်မ လေဒီအီစသာ အဖြစ်နဲ့ သူ့ကို ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လက်မှာလည်း လေဒီရဲ့ လက်စွပ်ဝတ်ထားတာကိုး။ ကောင်စစ်ဝန်က အစစ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ဘယ်သူကမှလည်း သံသယ မရှိကြပါဘူး။”

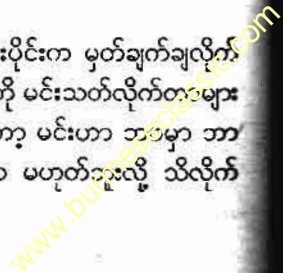
မစ္စတာပါကားပိုင်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ ထင်ရှားသည့် နာမည်တစ်ခု၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးပင်။ လေဒီအီစသာကားသည် သွက်သွက်လည် ဇွဲကောင်းရူးနေပေမည်။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည်က အလေးထားရဆဲပင် ဖြစ်၏။

“အဲဒီနောက် ကျွန်မ ဒီလိုမလုပ်ခဲ့သင့်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိတယ်” မြူရီယယ် ကင်းက ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရူးနေပြီလို့ ထင်လာတယ်။ ဒီမှာပဲ ဒီလိုပုံနဲ့ ဆက်နေရတာကို ကျွန်မစိတ်ပျက်လာတယ်။ ခုချိန်မှ အမှန်ကို ဝန်ခံလိုက်ရင်လည်း ကျွန်မကို လူသတ်သမားလို့ ပိုပြီး ထင်ကြတော့မယ်။ အိုး... မစ္စတာပိုင်း၊ ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့” မစ္စတာပိုင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ “အခု ငါနဲ့အတူ ကောင်စစ်ဝန်ဆီ လိုက်ခဲ့ပါ။ သူ့ဟာ ကြင်နာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ။ စစ်ဆေးမေးမြန်းတာတွေတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ။ အစစအဆင်ပြေပြေနဲ့ ပြီးဆုံး သွားပါလိမ့်မယ်လို့တော့ ငါမပြောလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြီးစင်မတက်ရဖို့တော့ သေချာပါတယ်။ ဒါနဲ့ မနက်စာ လင်ဝန်းက ဘာလို့ သေသူနဲ့ အတူတူ တွေ့ရ တာလဲ”

“ကျွန်မ ပစ်ချလိုက်တာ၊ အဲဒီလိုမှ သေသူဟာ ကျွန်မပဲလို့ ထင်စရာဖြစ် မယ် မဟုတ်လား”

“တော်တော်ပိုင်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက မှတ်ချက်ချလိုက် သည်။ “ငါလည်း အစကတော့ လေဒီအီစသာကားကို မင်းသတ်လိုက်တာမျိုး လားလို့ ထင်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မြင်ရတော့ မင်းဟာ ဘာမှာ ဘာ တွေ့ပဲလုပ်လုပ်၊ လူသတ်တာမျိုးတော့ လုံးဝလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိလိုက် တယ်”

“ကျွန်မ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိဘူးလို့ ရှင်ထင်တာလား”

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ပေါက်ကွဲစရာကြုံကြုံ၊ အဲဒီလိုတော့ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ “ကဲ... တို့သွားကြ ရအောင်၊ ရှင်းစရာတွေ ရှင်းပြီးရင် စထရက်တန်ဟီးလ်က မင်းရဲ့အိမ်ကို ပြန်ကြ တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ စထရက်တန်ဟီးလ်ကို သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကား အကြောင်း ပြောတုန်းမှာ မင်းသိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်လေ”

မြူရီရယ်ကင်းက တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေသည်။ “သူ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း က ဒီဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်ပါကွာ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက အာမခံလိုက်သည်။ “သူတို့ရဲ့ မိသားစုရာဇဝင်ကို ငါသိထားပါတယ်။ လာဟော့ ကလေးမ၊ မင်း မမေ့နဲ့နော်၊ တီဟီရန်မှာ အသည်းကွဲနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တို့ ဘဂ္ဂဒက်သွားတဲ့အခါ သူ့လေယာဉ်နဲ့ လိုက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရမယ်ကွ”

မိန်းကလေးက ရှက်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ “ကျွန်မလိုက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ” တံခါးဆီသို့ သူမထွက်သွားပြီးမှ မစ္စတာပါကားပိုင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး “ကျွန်မ လေဒီအီစသာကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မကို မမြင်ခင်ကတည်းက သိခဲ့တယ် လို့ ရှင်ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အချက်အလက်တွေကြောင့်ပေါ့”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အချက်အလက်တွေ...”

“ဟုတ်တယ်၊ လော့ဒ်နဲ့ လေဒီမီရှယ်ဒီတားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြာ တွေ ရှိကြတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်က ပြောတော့ သူတို့ရဲ့ သမီးဟာ မျက်လုံးနက် တွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခု မှားနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးနက်ရှိတဲ့ မိဘတွေက မျက်လုံးပြာနဲ့ ကလေးမျိုး မွေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းပြန်တော့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့။ သိပ္ပံဆိုင်ရာ မှန်ကန်ချက်တစ်ခုပဲ။ ကဲ...ရှင်းပလား”

“ရှင်ဟာ သိပ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲရှင်”

မြူရီရယ်ကင်းက ပြောလိုက်ပါလေ၏။ ။

ဆဋ္ဌမလက္ခဏာ

ယခုဖော်ပြမည့်အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော်ပထမဦးစွာ သိခဲ့ရသည်မှာ အမေရိကန်သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ပီလျံပီရမ်းဆိုသူထံမှ ဖြစ်သည်။ နယူးဇောက်သို့ သူပြန်ခါနီး လန်ဒန်တွင် သူနှင့်အတူ ညစာစားနေစဉ် နောက်နေ့၌ ကျွန်တော် ဖိုးဘရစ်ချ်သို့ သွားမည့်အကြောင်း စကားစပ်သဖြင့် ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူက ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး...

“ကွန်ဝေါနယ်က ဖိုးဘရစ်ချ်လား” ဟု ရုတ်တရက်မေးလိုက်ပါသည်။ အကယ်စင်စစ် ကွန်ဝေါနယ်၌ ဖိုးဘရစ်ချ်ရွာ တည်ရှိသည်ကို သိသူမှာ လူတစ်ထောင်တွင် တစ်ယောက်မျှသာ ရှိပါသည်။ ဟပ်ပရိုင်းယားနယ်ရှိ ဖိုးဘရစ်ချ်မြို့ကိုသာ သိကြသူများ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ပီရမ်း၏အမေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွား ရပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ကျွန်တော်ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး “ခင်ဗျား အဲဒီရွာကို သိလို့လား” ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ သူက စိတ်ရှုပ်သွားသလိုဖြစ်ကြောင်းသာ ပြန်ပြောပြီး ထိုရွာတွင် ထရီးအန်းဟုခေါ်သည့် အိမ်တစ်လုံးကို သိသလားဟု ကျွန်တော့်တို့ ဆက်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်ပို၍ အံ့ဩသွားရပါ၏။

“ကောင်းကောင်းကြီးသိသပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သွားမှာ ထမိုးအန်းကိုပါပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်နှမအိမ်လေ”

ထို့နောက် သူ့အား သူသိသမျှ ပြောပြရန် တိုက်တွန်းလေရာ သူက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါတော့သည်။

“စစ်ကြီးလည်း စဖြစ်ရော၊ ကျွန်တော်က သတင်းလိုက်ဖို့ ဘယ်လဂျီယန်တို့ ရောက်နေတာကိုး၊ ဟိုသွားဒီသွား သွားရင်း ရွာကလေးဘစ်ရွာကို ရောက်

သွားတယ်ဗျ။ ရွာကလေးဆိုပေမဲ့ အဲဒီမှာ သီလရှင်ကျောင်း ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဝတ်စုံဖြူနဲ့ သီလရှင်တွေလည်း မနည်းပါဘူး။ အဲဒီရွာက ဂျာမန်တွေ စစ်ချီတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် ရှိနေတော့ ရွာရောက်တာနဲ့ ဂျာမန်တွေဟာ သီလရှင်ကျောင်းဆီ ဦးတည်သွားတော့တာပဲ။ သူတို့လည်း ကျောင်းကိုရောက်ရော ကျောင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲသွားပါရောဗျာ”

“အိုး” ကျွန်တော် အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“မထူးဆန်းဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တာက ဂျာမန်တွေ အပျော်ကြား ပြီး သေနတ်တွေ ဖောက်ရင်း ယမ်းသေတ္တာတွေ မတော်တဆ ထိပြီး ပေါက်ကွဲကုန်တာပဲလို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တပ်ဖွဲ့မှာ ဘာယမ်းသေတ္တာမှ မပါဘူးတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ သီလရှင်တွေကပဲ ပေါက်ကွဲစရာတွေ ထောင်ထားပြီး သူတို့ရောက်တော့မှ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်လေသလားလို့ မေးစရာဖြစ်တော့တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထူးတော့ အတော်ထူးတာပဲ”

ကျွန်တော် သဘောတူစွာ မှတ်ချက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဲဒီနားက လယ်သမားတွေ ပြောကြတာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျ။ သူတို့အတွက်ကတော့ ရှင်းပြီးသား၊ ခြောက်ပြီးသား မြေကွက်တွေ ရသွားကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံးပေါ် စွမ်းရည်ပြခန်းလို့လည်း ပြောကြတယ်။ သီလရှင်တွေထဲက တစ်ဦးဟာ အစွမ်းပြနိုင်သလိုလို ပြောနေခဲ့ကြတာလည်း ရှိတာကိုး။ သူတို့အပြောကတော့ အဲဒီသီလရှင်ဟာ အိပ်မေ့ချလိုက်သလို မိန်းမောသွားပြီးရင် နိမိတ်တွေ မြင်ရတတ်သတဲ့။ အခု ပေါက်ကွဲမှုမှာလည်း ဘာသာတရားကို စော်ကားတဲ့သူတွေအပေါ် မိုးကြိုးပစ်ချအောင် သူ့အစွမ်းနဲ့ လုပ်လိုက်တာလို့ ပြောကြသတဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ရေးပြီး သတင်းစာတိုက်ကို ပို့လိုက်တာ သတင်းစာ ထွက်လာတော့ လူတွေ အတော်စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီကာလတုန်းက ဒီလိုသတင်းမျိုးကို လူကြိုက်များတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တကယ်သိချင်တာက အမှန်စင်စစ် ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာပါ။ အဲဒီနေရာမှာလည်း ကြည့်စရာဆိုလို့ အုတ်နံရံကြီး နှစ်ဖက်ပဲ ရှိတော့တာ။ နံရံတစ်ဖက်မှာတော့ မီးခိုးမှိုင်းတွေကြောင်း မည်းမှောင်ပြီး အရိပ်ထင်နေတာက အမဲလိုက်ခွေးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တထေရာတည်းပဲကဲ့။ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်က လယ်သမားတွေဟာ အဲဒီအရိပ်ပုံကြီးကို သေလောက်အောင် ကြောက်ကြသတဲ့။ အဲဒါကို မရဏခွေးသရဲကြီးလို့ ခေါ်ကြပြီး မှောင်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီနားက ဘယ်သူမှ ဖြတ်မသွားရဲတော့ဘူးတဲ့ဗျာ”

“အစွဲကြီးတာတို့၊ အယူသီးတာတို့ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်း

ပါတယ်။ အဲဒီ သီလရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ လိုက်စုံစမ်းကြည့်တော့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် တစ်စုနဲ့ အင်္ဂလန်ကို ပါသွားတယ်လို့ သတင်းရတယ်။ ခြေရာခံလိုက်ကြည့် တာမှာ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ကွန်ဝေါနယ်ထဲက ဖိုးဘရစ်ချ်ကို ပို့လိုက်ပြီး ထရီးအန်းအိမ်ကြီးမှာ ထားသတဲ့ဗျား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး “စစ်ပွဲစကတည်းက ဘယ်လဂျီယန် ဒုက္ခသည်တွေကို ကျွန်တော့်နှမက လက်ခံစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပါ။ လူ နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အချိန်ရတာနဲ့ အဲဒီသီလရှင်ကို သွားတွေ့ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မေးမလို့ပါပဲ။ အလုပ်တွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေါ်နေတာ နဲ့ပဲ ကြာတော့ မေ့ပျောက်သွားရောဆိုပါတော့။ အခု ခင်ဗျားက ဖိုးဘရစ်ချ် သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့မှ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံး ပြန်သတိရတာကိုဗျ”

“ကျွန်တော့်နှမကို မေးကြည့်လိုက်ပါမယ်ဗျာ၊ သူလည်း အဲဒီအကြောင်း ကြားဖူးလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဘယ်လဂျီယန်အတော် ဗျားများ နေရပ်ရင်း ပြန်ရောက်နေကြပါပြီ”

“မှန်တယ်ဗျာ၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားနှမဆီက အဲဒီကိစ္စတစ်ခုခု သိရရင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးဦးနော့”

- “စိတ်ချပါဗျာ” ကျွန်တော် လိုလိုလားလား ပြောလိုက်ပါသည်။
- ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနှင့် ပြောခဲ့ရသည်မှာ ထိုမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။
- ထရီးအန်း အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ဒုတိယနေ့တွင် နှမဖြစ်သူနှင့် အတူ လသာဆောင်၌ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြစဉ် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သတိရလာပြီ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ပါသည်။

“ကစ်တီ၊ ညီမစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘယ်လဂျီယန်တွေထဲမှာ သီလရှင် တစ်ပါး ပါခဲ့သေးလား”

“စစ္စတာ မာရီအိန်ဂျယ်လစ်ကို အစ်ကိုပြောတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်နိုင်ပါတယ်၊ သူ့အကြောင်းပြောပြပါဦး”

“အစ်ကိုဇေ၊ အဲဒီစစ္စတာဟာ တကယ်ကို ထူးခြားဆန်းပြားသူပါပဲ။ ခုထိ သူ့ဒီမှာ ရှိတုန်းပဲလေ”

“ဘယ်လို... ဒီအိမ်မှာ နေနေတုန်းလား”

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုရဲ့၊ ရွာထဲမှာနေတာပါ။ ဒေါက်တာရို့စ်ဆိုတာ အစ်ကို နှမထံမိသေးလား”

ကျွန်တော်ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“အင်း ဒေါက်တာရို့စ်က ဒီရောက်တာ နှစ်တွေအများကြီး မကြာသေး

ဘဲကိုး၊ လူငယ်ပါပဲ။ စိတ်ကူးဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်တွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်ကိုတော့ သူက သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတာ။ စစ္စတာမှာ စိတ်ချောက်ချားတာတို့၊ ဟိုဟာဒီဟာ အာရုံရတာတို့ ဖြစ်တတ်တော့ ဆေးပညာ ရှုထောင့်အနေနဲ့ သိပ်ကို စူးစမ်းလေ့လာချင်စရာဖြစ်နေတာကိုး။ စစ္စတာဟာ သနားဖို့တော့ ကောင်းတယ်။ သူ့မှာ ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိဘူး။ ညီမ အမြင်မှာ တော့ စိတ်မမှန်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ဒေါက်တာရီစ်က သူ့ကို ရွာထဲမှာ နေစရာပေးထားတယ်။ ဒေါက်တာက သူ့အကြောင်း စာတမ်းပြုစုနေတာတဲ့။ ဆရာဝန်တွေ ရေးတတ်တဲ့ မှတ်တမ်းမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

ညီမက ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပါသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုက သူ့အကြောင်း ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

“အတော်ဆန်းကြယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ကြားခဲ့ရလို့ပါ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပီရမ်းထံမှ သိခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရာ ကပ်တီမှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။

“သူက လူတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိမယ်ဆိုလည်း ရှိလောက်တာပဲ” ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းလိုစိတ်မှာ အတော်အားကောင်းလာပါ၏။

“အစ်ကိုတော့ အဲဒီစစ္စတာကို သွားတွေ့မှပဲ ထင်တယ်”

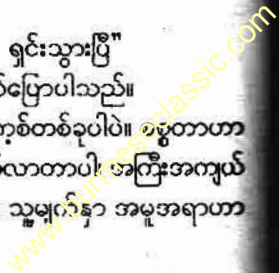
“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ တွေ့လိုက်ရင် သိရတာပေါ့။ ဒေါက်တာရီစ်ကို အရင် တွေ့လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ရွာထဲ သွားလိုက်ပါ လား” ကျွန်တော် သူ့အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာရီစ်ကို သူ့အိမ်မှာပင် တွေ့ရပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက် လျက် စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြပါသည်။ သူသည် ရည်မှန်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပုံရ ၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့ဟန်အမူအရာမှာ မနှစ်သက်စရာတစ်ခုခုရှိနေသည်ကို စိတ်တွင်ခံစားရပါသည်။ စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်အကြောင်း စကားစလိုက် သောအခါ သူသိသိသာသာ အာရုံစိုက်လာပါ၏။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပီရမ်း ပြောသည့်အဖြစ်အပျက်ကို သူသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်ပါ သည်။

“အား...ဒီအတိုင်းဆိုရင် အတော်လေးတော့ ရှင်းသွားပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောပါသည်။

“ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ ကျေစ်တစ်ခုပါပဲ။ စစ္စတာဟာ ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်ချောက်ချားထိခိုက်မျိုးနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ။ အကြီးအကျယ် စိတ်မငြိမ်သက်မှုလည်း သိသိသာသာဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာဟာ

လုံးဝ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ပါလားဗျာ။ သူဟာ လေ့လာထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အတူထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သွားရမည့်နေရာမှာ ရွာစွန်ဘက်ရှိ အိမ်ငယ်တစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးဘရစ်ချ်သည် ရှုချင်စဖွယ်လှပသည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဖိုးမြစ်၏ မြစ်ဝတွင် တည်ရှိနေရာ အရှေ့ဘက်ကမ်း၌သာ အိမ်ခြေများ၏။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာမူ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးများ ရှိပြီး အိမ်အနည်းငယ်သာ ကျောက်ဆောင်စွန်းတို့ကို တွယ်ကပ်ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ ဒေါက်တာ၏အိမ်မှာ အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အစွန်အဖျားတွင် ရှိပြီး ထိုအိမ်မှ ကြည့်လျှင် အောက်ဘက်ပင်လယ်ပြင်၌ လှိုင်းလုံးကြီးများက ကျောက်ဆောင်ကို တဝန်းဝန်းလှာရောက် ရှိကဲခတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်သွားနေကြသော အိမ်မှာမူ ကုန်းတွင်းဘက်၌ ရှိပြီး ဝင်လယ်ကို မမြင်နိုင်ပေ။

“နယ်မြေခံဆရာမက ဒီမှာနေတာလေ”ဟု ဒေါက်တာရဲ့စကား ချစ်ပြပါသည်။ “သူနဲ့အတူတူနေဖို့ စစ္စတာ မာရီအိန်ဂျယ်လစ်ကို စီစဉ်ပေးထားတယ်။ ဒါမှလည်း အသေအချာ အနီးကပ်စောင်းကြည့်ပြီး ပြုစုပေးနိုင်မှာကိုး”

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ ပုသေးသေးနှင့် နယ်မြေခံဆရာမသည် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် အပြင်သွားဖို့ ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“မင်္ဂလာညနေပါဆရာမ၊ ခင်ဗျာလူနာကော ဘယ်နှယ်လဲ”

ဒေါက်တာက နှုတ်ဆက်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ ဆရာရယ်၊ လက်ပိုက်ပြီး ထိုင်ငေးနေတာပါပဲ။ ကျွန်ုပ် စကားပြောတာလည်း အများအားဖြင့်တော့ ပြန်မပြောပါဘူး”

ဒေါက်တာရဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆရာမ စက်ဘီးဖြင့် ထွက်သွားသောအခါ အိမ်တံခါးခေါက်၍ အထဲဝင်လိုက်ပါသည်။ စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်ပါသည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် ထူးခြားသည့် မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်၏။ ဖောက်ဆွင့်မြင်နိုင်ဟန်ရှိသည့် ကြီးမားသော မျက်လုံးတို့ရှိပြီး အဆုံးမရှိသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖော်ပြနေကြဟန်ရှိသည်။

“မင်္ဂလာညနေပါစစ္စတာ” ဒေါက်တာရဲ့စကား နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာညနေပါဒေါက်တာ”

“မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ စစ္စတာ၊ ဟောဒါက မစ္စတာအဲဒါထဲရသွားပါတဲ့”

ကျွန်တော် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သောအခါ စစ္စတာကလည်း နားလည်သော အပြုဖြင့် ဦးညွတ်ပြပါသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဒေါက်တာက စစ္စတာဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

“ခါတိုင်းလိုပါပဲရှင်” သူက ခေတ္တနားလိုက်ပြီးနောက် “ကျွန်မအတွက် ဘယ်ဟာမှ အစစ်အမှန်မဟုတ်သလိုပါပဲ၊ နေ့တွေ၊ ရက်တွေရော၊ လတွေ နှစ်တွေရော ကုန်သွားကြတာကို ကျွန်မသတိမထားမိတော့ဘူး၊ အိပ်မက်တွေပဲ ကျွန်မအတွက် အစစ်အမှန်လို့ ဖြစ်နေတယ်”

“စစ္စတာ အိပ်မက်တွေ အများကြီး မက်တုန်းပဲလား၊ ဘယ်လဂျီယန် အကြောင်းတွေပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုအကြောင်းပဲ မက်တာပါ။ ကျွန်မ ခဏခဏ ပြောနေလို့ ဒေါက်တာ သိပြီးသားပဲ”

သူ့ခေတ္တစကားရပ်သွားပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကာ “ဒီလူကြီးမင်းကရော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလား၊ ဦးနှောက်အာရုံကြော ကုတဲ့ ဆရာဝန်ထင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဒေါက်တာက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေလိုက်ရာ သူပြုံးလိုက်စဉ် ပေါ်လာသည့် သွားချွန်ချွန်များကြောင့် ဝံ့ပုလွေလိုလူမျိုးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်တွင် ခံစားမိပါသည်။ သူ့ဆက်၍...

“စစ္စတာ သူနဲ့ တွေ့ချင်မယ်ထင်လို့ ခေါ်လာတာပါ။ ဘယ်လဂျီယန်က သီလရှင်ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ သူ့မှာပါလာတယ်လေ”

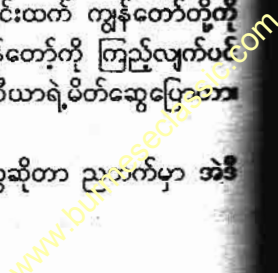
စစ္စတာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ပါးပြင်၌ သွေးရောင် လျှမ်းလာသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။

“ထူးထူးခြားခြားရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး” ကျွန်တော် ကပျာကသီ ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။ “တစ်နေ့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ညစာစားရင်း သီလရှင်ကျောင်း ပျက်စီးသွားရပုံကို သူပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ”

“အင်း တကယ်ပျက်စီးသွားပြီကိုး”

သူ့ရေရွတ်လိုက်သည်မှာ သူ့ကိုယ်သူပြောခြင်းထက် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောလိုက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက်ပင် အရေးတကြီးအမူအရာနှင့် “ပြောပါဦးရှင်၊ မွန်ဆီယာရဲ့မိတ်ဆွေပြောတာ ဘယ်လိုပျက်စီးသွားတာတဲ့လဲ”

“ဖောက်ခွဲခံလိုက်ရတာတဲ့ဗျ၊ လယ်သမားတွေဆိုတာ ညသက်မှာ အဲဒီနားတောင် မဖြတ်ရဲကြဘူးတဲ့”

“သူတို့က ဘာကို ကြောက်ကြတာလဲရှင်”

နံရံပေါ် ထင်နေတဲ့ မည်းမည်းပုံရိပ်ကြီးကြောင့်ပါ။ အဲဒါကြီးကို ကြောက်တဲ့ အစွဲဖြစ်နေကြတာလေ”

“ပြောစမ်းပါမှန်ဆီယာ၊ မြန်မြန်လေး ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီပုံရိပ်က ဘာနဲ့တူသတဲ့လဲ”

“အမဲလိုက်ခွေးကြီးနဲ့ တူနေသတဲ့ဗျ၊ လယ်သမားတွေကတော့ မရဏခွေးသရဲကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“အား...” သူ့နှုတ်ခမ်းမှ စူးစူးရှရှ အော်သံထွက်လာပါသည်။

“ဒါအမှန်တွေပေါ့။ အမှန်တွေပဲပေါ့။ ကြားနေရတာတွေ၊ သိနေရတာတွေ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ တကယ်ကို ဖြစ်ခဲ့တာတွေပဲကိုး”

“ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ စစ္စတာ”

ဒေါက်တာက ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်ပါ သည်။

ဒေါက်တာဘက်သို့ သူ့လှည့်ကြည့်ရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် “ကျွန်မ ဗုတ်မိပြီ၊ လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ သုံးနေကျအတိုင်း အစွမ်းသတ္တိတွေကို သုံးလိုက်ရတာပါ။ ပလ္လင်ခြေရင်းလှေကားထစ်တွေပေါ်တနေ တွန့်မ သူတို့ကို ရှေ့ဆက်မလာဖို့ တားခဲ့တယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြပါစို့ ပြောခဲ့တယ်။ နားမထောင်ကြဘူး။ သတိပေးနေတဲ့ကြားက ရွှေတိုးလာကြတယ်။ ဒီတော့လည်း...” သူက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကိုင်လှိုက်ပြီး ထူးခြားသည့် ထက်ဟန်ပြလိုက်ပါသည်။

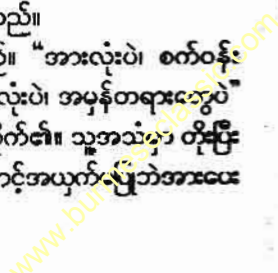
“ဒီတော့ ကျွန်မ သူတို့ဆီ မရဏခွေးသရဲကို လွှတ်လိုက်ရတယ်”

သူ ခုံပေါ်တွင် ပြန်မှီပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။ မျက်လုံးများကို ခိုက်ထားသည်။

ဒေါက်တာက ထ၍ ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင် ရေတစ်ဝက်ထည့်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းထုတ်ကာ ဆေးရည်စက် အနည်းငယ် ဖျော်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကို ပေးပြီး “သောက်လိုက်ပါ” ဟုပြောပါသည်။ စစ္စတာ ယူသောက် ထိုက်ပုံမှာ စက်ရုပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသလိုပင်။ မျက်လုံးများက အဝေးသို့ ငေးနေသော်လည်း စိတ်ထဲမှ မြင်သမျှကို တွေးနေပုံရပါသည်။

“အားလုံးအမှန်တွေပဲ” သူဆက်ပြောပါသည်။ “အားလုံးပဲ၊ စက်ဝန်းများရဲ့မြို့တော်၊ သလင်းစံအိမ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အားလုံးပဲ၊ အမှန်တရားတွေပဲ”

“အမှန်ပဲဖြစ်မှာပါ” ဒေါက်တာရဲ့စိတ်က ပြောလိုက်၏။ သူ့အသံမှာ တိုးပြီး ညင်သာ၏။ စစ္စတာ၏ အတွေးစိတ်ကူးများကို အနှောင့်အယှက်လျှော့အေးပေး နှစ်သိမ့်လိုဟန်ရှိပါသည်။

“မြို့တော်အကြောင်းပြောပြပါလား” သူက ဆက်ပြောပါသည်။

“စစ္စတာ ပြောတဲ့ စက်ဝန်းများရဲ့ မြို့တော်လေ”

စစ္စတာက စက်ရုပ်တစ်ခုလိုပင် ခံစားမှုမပါဘဲ အဖြေပေးပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ စက်ဝန်းသုံးခုရှိပါတယ်။ ပထမစက်ဝန်းက အထူးသီးသန့် ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်။ နောက်တစ်ခုက သူတော်စင်မယ်တော်တို့အတွက်၊ အပြင် ဘက်စက်ဝန်းကတော့ သူတော်စင်ဘုန်းကြီးတွေအတွက်ပါ”

“အလယ်ဗဟိုကတော့ကော”

သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး တိုးတိတ်ညံ့သက်စွာ အဖြေပေးပါသည်။

“သလင်းစံအိမ်တော်”

ထိုစကားတို့ ရေရွတ်လိုက်စဉ် သူ၏ ညာလက်ကို နဖူးပြင်သို့ မြှောက်ပြီး လက်ချောင်းဖြင့် ပုံစံတစ်ခုခု ရေးဟန်ပြုလိုက်ပါသည်။ ယခုအခါ သူ့ပုံဟန်မှာ တောင့်တင်းနေပြီး မျက်လုံးများ မှိတ်လျက် အနည်းငယ် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေ၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသလို ရုတ်ရက် မျက်စိဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” သူစိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။” ဒေါက်တာက ပြောပြီး...

“စစ္စတာ ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားချင်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာသောအခါ စစ္စတာမှာ မူးဝေနေဟန်ဖြင့် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ”

အပြန်လမ်းတွင် ရှိစ်က မေးပါသည်။ “ဘယ်လိုထင်သလဲဗျာ”

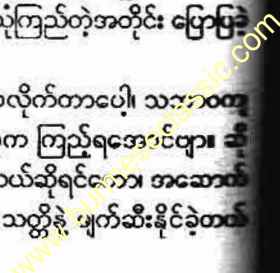
“စိတ်အကြီးအကျယ် ယိုယွင်းနေပြီထင်တာပါပဲ”

ကျွန်တော် စဉ်းစား ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်း ခင်ဗျားယူဆတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ အမှန်မှာတော့ သူ့ကောင်းကောင်းသတိရှိနေတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်နေတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး ပေါ်ပေါက်အောင် သူ့အစွမ်းသတ္တိနဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ပြောပြခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်...”

“အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်မမှန်တော့ဘူးလို့ ယူဆလိုက်တာပေါ့၊ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို တခြားရှုထောင့်တစ်ခုက ကြည့်ရအောင်ဗျာ။ ဆီပါစို့၊ အဲဒီ အံ့ဖွယ်သရဲကိစ္စကြီးကို သူတကယ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ အဆောက်အအုံကြီးရော၊ လူတွေရော သူတစ်ကိုယ်ရေအစွမ်းသတ္တိနဲ့ မျက်ဆီးနိုင်ခဲ့တယ်”

ဆိုရင်ကော”

“စိတ်စွမ်းအားသက်သက်နဲ့ လို့ ဆိုလိုတာလား”

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုင်းထောင်ပြီး ခလုတ်တစ်ချက် နှိပ်ရုံနဲ့ အများကြီး ဖျက်ဆီးနိုင်တာတော့ ခင်ဗျားလက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက စက်စွမ်းအားလေ”

“မှန်ပါတယ်။ စက်စွမ်းအားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနှစ်သာရအနေနဲ့တော့ သဘာဝအင်အားတွေကို ထိန်းချုပ်အသုံးပြုတာပဲ မဟုတ်လား။ မိုးကြိုးနဲ့ ဓာတ်အားပေးရုံတို့ဟာ အခြေခံအားဖြင့်တော့ အတူတူတွေပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသဘာဝအန္တရာယ်မိုးကြိုးကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ တျတော့ စက်အားအကူအညီကို ယူရတယ်လေ”

ရူစိက ပြုံးလိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော် တခြားဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်ဗျာ။ သဘာဝအခြေအနေမှာ အသီးအရွက်ပုံစံနဲ့ ရှိတဲ့ ဝင်းတားဂရင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဓာတုဗေဒပေါင်းစပ်နည်းတွေနဲ့ ထုတ်ယူလို့ ရတယ်ဗျ။ ဆိုလိုတာကတော့ ရလဒ်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်ဖို့ နည်းလမ်းနှစ်မျိုး ရှိတတ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အိန္ဒိယဖက်တွေ လုပ်ပြတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေဆိုရင် ဘယ်လိုမှ အလွယ်တကူ ရှင်းပြလို့ မရတာတွေပေါ့။ သဘာဝလွန်ကိစ္စလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်နေကြတာတချို့ဟာ သဘာဝလွန်ကိစ္စ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဗျ။ လူရိုင်း မှီးနွယ်စုတွေအတွက် လျှပ်စစ်မီးဟာ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ပဲ။ တကယ်တော့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ လက်ရှိ ဥပဒေသတွေနဲ့ နားမလည်နိုင်သေးတဲ့ သဘာဝဖြစ်ရပ်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဆိုလိုတာက...” ကျွန်တော် အံ့သြစွာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက လူသားတစ်ဦးဟာ သူ့သက်တမ်းကို တိုးမြှင့်နိုင်ဖို့ အတွက် ကြီးကျယ်တဲ့ အဖျက်စွမ်းအားမျိုး ပိုင်ဆိုင်နေနိုင်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဇာတ်တွေရလဒ်မှာ သဘာဝကျတယ်လို့ မြင်ရပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလှမ်းမဝီဆဲ သဘာဝလွန်နည်းလမ်းကို သုံးနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြက်သေသေလျက် ကြည့်နေမိပါ၏။ သူက ရယ်နေမိသည်။

“မှန်းဆချက်တစ်ခုလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့ဗျာ” သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောရင်း...

“ဒါနဲ့ သလင်းစံအိမ်တော်လို့ သူပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အမှတ်အသားတစ်ခု လုပ်လိုက်တာ ခင်ဗျားသတိထားမိလေသေးလား”

“နဖူးပေါ်ကို လက်နဲ့ပုံတစ်ခုခု ဖော်လိုက်တာပေါ့”

“အမှန်ပဲဗျ၊ လက်ချောင်းနဲ့ စက်ဝိုင်းပုံ လုပ်လိုက်တာ၊ ကက်သလစ် ခရစ်ယာန်လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံဖော်သလိုပေါ့။ ကဲ...မစ္စတာအင်စထရူသာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော့်လူနာ မကြာခဏ ပြောတဲ့ ကပေါက်တီကပေါက်ချာစကားတွေထဲမှာ သလင်းဆိုတာ ပါပါလား တတ်တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ဆီက သလင်းပုံဆောင်ခဲတစ်ခု ငှားခဲ့ပြီး သူ့ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲ သိရအောင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထုတ်ပြလိုက် တယ်ဗျ”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ ရလဒ်က သိပ်ထူးခြားတာပေါ့ဗျာ။ သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားတယ်။ သူ့မျက်စိသူ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ပြီး သလင်းပုံဆောင်ခဲကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တစ်ခုခု ရေရွတ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သတိလစ်သွားတော့တာပဲ”

“သူ့ရေရွတ်တာတွေကော ကြားလိုက်ရလား”

“တော်တော်ထူးတယ်ဗျ၊ သလင်းဝတ္ထုတဲ့။ ဒါဆိုရင် သစ္စာတရားရှင်သန်နေတုန်းပဲတဲ့”

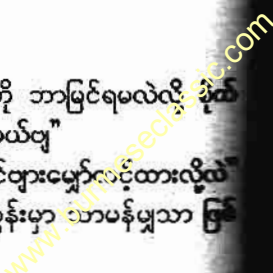
“ထူးဆန်းပါပေဗျာ”

“နောက်ထပ်ရွှံ့သေးတယ်ဗျ၊ သူ့သတိပြန်လည်လာတော့ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သလင်းပုံဆောင်ခဲကို သူပြုပြီး သိသလားလို့ မေးကြည့်တော့ ဝေဒင်ဆရာတွေ သုံးတဲ့ ဖန်လုံးဖြစ်မှာပေါ့လို့ ပြောတယ်။ ဒါမျိုး တွေဖူးသလားလို့ မေးလိုက်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသလိုပဲ။ စစ္စတာစိတ်ရှုပ်နေသလားလို့ မေးတော့ ထူးဆန်းနေလို့ပါတဲ့။ ဖန်လုံးကို အရင်က မတွေ့ဖူးပေမဲ့ ကြည့်ရတာ သူ့ကောင်းကောင်းသိနေသလိုပဲတဲ့။ တစ်ခုခုကို သူ့မှတ်မိသလိုဖြစ်နေတယ်တဲ့။ မှတ်မိအောင် သူပင်ပင်ပန်းပန်း စဉ်းစားနေလို့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့လို့ ကျွန်တော် တားလိုက်တယ်။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကပေါ့။ သင့်တော်မယ့် အချိန်အခါကောင်းတို့ တမင်စောင့်နေခဲ့တာဗျ။ မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော့်စမ်းသပ်ချက်ကို ဆက်လက်ရမယ်”

“သလင်းပုံဆောင်ခဲနဲ့ပဲလား”

“သလင်းပုံဆောင်ခဲနဲ့ပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကို ဘာမြင်ရမလဲလို့ မှတ်ကြည့်ခိုင်းမယ်။ ရလဒ်က စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

“ဘယ်လို အကျိုးအမြတ်ထွက်လာမယ်လို့ ခင်ဗျားမျှော်လင့်ထားလို့ထင် ကျွန်တော့် သိချင်စိတ်ကြောင့် မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းမှာ သာမန်မျှသာ ဖြစ်

သော်လည်း ဒေါက်တာရီစ်အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ အငိုက်မိသွားပုံရပါသည်။
ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလိုဖြစ်နေရာမှ ကျွန်တော်သည်လိုက်ပြီး ပြန်ဖြေပါသည်။

“စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ မူမမှန်မှုတွေကို လေ့လာရာမှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နား
မလည်ကြသေးဘူးဗျ။ စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်ဟာ အတော်လေ့လာစူးစမ်း
ဖို့ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေပဲ”

သို့ဖြစ်လျှင် ဒေါက်တာရီစ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ ဆေးပညာအတွက်
သက်သက်ပဲလား။ ကျွန်တော်သိလိုလှပါ၏။ “ကျွန်တော်ပါ လိုက်ကြည့်လို့ ရ
မလားဗျ”ဟု မေးလိုက်ရာ စိတ်ထင်၍ပဲလားမသိ၊ သူပြန်ဖြေဖို့ တွန့်ဆုတ်နေဟန်
ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူလိုလားပုံမရဟု ကျွန်တော်ရုတ်တရက် ခံစား
လိုက်မိ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ။ ဘာမှကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး” သူကဆက်၍
“ခင်ဗျား ဒီမှာကြာကြာနေဖြစ်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး”
“သန်ဘက်ခါအထိပဲနေမှာပါဗျာ”
ကျွန်တော့်အဖြေအတွက် သူကျေနပ်သွားပုံရပါသည်။

နောက်တစ်ရက် နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာထံ
ကျွန်တော်ရောက်လာပြီးနောက် နှစ်ဦးသား စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်ရှိရာသို့
ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ယနေ့တွင် ဒေါက်တာရီစ်သည် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိ
နေပါ၏။ မနေ့က သူပြောခဲ့သည့်အကြောင်းရပ်များကို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်
ဖြစ်စေလိုဟန်လည်း ရှိပါသည်။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကို သိပ်တော့ အလေးအနက်မထားနဲ့နော်”
သူက ရယ်မောရင်း ပြောပါသည်။

“ဂန္ဓာရီပညာရပ်တွေကို ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် လုပ်နေတဲ့သူလို့ ခင်ဗျားထင်
နေမှာစိုးလို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကတော့ ဘယ်ကိစ္စမှူးမှာမဆို
သေသေချာချာသိချင်တာပဲဗျ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖြစ်အပျက်က ဆန်းပြားလေလေ ပိုပြီး ကြိုက်လေလေ
ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ သူနာပြုဆရာမက ဒေါက်တာရီစ်
အား တိုင်ပင်စရာရှိ၍ ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်
တို့ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ရာမှ ဝတ္ထုတို
ကျွန်တော့်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လို့နောက် သူကပင်

စ၍ “ဟို ဆရာမက ကျွန်မကို ပြောတယ်ရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မဘယ်လ်ဂျီယန် တနေ ဒီအရောက်မှာ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့အစ်ကို ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ကျွန်မကို တကယ်ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

သူ့စကားပြတ်သွားပါသည်။ အတွေးနယ်ချဲ့နေပုံ ရပါ၏။ ထို့နောက် စကားဆက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာကရော၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲလားရှင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်ဖြေရန် ကသိကအောက်ဖြစ်သွားရပါ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် လို့ပဲ ထင်ပါတယ်ဗျာ”

“အာ...” သူ့ခေတ္တနားပြီး “အင်း သူလည်း ကျွန်မကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတာပါပဲ”

ထို့နောက် သူ့ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး... “မွန်ဆီယာ... အခုကျွန်မနဲ့စကားပြောနေတယ်နော်။ ဒီတော့ ကျွန်မရူးနေတယ်ထင်သလား ရှင်၊ ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ဗျာ...ဘာကြောင့်လဲစစ္စတာ၊ အဲဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ...”

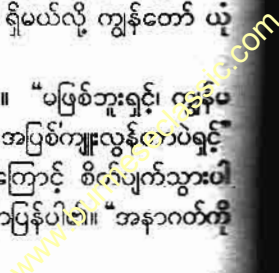
သူက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြီး ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ် လျက်... “ကျွန်မရူးနေသလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ မှတ်မိတာတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မမေ့နေတာတွေလည်း ရှိတယ်”

ပြောပြီး သူ့သက်ပြင်းချပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာရို့စ အခန်းထဲ စင်လာပါသည်။ သူက စစ္စတာကို တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူလုပ်စေချင် သောကိစ္စကို စစ္စတာအား ရှင်းပြပါသည်။

“တချို့လူတွေဟာ သလင်းပုံဆောင်ခဲကို ကြည့်ပြီး အဖြစ်အပျက်တွေ မြင်နိုင်စွမ်းရှိကြတယ်ဗျ၊ အဲဒီအစွမ်းမျိုး စစ္စတာမှာ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံ ကြည်နေတယ်လေ”

စစ္စတာမှာ စိတ်သောကရောက်နေပုံရပါသည်။ “မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အနာဂတ်ကို ကြိုပြီး ကြည့်မြင်တာဟာ အပြစ်ကျူးလွန်တာပဲရှင်”

ဒေါက်တာရို့စ မမျှော်လင့်သော ငြင်းဆန်မှုကြောင့် စိတ်ပျက်သွားပါ သည်။ သို့ရာတွင် သူက ပါးနပ်စွာတစ်မျိုးလှည့်၍ ပြောပြန်ပါ၏။ “အနာဂတ်ကို

ကြိုသိဖို့ မကြိုးစားသင့်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြန် ကြည့်တာကျတော့ မတူဘူးလေ၊ ဒါက လုပ်ထိုက်ပါတယ်”

“အတိတ်ကာလကို...”

“မှန်တယ်၊ အတိတ်မှာက ထူးခြားတာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ သလင်း ပုံ ဆောင်ခဲထဲမှာ ကြည့်ခွင့်မရှိတာတွေ မကြည့်နဲ့ပေါ့ဗျာ။ ရော့...ဟောဒီမှာ လက်နဲ့ကိုင်ပြီး အထဲကို ကြည့်ပါ။ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေနော်။ ဟုတ်ပြီ၊ စိုက် ကြည့်နေပါ။ စိုက်ကြည့်နေပါ။ သတိရလာပြီ။ မှတ်မိလာပြီ။ အခုပြောနေ တာတွေ ကြားတယ်နော်၊ မေးတာတွေကို ဖြေရမယ်။ ကြားတယ်နော်”

စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်သည် သလင်းပုံဆောင်ခဲကို လေးစားကြည်ညို မှုဖြင့်ကိုင်ပြီး အတွင်းသို့ စိုက်ကြည့်နေပါ၏။ မျက်လုံးများက ခံစားမှုမရှိ ဘာမှ မမြင်သလိုပင်။ သူ့ဦးခေါင်းငိုက်ကျလာသည်။ အိပ်ပျော်သွားသလိုထင်ရ၏။ ဒေါက်တာက သူ့လက်ထဲမှ သလင်းပုံဆောင်ခဲကို ညင်သာစွာ ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနီးတွင် လာထိုင်ပြီး...

“သူနိုးလာတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်ဗျ၊ ကြာမယ်တော့ မထင်ပါဘူး”

မှန်ပါ၏။ ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စစ္စတာလူးလွန်းလာပြီး အိပ်ချင်မှုတူဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပါသည်။

“ကျွန်မဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“အိမ်မှာပါပဲ။ စစ္စတာအိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်မက်မက်တယ်မဟုတ် လား” သူ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“သလင်းဝတ္ထုကို အိပ်မက်မက်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအကြောင်း ပြော ခမ်းပါ”

“သလင်းဝတ္ထုဟာ မြင့်မြတ်မှုရဲ့ သင်္ကေတပဲ။ ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုတိယခရစ်တော်အဖြစ် ယုံကြည်မှုအတွက် အသက်စွန့်သူ။ သလင်းဝတ္ထုရဲ့ လမ်းညွှန်ဆရာအဖြစ် မြင်ရတယ်၊ နောက်လိုက်တွေ ဖမ်းဆီးနှိပ်ကွပ်ခံကြရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယုံကြည်မှုက ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်တုန်းပဲ”

“ယုံကြည်မှုက ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လပြည့်ပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင်အထိပဲ။ နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင် ကြာတယ်”

“လပြည့်တစ်ခုက ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“သာမန်လ ဆယ့်သုံးခုနဲ့ ညီမျှတယ်။ လပြည့်တစ်သောင်းငါးထောင် ထာလမှာ ကျွန်မဟာ သလင်းစံအိမ် ပဉ္စမလက္ခဏာရဲ့ အရှင် သူတော်စင် ဆယ်တော်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ ဆဋ္ဌမလက္ခဏာရောက်ရှိတဲ့ အဦးဆုံးနေ့တွေပဲ”

သူ၏မျက်ခုံးများ စုသွားသည်။ ထိတ်လန့်ဟန်ကို သူ့မျက်နှာတွင် မြင်လိုက်ရ၏။

“စောလွန်းတယ်” သူတိုးတိုးရှေ့ရွတ်နေသည်။ “စောလွန်းနေတယ်... မှားယွင်းမှုတစ်ခုပဲ။ အား...ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိပြီ၊ ဆဋ္ဌမလက္ခဏာပါလား”

သူ့ရုတ်တရက် ထတော့မလိုဖြစ်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို လက်များဖြင့် အုပ်ပြီး တီးတိုးရှေ့ရွတ်နေသည်။

“ငါဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ငါသွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေပြီ။ ဒါတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး”

“စိတ်မပျက်နဲ့ စစ္စတာ”

စစ္စတာက သူ့ကို စိတ်ရှုပ်တွေဝေစွာ ကြည့်လျက် “ဒေါက်တာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိပ်မက်တွေ မက်ရတာလဲ၊ သာသနာထဲ ဝင်တော့ ကျွန်မဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်ကိုမှ ခရီးမထွက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် မြို့တော်ကြီးတွေ၊ လူထူးလူဆန်းတွေ၊ ဆန်းကြယ်တဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေ ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲပါနေရတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ”

သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖိကိုင်ထားပါသည်။

“စစ္စတာ အိပ်မေ့ချခံရဖူးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမောနေတာမျိုးကော ဖြစ်ဖူးလား”

“အိပ်မေ့ချခံရဖူးပါဘူး၊ မိန်းမောတာမျိုးကတော့ ဘုရားကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေတုန်း ဝိညာဉ်ခွာသွားတာမျိုး ဖြစ်ဖူးတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က တော့ နာရီပေါင်းများစွာ အသေကောင်လို ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒါဟာ ကောင်းဆိုးပေးခြင်းခံရတဲ့ သဘောလို့ သီလရှင်မယ်တော်ကြီးက အမိန့်ရှိတယ်။ ကျက်သရေထွန်းသစ်ခြင်းတဲ့။ အား...ဟုတ်ပြီ”

သူ့အသက်ပြင်းပြင်းရှုလို့နိုးပြီး “သတိရပြီ၊ ကျွန်မတို့က အဲဒါကို ထွန်းသစ် တျက်သရေဘုံလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“စစ္စတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်တစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ်” ဒေါက်တာရဲ့စိတ်က အလေးအနက်ထားသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီစမ်းသပ်ချက်က ဝိုးတိုးဝါးတားပေါ်ပေါက်လာတဲ့ စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေကို ဖယ်ရှားပေးလိမ့်မယ်။ သလင်းပုံဆောင်ခဲကို စစ္စတာထပ်ပြီး စိုက်ကြည့်ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ စစ္စတာကို ကျွန်တော်တစ်ခုခုပြောလိုက်မယ်။ စစ္စတာ တခြား တစ်ခုခုနဲ့ အဖြေပေးရမယ်။ အဲဒီအတိုင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်မယ်။ ဟုတ်ပြီနော်။ စိတ်ကို သလင်းပုံဆောင်ခဲပေါ်မှာသာ ထားပါ။ စကားလုံးတွေပေါ် မထားပါနဲ့”

သလင်းပုံဆောင်ခဲကို စစ္စတာအား ပေးလိုက်သောအခါ သူက အလွန် နို့သေစွာ လက်ခံယူသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ သူ၏ သေးသွယ်သော လက်ဖဝါးများပေါ်ရှိ ကတ္တီပါစအနက်ပေါ်တွင် သလင်းပုံဆောင်ခဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပါ၏။ အံ့ဩစရာလှပသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဒေါက်တာ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခွေးသရဲ”

ချက်ချင်းပင် စစ္စတာက တုံ့ပြန်ဖြေကြားလိုက်၏။ “သေခြင်းတရား”

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ရာတွင် အရေးမပါသော အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားလုံးများလည်း ပါဝင်၏။ အချို့စကားလုံးများကို ထပ်တလဲလဲမေးမြန်းရာ တူညီသော အဖြေများရသလို ကွဲပြားသည့် အဖြေများလည်း ရပါသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျောက်ဆောင်အစွန်းပေါ် ဆောက်ထားသည့် ဒေါက်တာ၏နေအိမ်၌ စမ်းသပ်ချက်၏ရလဒ်များကို ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဒေါက်တာက သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ကို ကြည့်လျက် “ရလဒ်တွေဟာ အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ ‘ဆဋ္ဌမလက္ခဏာ’လို့ မေးလိုက်တော့ အဖြေတွေက ‘ပျက်စီးခြင်း၊ ‘ခရမ်းရောင်၊ ‘ခွေးသရဲ၊ ‘အစွမ်း၊ ပြီးတော့တစ်ခါ ‘ပျက်စီးခြင်း၊ နောက်ဆုံးမှာ ‘အစွမ်းပြန်လာတယ်၊ အဲဒါတွေကို ပြောင်းပြန်လုပ် မေးလိုက်တော့ ‘ပျက်စီးခြင်း’ကို ‘ခွေးသရဲ၊ ‘ခရမ်းရောင်’ကို ‘အစွမ်း၊ ‘ခွေးသရဲ’ကို ‘သေခြင်းတရား၊ ‘အစွမ်း’ကို ‘ခွေးသရဲ’လို့ ဖြေပြန်ရော၊ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်စမ်းသပ်တဲ့အခါခါမှာတော့ ‘ပျက်စီးခြင်း’ကို ‘ပင်လယ်’တဲ့၊ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အဖြေပဲ၊ ပဉ္စမလက္ခဏာ’ကိုကျတော့ အဖြေတွေက ‘အပြာရောင်’တဲ့၊ ‘အတွေးအာရုံ’တဲ့၊ ‘ငှက်’တဲ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အတော်ထူးတယ်ဗျ ‘စိတ်အချင်းချင်းထိဆက်မှု’တဲ့၊ တစ်ခါ ‘စတုတ္ထလက္ခဏာ’ဆိုတာကိုမေးတော့ ‘အဝါရောင်’တဲ့၊ ‘အလင်း’တဲ့၊ ပထမလက္ခဏာ’ကို မေးတုန်းကတော့ ‘သွေး’လို့ ဖြေတယ်။ ဒီတော့ လက္ခဏာတစ်ရပ်စီမှာ အရောင်အသွေးနဲ့ အမှတ်အသား တစ်မျိုးစီ ရှိနေကြပုံပဲ၊ ‘ပဉ္စမလက္ခဏာ’က ‘ငှက်’ဗျာ၊ ‘ဆဋ္ဌမလက္ခဏာ’က ‘ခွေးသရဲ’ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်သုံးသပ်တာကတော့ ‘ပဉ္စမလက္ခဏာ’ဟာ စာယ်လီပသီကို ကိုယ်စားပြုလိမ့်မယ်၊ ‘စိတ်အချင်းချင်း ထိဆက်မှု’လို့ ဆိုတာတို့ ‘ဆဋ္ဌမလက္ခဏာ’ကတော့ ‘အဖျက်စွမ်းအား’ပဲ ဖြစ်ရတော့မယ်”

“ပင်လယ် ဆိုတာကျ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ မရှင်းတတ်ဘူးလို့ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ။ ‘သတ္တမလက္ခဏာ’ကို

မေးတော့ ပထမ 'အသက်တာ'တဲ့။ နောက်တော့ 'မေတ္တာ'တဲ့၊ 'အဋ္ဌမလက္ခဏာ' ကျတော့ 'မရှိ'လို့ဖြေတယ်။ ဒီတော့ 'သတ္တမလက္ခဏာ'ဟာ လက္ခဏာအားလုံးရဲ့ အစုအပေါင်းလို့ပဲ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လိုက်တာ။

“ဒါပေမဲ့ သတ္တမဆိုတာ မလာနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဆဋ္ဌမက ပျက်စီးခြင်း မဟုတ်လား။”

“အာ... ခင်ဗျားဒီလိုထင်တာလား။။ ကျွန်တော်တို့က ဒီစိတ်မမှန်မှု အခြေအနေတွေကို တကယ်နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စိစစ်နေကြတာကိုး။ တကယ်တော့ သေးပညာရှုထောင့်ကနေသာ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေတာပါ။”

“စိတ်ပညာလေ့လာသူတွေအတွက်လည်း အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိမယ့် ကိစ္စပဲဗျ” ဒေါက်တာက မျက်စိများ မှေးလျက် “ဒီမယ်ဆရာကြီး၊ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်တော်က အများပြည်သူတွေ သိအောင် ဖြန့်ဖို့ စိတ်မကူးပါဘူးဗျာ” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အာရုံစိုက်တာက...”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသက်သက်ပါဗျာ၊ ဒီကေ့စ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှတ်စုတွေ အပြည့်အစုံထားမှာပါ။”

“သဘောပေါက်ပါပြီ” သို့ရာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်သည် ဘာမှနားမလည်နိုင်သည့် အကန်းတစ်ဦးသဖွယ် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ပြန်ရန် ပြင်လိုက်ပြီး...

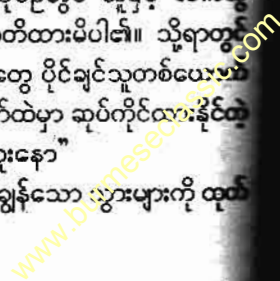
“ကိုင်း... မင်္ဂလာညပါဒေါက်တာ၊ နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် မြို့ကို ပြန်တော့မယ်”

ထိုအခါ ဒေါက်တာသည် စိတ်သက်သာရသွားဟန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပါ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ စူးစမ်းလေ့လာမှုတွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရင် မရဏဋ္ဌေးသရဲကြီးကို ကျွန်တော့်ဆီ မလွတ်လိုက်နဲ့ဦးနော်”

ကျွန်တော် ပေါ့ပါးစွာ နောက်ပြောင်ပြောဆိုစဉ်တွင် သူနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လျက်ရှိရာ သူတုန်လှုပ်သွားသည်ကို သတိထားမိပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ ချက်ချင်း ကူခြေဆည်လိုက်ပြီး “တန်ခိုးအစွမ်းတွေ ပိုင်ချင်သူတစ်ယောက်အတွက်တော့ လူသားတိုင်းရဲ့ အသက်ကို ကိုယ်လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ အစွမ်းမျိုးသာ ရလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်”

ပြောရင်း သူ့အားပါးတရပြေးလိုက်ရာ ရှည်၍ ချွန်သော သွေးများကို ထုတ်ပြလိုက်သလိုဖြစ်သွားပါ၏။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အကြောင်းအရာတို့မှာ ကျွန်တော် တိုက်ရိုက်ပါဝင်ပတ်သက်
ခဲ့သမျှတို့ ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ပိုင်း ရက်အတန်ကြာပြီးသောအခါ ဒေါက်တာ၏
မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ဒိုင်ယာရီတို့ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာပါသည်။ အနည်းငယ်
မျှသာ ရေးသွင်းထားသည့် မှတ်စုများကို ဖော်ပြပါမည်။

ဩဂုတ်လ(၅)ရက်။ စစ္စတာပြောတဲ့ အထူးသီးသန့်ပုဂ္ဂိုလ်များက မျိုးနွယ်ကို
ရှင်သန်ထွန်းကားစေကြောင်း ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိရတယ်။ သူတို့ဟာ ဘုန်းကြီးထက်
ပိုမြင့်မြတ်တဲ့အပြင် အမြင့်ဆုံးဂုဏ်သိက္ခာရှင်တွေအဖြစ် ကြည်ညို ခံကြရတယ်။
ရှေးဦးခရစ်ယာန်တို့နဲ့ နှိုင်းယှဉ်သင့်တယ်။

ဩဂုတ်လ(၇)ရက်။ အိပ်မေ့ချခဲဖို့ စစ္စတာကို ဖျောင်းဖျတယ်။ အိပ်မေ့ချ
နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။

ဩဂုတ်လ(၉)ရက်။ လက်ရှိလူသားတွေ အရိုင်းအစိုင်းဘဝဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်
မှာ ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားနေခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိပ်ထူးဆန်းနေ
ပြီး အဲဒီအတွက် သဲလွန်စကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသူကလည်း ငါ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဩဂုတ်လ(၁၂)ရက်။ စစ္စတာကို အိပ်မေ့ချထားတုန်း တိုက်တွန်းတာတွေ
လုံးဝမအောင်မြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမောနေတဲ့ အခြေအနေကိုတော့ အလွယ်
တကူ လုပ်လို့ရတယ်။ နားမလည်နိုင်စရာပဲ။

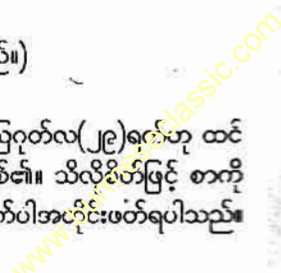
ဩဂုတ်လ(၁၃)ရက်။ ထွန်းသစ်ကျက်သရေဘုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူမှ
ခစိုးမိုးနိုင်အောင် ဂိတ်တံခါးပိတ်ထားရမယ်လို့ ဒီနေ့ စစ္စတာက ပြောတယ်။
စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပဟေဠိဆန်လွန်းတယ်။

ဩဂုတ်လ(၁၈)ရက်။ ပထမလက္ခဏာဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပဲ... (ဤနေရာ
တွင် စာလုံးများ ဖျက်ထားသည်။) ဒီလိုဆိုရင် ဆဋ္ဌမလက္ခဏာကို ရောက်ဖို့
ရာစုနှစ်ဘယ်လောက် စောင့်ရမလဲ။ တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ဖို့ ဖြတ်လမ်းနည်း ရှိမယ်
ဆိုရင်...

ဩဂုတ်လ(၂၀)ရက်။ စစ္စတာကို ဆရာမနဲ့အတူ ဒီအိမ်ကို လာဖို့ စီစဉ် ပြီးပြီ။
ဆာဖီးယားပေးထားတုန်းမှာ သည်းခံဖို့ သူ့ကို ပြောထားပြီးပြီ။ ငါရှူးနေပြီလား။
ဒါမှမဟုတ် သေခြင်းတရားကို ထိန်းချုပ်စေစားနိုင်တဲ့ မဟာတန်ခိုးရှင် ဖြစ်လာ
မှာလား။

(ဤနေရာတွင် မှတ်စုရေးသွင်းမှု ပြီးဆုံးသည်။)

စစ္စတာထံမှ စာကို လက်ခံရရှိသည့်နေ့မှာ ဩဂုတ်လ(၂၉)ရက်ဟု ထင်
ပါသည်။ ကျွန်တော့်နှမမှတစ်ဆင့် ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သိလိုခိတ်ဖြင့် စာကို
ရှင်လိုက်သောအခါ စာလုံးစောင်းစောင်းဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းဖတ်ရပါသည်။

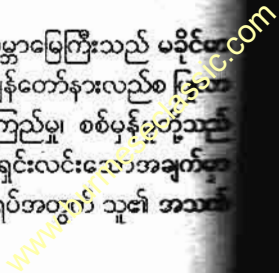
ခင်မင်သော မွန်ဆီယာ

ကျွန်မ ရှင်ကို နှစ်ကြိမ်သာ ဆုံးပေးပေမဲ့ ယုံကြည် ထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း သိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်တွေ မွန်တာမမွန်တာ သားလို့ ပိုပိုပြီး ထင်ရှား ပြတ်သားလာပါတယ်။ နောက်ပြီး မွန်ဆီယာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ မရဏခွေး သရဲဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သလင်းစံအိမ်တော် ကြီးရဲ့ အကြီးအကဲဟာ လူသားတွေဆီ ဆဌမလက္ခဏာ ပို့လွှတ်ခဲ့တာ စော လွန်းနေတယ်လို့။ သူတို့စိတ်နှလုံးမှာ မကောင်းမှု ဝင်ရောက်သွားတယ်။ စိတ် ထင်တိုင်း သတ်ဖြတ်နိုင်တဲ့အစွမ်း ရရှိသွားပြီး တရားမဲ့ပြုတော့တယ်။ ဒါကို သိမြင်တဲ့အခါ ဖြူစင်နေဆဲ ကျွန်မတို့ဟာ စက်ဝန်းကို ဆက်မိအောင် ပိတ်ပြီး ထာဝရ ရှင်သန်ခြင်းလက္ခဏာရယူခြင်း မပြုတော့ဖို့ လက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ သလင်းစံအိမ်တော်ရဲ့ နောက်ဆက်ခံတဲ့ အကြီးအကဲဟာ ဆက်ပြီး စီမံဖို့အပ်နှင်း ခံရပါတယ်။ အဟောင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်းပြီး အဆုံးမရှိတဲ့ ကာလတွေ လွန်မြောက်ပြီး တဲ့အခါ အသစ်ပြန်လည်ရှင်သန်မှာပါ။ သူက မရဏခွေးသရဲကို ပင်လယ်ပြင်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ (စက်ဝန်းကို မပိတ်မိစေဖို့ သတိပြုလျက်နဲ့ ပါ) ပင်လယ်ပြင် ဟာ အမဲလိုက်ခွေးကြီးသဏ္ဍာန်နဲ့ ထကြွလာပြီး ကုန်းမြေကို ဝါးမျှီပါလိမ့်မယ်။

ဒေါက်တာရဲ့ စံ။ သူဟာ ဂိုဏ်းဝင်ဘုန်းကြီးဖြစ်တယ်။ ပထမလက္ခဏာကို သူသိတယ်။ အထူးသီးသန့်ပုဂ္ဂိုလ်အနည်းငယ်မှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်နိုင်တဲ့ ဒုတိယလက္ခဏာကို ပုံသဏ္ဍာန်မျှလောက် သူသိတယ်။ သူက ဆဌမလက္ခဏာကို ကျွန်မဆီက သိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အခုထိ ကျွန်မ ကြံကြံခံ ရင်ဆိုင်နိုင်တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအားနည်းနေပြီ။ လူသားတစ်ဦးဟာ သူ့ခေတ် ကာလမရောက်သေးဘဲ အစွမ်းကို မချုပ်ကိုင်အပ်ပါဘူး။ သေခြင်းတရားကို ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့တန်ခိုးစွမ်းရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ သွားရပါ ဦးမယ်။ မွန်ဆီယာကို ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ မြင့်မြတ်ခြင်းနဲ့ သစ္စာတရားကို ပြတ်နိုးတဲ့ မွန်ဆီယာ... ကျွန်မကို ကူညီပါ။ အချိန်နှောင်းမသွားခင် ကူညီစေချင် ပါတယ်။

သင်၏ ခရစ်ဝင်နှမတော်
မာရီအိန်ဂျယ်ထမ်

စာဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ခြေအောက်ရှိ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် မခိုင်မာ တော့သည့်အလား ခံစားလာရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နားလည်စွာ ကြားလာ ပါသည်။ သနားစရာကောင်းသော စစ္စတာ၏ ယုံကြည်မှု၊ စစ်မှန်မှုတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားစေလျက် ရှိပါ၏။ ရှင်းလင်းသောအချက်မှာ ဒေါက်တာရဲ့စံသည် သူစိတ်ထက်သန်သောကိစ္စတစ်ရပ်အတွက် သူ၏ အသစ်

မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကြီးမားစွာ အလွဲသုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမြန်သွားရောက်ပြီး...

ရုတ်တရက်ပင် အခြားစာများကြား၌ ကပ်တီထံမှ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရပါ၏။ စာအိတ်ကို ချက်ချင်းယူ၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

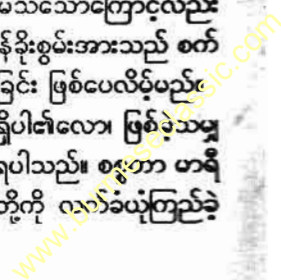
“သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ဆောင်စွန်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ ဒေါက်တာချစ်ရဲ့ အိမ်ကို အစ်ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ မနေ့ညက ကမ်းပါးပြုရာမှာ အဲဒီအိမ်ပါသွားတယ်။ ဒေါက်တာနဲ့ သီလရှင်စစ္စတာ မာရီအိန်ဂျယ်လစ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြပြီ။ ကမ်းခြေမှာ ရှိနေတဲ့ အပျက်အစီးပုံကြီးဟာ ကြောက်စရာပဲ။ ဝေးဝေးက ကြည့်ရင် အဲဒီအပုံကြီးဟာ ခွေးကြီးတစ်ကောင်လို ထင်ရတယ်...”

စာသည် ကျွန်တော်လက်မှ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

အခြားဖြစ်ရပ်များမှာ တိုက်ဆိုင်မှုဟုသာ ယူဆရပါ၏။ ဒေါက်တာ၏ ဆွေမျိုးတော်သူ သူဌေးကြီးမစ္စတာရီစ် ဆိုသူသည် ထိုည၌ပင် ရုတ်တရက် တွယ်လွန်ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကြားသိရပါသည်။ မိုးကြီးထိမှန်သည်ဟု ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအနီးဝန်းကျင်၌ မိုးကြီးမုန်တိုင်း ကျရောက်ခဲ့ခြင်းကို မကြားသိခဲ့ရပေ။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစကမူ မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက်ကြားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူဌေးကြီး၏ သေတမ်းစာတွင် အမွေအားလုံးကို တူဖြစ်သူ ဒေါက်တာချစ်အား လွှဲအပ်ထားခဲ့လေသည်။

အကယ်၍ ဒေါက်တာရီစ်သည် စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်ထံမှ ဆဌမထက္က၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်ဟု ယူဆပါလျှင် အကုန်သီလဇုတ်ညံ့သူဟု ကျွန်တော်သူ့အပေါ် မှတ်ယူခံစားခဲ့သည့်အားလျော်စွာ သူသည် သူ့အပေါ် အန္တရာယ်ဘေးဆိုး ပြန်လှည့်မလာနိုင်ဟု အသေအချာသိလျှင် သူ ဦးလေး၏ အသက်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ရန် နောက်တွန့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ်၏ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းက ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ၌ မြည်ဟည်းလျက်ရှိပါ၏။ “စက်ဝန်းကို မပိတ်မိစေဖို့ သတိပြု ဆုတ်နှင့်”ဟူသော စာကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာရီစ်သည် ထိုအချက်ကို သတိပြုခဲ့ပုံ မရပါ။ ဆောင်ရွက်ရမည့်အဆင့်ဆင့်ကို မသိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့စေလွှတ်လိုက်သော တန်ခိုးစွမ်းအားသည် စက်ဝန်းကို ပိတ်လိုက်သကဲ့သို့ သူ့ထံ ပြန်လာအဆုံးသတ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချက်အားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ၏လော၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကိုယ်တိုင်သည် သဘာဝကျစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်းဟု သိမြင်နေရပါသည်။ စဉ့်ကား ဟရီအိန်ဂျယ်လစ်၏ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်အကြောင်းရပ်တို့ကို လက်ခံယုံကြည်ခဲ့

၁၁၂ * ကျော်ကျော်

သော ဒေါက်တာရိုဗ်ကိုယ်၌ကပင် စိတ်မူမမှန်မှုအနည်းငယ်ရှိနေပြီဟု ယူဆရန် ရှိပါတော့သည်။

သို့တိုင်အောင် ပင်လယ်များ၏ ကြမ်းပြင်၌ ယခုအခါ တည်ရှိနေသော တိုက်ကြီးပျံ့တွင် တစ်ချိန်က နေထိုင်ခဲ့ကြသူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ထက် များစွာစော၍ ကျွန်တော်တို့ထက် များစွာသာလွန်သော ယဉ်ကျေးမှုအသိပညာတို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်မက်နေမိပါ၏။

စစ္စတာမာရီအိန်ဂျယ်လစ် မှတ်မိလာသည်ဟူသည့် နောက်ကြောင်းဖြစ်ရပ်များမှ စက်ဝန်းများ၏ ပြိုတော်ဆိုသည်မှာ အနာဂတ်၌ ပေါ်ပေါက်လာမည့် နိမိတ်ပုံဟူ၍လည်း မကြာခဏတွေးနေမိပါတော့သည်။ ။

ပလိင်းမောက်အမြန်ရထားအမှု

ရေတပ်မှ ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အဲလက်ဆင်ပဆင်သည် နယူးတန်အဲဘော့ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းမှ ပလိင်းမောက် အမြန်ရထား၏ ပထမတန်းတွဲတစ်ခု ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ လေးလံသော ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ထမ်းလျက် ဘူတာအလုပ်သမား လိုက်ပါလာ၏။ အလုပ်သမားက ထုသေတ္တာကို စင်ပေါ်တင်မည်ပြုသောအခါ ရေတပ်ဗိုလ်က တားထားလိုက်သည်။

“မတင်နဲ့ဦး၊ ထိုင်ခုံပေါ်ပဲ ထားခဲ့၊ နောက်မှတင်မယ်၊ ရော့...ဟောဒီမှာ အလုပ်သမားခ” အပိုကြေးလေးပါ ရလိုက်၍ အလုပ်သမားက ကျေနူးစကား ပြောပြီး ဆင်းသွားလေသည်။

ရထားတံခါးများ ပိတ်သွားပြီ။ ဘူတာထဲမှ ကြေညာသံ ကြားရသည်။ “ပလိင်းမောက်ခရီးသည်များအတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တော်ကေခရီးသည်များ ရထားပြောင်းရပါမယ်။ နောက်ဘူတာဟာ ပလိင်းမောက်ဖြစ်ပါတယ်ခင်”

ထို့နောက် ခရာမှုတ်သံနှင့်အတူ ရထားသည် တရွေ့ရွေ့ စတင်ထွက်ခွာ လေတော့သည်။

ဗိုလ်ဆင်ပဆင်သည် တစ်တွဲလုံးမှ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ခရီးသည် ရှိကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။ ဒီလင်ဘာလေက အေးလွန်းလှသည်။ သူတပြုတင်းတံခါးကို ဆွဲတင်၍ ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အနံ့တစ်စုံတစ်ရာရ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုအနံ့ပါလိမ့်၊ ဆေးရုံတွင် သူ့ခြေထောက် ခွဲစိတ်ခဲ့စဉ်က အနံ့မျိုးကို သူ့သတိရမိသည်။ “ဟုတ်တယ်၊ ကလီရီဖောင်းအနံ့ပဲ”

သူက ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် စက်ခေါင်းကို ကျောပေး၍ နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်၏။ အိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို

ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ ခေတ္တမျှ ပြင်ပအမှောင်ရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း ဆေးတံသောက်
နေလိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ထ၍ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်း
စာအုပ်များ ထုတ်ပြီး အိတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံအောက်သို့
အိတ်ကို ဝှံ့သွင်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အိတ်က ခုံအောက်သို့ မဝင်ပါ။ သူ
အားထည့်၍ တွန်းသော်လည်း အိတ်က ခုံအောက်သို့ တစ်ဝက်မျှပင် မဝင်ဘဲ
တင်းခံနေ၏။ “ဘာလို့ ထည့်မရတာလဲဟ” သူစိတ်မရှည်ဖြစ်လာပြီး အိတ်ကို
ပြန်ဆွဲထုတ်ကာ ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ခုံအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် အော်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ရထားကြီး တဖြည်းဖြည်း
နှေးကာ ရပ်သွားတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက အရေးပေါ်ကြီးကို ဆွဲလိုက်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုင်း မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားက ပလိုင်းမောက်အမြန်ရထားပြဿနာကို
သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတာ ကျုပ်သိပါရဲ့၊ ဟောဒါသာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ပျိုင်းရောက ကျွန်တော်အား ပြောရင်း လှမ်းပေးသည့်စာရွက်ကို ယူ
ဖတ်လိုက်ရာ စာမှာ တိုတိုနှင့် လိုရင်းအချက်သာ ရေးထားကြောင်း တွေ့ရပါ
သည်။

လူကြီးမင်းခင်ဗျား...

ဖြစ်နိုင်သရွေ့ အမြန်ဆုံး လာရောက်တွေ့ဆုံ
ပါရန် အထူးကျေးဇူးတင်စွာ မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။
သစ္စာရှိစွာဖြင့်... အက်ဝန်ဇာ ဟယ်လီဒေး

ဤစာနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်သည်ကို ကျွန်တော် မတွေးတတ်၍ ပျိုင်းရော
ကို မေးခွန်းထုတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သူက အဖြေပေးသည့်အနေဖြင့်
သတင်းစာကို ယူပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

- ယမန်နေ့ညက စိတ်တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖော်
ထုတ် တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ လူငယ်ရေတပ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ပလိုင်းမောက်သို့
ရထားဖြင့် အမြန်တွင် သူမီးသော တွဲရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုအောက်၌ ဓားဖြင့် ထိုးသတ်
ခံထားရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်ဆိုကြောင်း။ ထို
အရာရှိက ချက်ချင်းအရေးပေါ်ကြီးကို ဆွဲလျက် ရထားကို ရပ်တန့်စေခဲ့ကြောင်း။
သေသူအမျိုးသမီးသည် အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး လူချမ်းသာတစ်ဦးကဲ့သို့
ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း၊ သေဆုံးသူနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့
ရှိသေးကြောင်း...

“နောက်ထပ်သိရတာက ဒီလိုဗျ”

- ပလိုင်းမောက် အမြန်ရထားထဲတွင် သေဆုံးနေသူအပျိုးသမီးမှာ မစ္စစ်ဂျူးပတ် ကာရင်တန်ဆိုသူ လူကုံထံတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရကြောင်း တဲ့ဗျ။ ကဲ...မိတ်ဆွေကြီး၊ မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ မမြင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ဟောဒီ မှာ နားထောင်ဦးဗျာ၊ မစ္စစ်ဂျူးပတ်ကာရင်တန်သည် အိမ်ထောင်မပြုမီက အမေ ရိကန်၏ သံမဏိဘုရင်ဟု နာမည်ကျော်သော မစ္စတာဟယ်လီဒေး၏သမီး ဖလော်ဆီဟယ်လီဒေး ဖြစ်ကြောင်းတဲ့”

“သူက ခင်ဗျားကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ”

“အရင်က တစ်ကြိမ် သူ့ကို ကျွပ်ကျူညီခဲ့ဖူးတယ်၊ ငွေလွှဲစာချုပ်တွေ ကိစ္စ ပေါ့။ တစ်ခါ ကျွပ် ပြင်သစ်နန်းတော်က ဖိတ်လို့ ရောက်သွားတုန်း မိန်းကလေး ဖလော်ဆီကို တွေ့ဖူးခဲ့ရတယ်။ သိပ် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်တတ်တာမျိုးပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဒုက္ခရောက်တော့မလို ဖြစ် ခဲ့သေးတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲဗျ”

“ရီချီဖောဆိုတဲ့ မြို့စားလူလည်တစ်ယောက်နဲ့ ငြိတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလူထာ မိန်းကလေးငယ်တွေ ကို ယုံအောင် လှည့်ပြီး ချူတတ်တဲ့ သိုက်သမားဆိုပါဦး။ ကံကောင်းလို့ အချိန်မလွန်ခင် သူ့အဖေက ဇာတ်လမ်းဖြတ်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ ချက်ချင်း အမေရိကားကို ပြန်ခေါ်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် အိမ်ထောင်ကျတယ် လို့ ကြားရတာပဲ။ သူ့ခင်ပွန်းအကြောင်းတော့ ဘာမှ မသိရဘူးဗျ”

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်မှတ်မိပြီ” ကျွန်တော်က ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်ပါ သည်။ “ဂုဏ်သရေရှိ ဂျူးပတ်ကာရင်တန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သိပ်တော့ မဟုတ် လှဘူးဗျ။ သူ့ပိုင်သမျှငွေတွေဟာ မြင်းပွဲတွေမှာ ကုန်တာပဲ။ မစ္စတာ ဟယ်လီဒေး ဆီက ဒေါ်လာတွေ အချိန်ကိုက်ရလိုက်တဲ့ သဘောဖြစ်သွားတာပေါ့။ ပြောရ ရင်တော့ ရူပါဖြောင့်ဖြောင့်၊ အမူအရာအကောင်းကောင်းနဲ့ လုံးဝစည်းကမ်း မရှိတဲ့ လူညစ်တစ်ယောက်ပါဗျာ၊ သူနဲ့ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ရတဲ့သူဆိုတာ မရှိ သလောက်ပါပဲ”

“အင်း...မိန်းကလေးကတော့ သနားစရာပေါ့”

“ဒီလူက မိန်းကလေးကို လိုချင်လို့မှ မဟုတ်ပဲ။ သူ့ငွေတွေကို အပိုင်သိမ်း ချင်လို့ ယူခဲ့တာဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြခဲ့တာပဲ။ သူတို့ အိမ်ထောင်မဟုတ် ချက်ချင်းဆိုသလို ခွဲနေကြတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာဗျ။ နောက်ပိုင်းကြားရတာ ထတော့ တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့တောင် စီစဉ်နေပြီတဲ့”

“မစ္စတာဟယ်လီဒေးကြီးကလည်း သိပ်ထူတဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

www.burmeseclassic.com

သူ့သမီးရဲ့ငွေတွေ အလဟဿ မဆုံးရှုံးရအောင် ကောင်းကောင်း ထိန်းထားပုံ ပေါ်တယ်”

“အသေအချာ ပြောနိုင်တာကတော့ ဂုဏ်သရေရှိ မစ္စတာရူးပတ်ဟာ တော်တော်အကျပ်အတည်း ကြုံနေပတဲ့ဗျ”

“အာ...ကျုပ်သိချင်လိုက်တာဗျာ”

“ဘာကို သိချင်တာလဲဗျ”

“နေဦးလေ၊ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အဲဒီလောက် လည်ပင်းညှစ်သလိုကြီး မမေး နဲ့ ဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒီတော့ မစ္စတာ ဟယ်လီဒေးဆီ ကျုပ်အခုသွားမလို့ဟာ၊ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ဟောဟို လမ်းထောင့်မှာ တက္ကစီဂိတ်ရှိလေရဲ့ဗျ၊ သွားကြစို့”

အမေရိကန်သူဌေးကြီး ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် ပတ်ကလိန်းရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှနှင့် ရောက်သွားပါ၏။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အား နေရာပေးပြီး ချက်ချင်းလိုပင် ခုံခုံ ထည် ထည်၊ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် ရဲရင့်ပြတ်သားမည့်ဟန် အပြည့်ရှိသော ဗိုလ်ကြီး ဝင်ရောက်လာပါသည်။

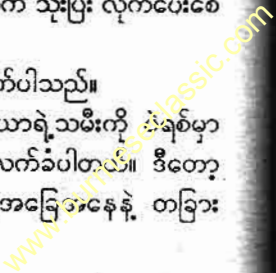
“မစ္စတာပျိုင်းရောထင်ပါရဲ့”

မစ္စတာဟယ်လီဒေးက နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ် ဘာကြောင့် အခေါ်လွှတ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ပြောဖို့ လိုမယ်မထင် ပါဘူးနော်၊ ခင်ဗျားလည်း သတင်းစာ ဖတ်ပြီးရောပေါ့။ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်ကိစ္စ ဖြိုးမှ အချိန်ဆွဲတတ်သူမဟုတ်လေတော့ ခင်ဗျား လန်ဒန်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ကြားထားတာနဲ့ပဲ အရင်က စာချုပ်တွေကိစ္စ ခင်ဗျားအောင်အောင်မြင်မြင် လုပ် ပေးခဲ့တာ သွားသတိရတာပဲ။ နာမည်တစ်ခုကတော့ ကြားပြီးတာနဲ့ မမေ့တတ် ဘူးဗျ။ စကော့တလန်ယာဒ်မှာလည်း လူနိုင်တွေ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ပြဿနာ တို့ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှင်းချင်တာကိုး။ ငွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဗျာ၊ ကျုပ်ချမ်းသာသမျှ သမီးလေးအကွက်ပဲ။ အခု သူမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ လူရမ်းကားတရားခံကို ကျုပ်ငွေတစ်ပြားမကျန် ကုန်ပစေ၊ မိအောင် ဖမ်းချင် တယ်၊ သဘောပေါက်ရဲ့နော်၊ ဒီတော့ သုံးချင်သလောက် သုံးပြီး လိုက်ပေးစေ ချင်တယ်ဗျာ”

ပျိုင်းရော့က လေးလေးစားစား ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်မွန်ဆီယာ၊ မွန်ဆီယာရဲ့သမီးကို ခံချစ်မှာ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ဒီအမှုကို လိုလိုလားလားပဲ လက်ခံပါတယ်။ ဒီတော့ မွန်ဆီယာရဲ့သမီး ပလိုင်မောက်ခရီးစဉ်သွားခဲ့တဲ့အခြေအနေနဲ့ တခြား

အချက်အလက်တွေ သိသလောက် ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဗျာ၊ အစက စပြောရရင်တော့။ အမှန်မှာ သူက ပလိုင်းမောက် ကို သွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆွမ်ဆီးမြို့စားကတော်က သူတို့အိမ်၊ အေဗွန်မက် မှာ လုပ်တဲ့ ပါတီပွဲကို ဖိတ်လို့ သွားတာပဲ။ ပက်ဒင်တန်ဘူတာကနေ ၁၂ နာရီ ၁၄ မိနစ်ရထားနဲ့ သူလိုက်သွားတော့ ဘရစ်စတိုဘူတာကို ၂ နာရီ ၅၀ မှာ ရောက်မယ်။ အဲဒီမှာ ရထားပြောင်းရမှာကိုး။ တကယ်တော့ ပလိုင်းမောက် အမြန်ရထားက ဘရစ်စတိုဘူတာကို ဖြတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ၁၂:၁၄ မိနစ် ရထား က ဘရစ်စတိုကို တိုက်ရိုက်သွားတယ်။ ဘယ်မှ မရပ်ဘူး။ အဲဒီနောက်မှ ဝက်စတန်၊ တောင်တန်၊ ဆိပ်ဆီတာတို့မှာ ရပ်ပြီး နယူးတန်အဲဘော့ကို သွားတာ။ ကျုပ်သမီးက ဘရစ်စတိုထိ တိုက်ရိုက်တဲ့မှာ တစ်ယောက်တည်းပါသွားတာဗျ။ သူ့အဖော်မိန်းကလေးကတော့ နောက်က တတိယတန်းတဲ့နဲ့ လိုက်တယ်”

ပျိုင်းရှော့က နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ မစ္စတာဟယ်လီဒေး က ဆက်ပြော၏။

“အေဗွန်မက်က ပါတီပွဲဟာ ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးက သူ့မှာရှိသမျှ လက်ဝတ်ရတာတွေ အကုန်လုံးလိုလို ယူသွားတယ်ဗျ။ ဒေါ်လာတစ်သိန်းဖိုးလောက်ရှိလိမ့်မယ်”

“ခဏလေးခင်ဗျ” ပျိုင်းရှော့က ဖြတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရတနာတွေကို ဘယ်သူသယ်သွားတာပါလဲ။ မွန်ဆီယာရဲ့ သမီးလား အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးလား”

“သမီးက အမြဲတမ်း ကိုယ်တိုင်ပဲ သယ်သွားလေ့ရှိတယ်။ မော်ရိုကိုလုပ် အပြာရောင်ဘူးလေးနဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါဦး မွန်ဆီယာ”

“ဘရစ်စတိုရောက်တဲ့အခါတော့ ခိုင်းတဲ့အဖော်မိန်းကလေး... ဂျိန်းမေ ဆင်တဲ့ သူ့နာမည်။ သူက သူ့သခင်မရဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာနဲ့ အထုပ်အဖိုး တွေ ယူပြီး ဖလော်ဆီရဲ့တွဲကို သွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သမီးက သူ ဘရစ်စတိုမှာ မဆင်းသေးဘဲ ဆက်လိုက်သွားဦးမယ့်အကြောင်း ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ မေဆင့် ကို ပစ္စည်းတွေ ဘူတာပစ္စည်းထိန်းအခန်းမှာ အပ်ထားပြီး အဲဒီဘူတာမှာပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူပြန်အလာကို စောင့်နေဖို့ မှာသတဲ့။ အဖော် မိန်းကလေးကလည်း သိပ်အံ့ဩသွားပေမဲ့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ပြီး ဘူတာကနေ စောင့်နေတာပေါ့။ အပြန်ရထားတွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်းဝင်လာပေမဲ့ သူ့ သခင်မတော့ မပါလာဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးရထားဝင်လာပြီး ပါမလာတော့ သူလည်း ဘူတာနားက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သွားတည်းခိုကာပေါ့။ ဒီမနက်တော့

သတင်းစာမှာ အဲဒီသတင်းဆိုး ဖတ်ရပြီး ချက်ချင်း မိရာရထားနဲ့ မြို့ကို ပြန်လာခဲ့တာလို့ ဆိုတယ်”

“မွန်ဆီယာရဲ့သမီး ခရီးစဉ် ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုများ သိရသေးလားခင်ဗျ”

“အင်း... ဒီလိုဗျ။ ဂျိန်းမေဆင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဘရစ်စတိုဘူတာမှာ ဖလော်ဆီဟာ တွဲထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အမျိုးသားတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသတဲ့။ တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ကြည့်နေလို့ မျက်နှာကို မမြင်ရဘူးတဲ့”

“ရထားက ကော်ရစ်ဒါ(လူလျှောက်လမ်း)ပါတဲ့ တွဲမျိုးလားခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကော်ရစ်ဒါက ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတာပါလဲ”

“ပလက်ဖောင်းစင်္ကြံဘက်မှာပါပဲ။ သမီးက ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်ပြီး ဂျိန်းမေဆင်ကို လှမ်းပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် မွန်ဆီယာ ယူဆတာက...ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

ပွိုင်းရော့က ထလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ ရွဲ့စောင်းနေသည့် မင်အိုးတင် စင်ကလေးကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း “တစ်ခုခု ရွဲ့စောင်းနေတာမြင်ရင် ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်တတ်လို့ခင်ဗျ။ ထူးတော့ ထူးတဲ့ သဘာဝပါပဲ။ အဲ...ကျွန်တော်မေးချင်တာက မွန်ဆီယာရဲ့သမီး ခရီးစဉ် ပြောင်းလိုက်တာဟာ အဲဒီ မမျှော်လင့်တဲ့ တွေ့ဆုံမှုကြောင့်လို့ပဲ မွန်ဆီယာ တထစ်ချယူဆထားသလားဆိုတာပါ”

“အဲဒီလို ယူဆတာပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့”

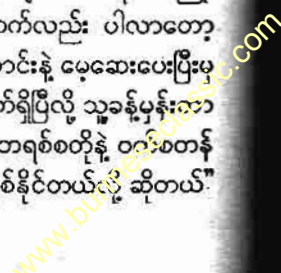
“အဲဒီအမျိုးသား ဘယ်သူဖြစ်မယ်လို့ကော ထင်ပါသလဲခင်ဗျ”

သူဌေးကြီးက ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းပြီးမှ “မသိဘူးဗျ။ လုံးဝမသိပါဘူး”ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။

“အလောင်းကို တွေ့ရပုံကကောခင်ဗျာ”

“ရေတပ်ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်က တွေ့လို့ ချက်ချင်း အရေးပေါ်ကြီး ဆွဲလိုက်တာတဲ့။ ရထားပေါ်မှာက ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ပါလာတော့ သူက အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်တာပေါ့။ ကလိုရိုဖောင်းနဲ့ မေ့ဆေးပေးပြီးမှ စားနဲ့ထိုးသတ်တာလို့ ဆိုတယ်။ သေတာ ငှနာရီလောက်ရှိပြီလို့ သူ့ခန့်မှန်းတာမို့ ဘရစ်စတိုက ထွက်လာပြီး မကြာခင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘရစ်စတိုနဲ့ ဝင်းစတန်ကြား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝက်စတန်နဲ့ တောင်တန်ကြားမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

“လက်ဝတ်ရတနာသေတ္တာကကော...”

“ရတနာသေတ္တာက ပျောက်နေတယ် မစ္စတာပွိုင်းရော့”

“နောက်တစ်ခု မေးပါရစေ မွန်ဆီယာ၊ မွန်ဆီယာရဲ့သမီး သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက် သူ့စီးပွားဥစ္စာတွေကို ဘယ်သူက အမွေဆက်ခံဖို့ ရှိပါသလဲ”

“ဖလော်ဆီက လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ သေတမ်းစာတရားဝင် လုပ်ခဲ့ တယ်ဗျ၊ အဲဒီသေတမ်းစာမှာ သူ့ယောက်ျားကို အားလုံးလွှဲအပ်ခဲ့တာပဲ”

သူက ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပါသည်။

“မွန်ဆီယာပွိုင်းရော့ကို ဖွင့်ပြောစရာ တစ်ချက်ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သမက်ဖြစ်သူကို စည်းပျက်ကမ်းပျက်၊ တာဝန်မဲ့တဲ့လူစားလို့ သဘောထား တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သမီးကလည်း ကျုပ် အကြံပေးသလို သူ့ယောက်ျားကို တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့ အစီအစဉ်လုပ်နေပြီပေါ့ဗျာ၊ ခက်တဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီးအသက်ရှင်နေ သရွေ့ သူဝင်ပြီး မခြယ်လှယ်နိုင်အောင် စီမံထားတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ် အတော်ကြာအောင် ခွဲနေကြတာတောင် မကြာခဏဆိုသလို သမီးဆီကို ငွေ တောင်းသတဲ့။ သမီးကလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရ ပြီးရော့ဆိုပြီး တောင်းတိုင်း ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဒီအတိုင်း ရေရှည်ဆက်မသွားသင့်တော့ဘူးလို့ သမီးကိုပြောတော့ သဘောတူရှာပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ရွေ့နေတွေ က လုပ်စရာတွေ ဆက်လုပ်ကြတာပါပဲ”

“မွန်ဆီယာ ကာရင်တန်က ဘယ်မှာနေတာလဲခင်ဗျ”

“မြို့ထဲမှာပါပဲ။ မနေ့ကတော့ သူ့အဝေးကို ရောက်နေတယ်ဗျ၊ ဆင်ခြံ ဖုံးက ရွာတွေဘက်ကိုပေါ့။ ညကျမှ ပြန်ရောက်လာတယ်”

ပွိုင်းရော့က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် “အခုတော့ ဒီလောက်ပါပဲ မွန်ဆီယာ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ မစ္စတာဟယ်လီဒေးက “ဟိုမိန်းကလေးကို ကော တွေ့ချင်သေးလား၊ ဂျိန်းမေဆင်ကိုလေ” ဟု မေးရာ ပွိုင်းရော့က...

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ပါရစေ” ဟု ဖြေပါသည်။

သူဌေးကြီးက စားပွဲပေါ်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သည်နှင့် ရောက် လာသော အိမ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဂျိန်းမေဆင် ဝင်လာပါသည်။ သူသည် တည်ကြည်သည့် ဟန်အမူအရာရှိပြီး အတွေ့အကြုံများပုံ ရပါ၏။ သခင်မ၏အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အမူအရာကို မျက်နှာတွင် မပေါ်အောင်နေသည်မှာ အခိုင်းအဖေကောင်း တစ်ဦး၏ သဘာဝဟု ဆိုရပါမည်။

“မိန်းကလေးကို နည်းနည်းလောက် မေးချင်တယ်၊ ဖင်းရဲ့သခင်မဟာ နေ့ကမနက် ခရီးထွက်ခါနီးမှာ ခါတိုင်းလိုပဲလား၊ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘာများ

နေတာမျိုး တွေ့ရသလား”

“အို...မတွေ့ရပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘရစ်စတိုကိုရောက်တော့မှ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်လူကြီးမင်းရှင်၊ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိသာပါတယ်။ သူပြောတာတောင် သူ့ဘာသာ သိပုံမပေါ်ပါဘူး”

“သူ့စကားကို တိတိကျကျ ပြန်ပြောစမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ မမက...’မေဆင်၊ ငါ့အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းရတော့မယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့။ ဆိုလိုတာက ငါဒီမှာ မဆင်းဘဲ ဆက်သွားရလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ဘူတာပစ္စည်းထိန်းခန်းမှာ အပ်ထားပြီး ညည်းလက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဘူတာမှာပဲ ငါ့ကို စောင့်နေလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒီကနေ စောင့်ရမှာလားရှင်လို့ ပြန်မေးလိုက်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဘူတာကနေ ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ ငါရထားတစ်စီးစီးနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အချိန်တော့ ပြောလို့ မရဘူး။ သိပ်မိုးမချုပ်ပါဘူးကွယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ကောင်းပါပြီမလို့ပဲ ပြောပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းတယ်ထင်ပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်တာမို့ ဘာမှ မမေးခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒါက မင်းရဲ့ သခင်မဟာ ပုံမှန်အမှုအရာမျိုး မဟုတ်တဲ့သဘောလား”

“လုံးဝ ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်သလဲကွဲ့”

“ကျွန်မကတော့ တွဲထဲမှာရှိတဲ့ လူကြီးမင်းနဲ့ ပတ်သက်မယ်ထင်ပါတယ်။ မမက သူ့ကို စကားတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ပြောနေရင်းနဲ့ သူ့လုပ်တာ မှန်မမှန်မေးသလိုမျိုး လူကြီးမင်းကို တစ်ခါနှစ်ခါ လှည့်ကြည့်တယ်ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ မင်း အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ခဲ့ဘူးနော်”

“မမြင်ပါဘူးရှင်။ သူ့က တစ်ချိန်လုံး ကျောပေးနေခဲ့တာပါ”

“မင်းမြင်သလောက် ပြောပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ သူက အညှီပျော့ပျော့ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားပြီး ခရီးဆောင်ဦးထုပ်ဆောင်းထားပါတယ်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်သွယ်သွယ်ပါ။ ခေါင်းနှောင်ဘက်က မြင်ရတာ အသားညှိပုံရတယ်ရှင်”

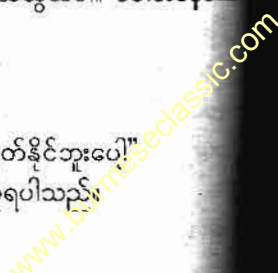
“မင်းသူ့ကို မသိဘူးနော်”

“အို...မသိပါဘူးရှင်”

“မင်းရဲ့သခင် မစ္စတာကာရင်တန်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ဂျိန်းမေဆင်မှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပုံရပါသည်။

“အဲဒီလိုတော့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူးရှင်”

“ဒါပေမဲ့ သိပ်မသေချာဘူးဆိုပါတော့”

“ဆရာကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူပဲလို့ ကျွန်မလုံးဝမတွေးမိပါဘူး။ ကျွန်မသူ့ကို မတွေ့တာလည်း ကြာပါပြီ။ ဆရာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း ကျွန်မ သေချာပေါက်တော့ မပြောနိုင်ပါဘူးရှင်

ပွိုင်းရော့က ကော်လောခင်းပေါ်မှ ပင်အပ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူ၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ မေးပြန်ပါသည်။

“ဘရစ်စတိုဘူတာမှာ မင်းက သခင်မတွဲကို သွားတုန်း အဲဒီလူကမင်းထက် အရင် တွဲထဲကို ရောက်သွားဖို့ကော ဖြစ်နိုင်သလား”

မေဆင် စဉ်းစားနေပါသည်။ ပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ စီးတဲ့တွဲက လူကျပ်ပါတယ်။ နည်းနည်းကြာမှ ဆင်းလို့ ရပါတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာကလည်း ခရီးသည်တွေ ပြည့်နေတော့ ပိုပြီး နောက်ကျမှ ဆင်းလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြီးမင်းဟာ မမကို တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ စကားပြောချိန်ရမှာပါရှင်၊ သူက ကော်ရစ်ဒါကနေ လာတာလို့ ကျွန်မ အသေအချာယုံကြည်ပါတယ်”

“အင်း... ဒီလိုပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူက ဆက်မမေးဘဲ ခေတ္တနားနေပါသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်နေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ “အဲဒီတုန်းက မမဘယ်လိုအဝတ်အဆင်နဲ့ဆိုတာ လူကြီးမင်း သိပါသလား ရှင်”

“သတင်းစာတွေကတော့ အသေးစိတ် ရေးကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာပဲ သေချာပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“မမက အဖြူရောင်ဦးထုပ်မှာ ပဝါဖြူပတ်ထားတယ်ရှင်၊ အင်္ကျီနဲ့ စကတ်က အပြာရောင်ဇာနဲ့ပါ။ လျှပ်စစ်ပြာလို့ ခေါ်တဲ့ အရောင်မျိုးပါရှင်”

“အင်း... အတော်သိသာတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးပဲ”

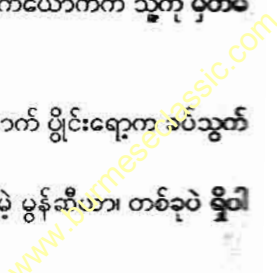
“မှန်တယ်ဗျ” မစ္စတာ ဟယ်လီဒေးက ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။

“ရဲအရာရှိ လျက်ကတော့ ဒီအဝတ်အစားကြောင့် အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို သိနိုင်စရာရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။ မြင်တဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို မှတ်မိနိုင်တာကိုး”

“ကိုင်း... ကျေးဇူးတင်တယ်မိန်းကလေး”

မိန်းကလေး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ပွိုင်းရော့က ခပ်သွတ်သွတ် ထလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာတော့ ဒီလောက်ပဲ လုပ်နိုင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မွန်ဆီလာ၊ တစ်ခုပဲ ခို့ဝါ

၁၂၂ * ကျော်ကျော်

တယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ အားလုံး မခြွင်းမချန် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးဖို့ပါပဲ။ ဘာမှ မချန်ပဲသာ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ”

“သေချာရဲ့လားခင်ဗျာ”

“အသေအချာပါပဲ”

“ကဲ... ဒီလိုဖြင့် ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီအမှု ကျွန်တော်လက်မခံ ပါရစေနဲ့တော့”

“ဘာလို့လဲဗျ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူကြီးမင်းက ကျွန်တော့်အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိလို့ပါ”

“ကျုပ် တကယ်ပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောခဲ့တာပါဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ မွန်ဆီယာဟာ တစ်ခုခု ထိပ်ချန်ထားပါတယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မစ္စတာဟယ်လီဒေး တ သူ့အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပွိုင်းရော့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားလိုချင်တာ ဒါပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မွန်ဆီယာပွိုင်းရော့၊ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် သိသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝတွေးမရဘူး”

ပွိုင်းရော့က ပြုံး၍ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်ပါသည်။ ထိုစာမှာ စာလုံး သေးသေး၊ လက်ရေးစောင်းစောင်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ပွိုင်းရော့က အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်၏။

ချစ်တဲ့မိန်းကလေး

မင်းနဲ့ ပြန်ဆုံရမယ့် ပျော်စရာကာလကို တွေးရင်း ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်နေရ တယ်။ မင်းရဲ့ပြန်စာလေးကို ရှုပြီးကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒတွေကို အရမ်းပဲ သည်းခံထိန်းသိမ်းနေရတယ်၊ ပဲရစ်မှာအတူပျော်ခဲ့ကြတာတွေ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းမနက်ဖြန် လန်ဒန်ကနေ ခရီးဝေးသွားဦးမယ် ဆိုတာက တော့ ရက်စက်ရာကျပါတယ်ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကြာခင်မှာ (မင်းထင်တာ ထက် စောပြီးတော့တောင်) ကိုယ့်နှလုံးသားကို စိုးမိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်ကြိမ်ပြန်ပြီး ဆုံစည်းခွင့် ရတော့မှာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ အချစ်နဲ့ သံယောဇဉ်ကို မိန်းကလေး ယုံကြည်လိုက်ပါတော့။

အာမင်း၊ ဒီလာ၊ ရိုချီဗော့

ပွိုင်းရော့က စာကို ပြန်ခေါက်လျက် မစ္စတာဟယ်လီဒေးထံ လေးလေး စားစား ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မွန်ဆီယာရဲ့ သမီးဟာ ရိုချီဖော့ဆိုသူနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုတာ

ကို မွန်ဆီယာ မသိခဲ့ဘူးထင်ပါတယ်”

“ကျုပ်သိတဲ့အချိန်မှာ မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဒီစာကို သမီးရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက တွေ့တာပါ။ ခင်ဗျားသိပြီးသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီ မြို့စားယောင်ယောင်အကောင်ဟာ ဣတ္ထိယသိုက်သမားတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံး လို့ နာမည်ကြီးတယ်ဗျ”

ပွိုင်းရော့က ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီစာရိုမှန်း မွန်ဆီယာပွိုင်းရော့ ဘယ်လိုများ သိသွားတာလဲဗျာ”

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် “အမှန်မှာတော့ ကျွန်တော် သိမထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခြေရာကောက်တာတို့၊ စီးကရက်ပြာကို အမှိုးအစား သိတာတို့လောက်နဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်အဖို့ မလုံလောက်ဘူးခင်ဗျ။ စုံ ထောက်ကောင်းဆိုတာက စိတ်ပညာကိုလည်း နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ မွန်ဆီ ယာဟာ သမက်ဖြစ်သူအပေါ် မကျေနပ်မှု၊ မယုံကြည်မှုတွေ ရှိနေတာကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။ သူဟာ မွန်ဆီယာ့ သမီးရဲ့ သေဆုံးမှုကြောင့် အကျိုးခံစားရ မယ့်သူဖြစ်တယ်။ အခိုင်းအစေမိန်းကလေး ပြောတဲ့အထဲက အမှိုးသားဟာ လည်း သူနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တူနေတယ်။ ဒါနဲ့တောင် မွန်ဆီယာဟာ သူ လှုပ်ရှားမှု၊ ခြေလှမ်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလှဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။ မွန်ဆီယာရဲ့ သံသယတွေဟာ တခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရှိနေလို့ပေါ့။ ဒါ ကြောင့်လည်း မွန်ဆီယာဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ ပေါ် လာတာပေါ့”

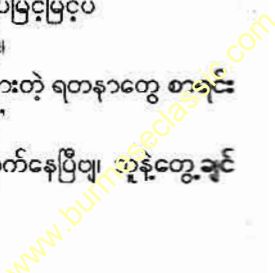
“ခင်ဗျားမှန်ပါတယ် မွန်ဆီယာပွိုင်းရော့၊ ကျုပ်ဟာ ဒီစာမတွေ့ခင်အထိ မှာတော့ ရူးပတ်ကိုပဲ အတပ်စွဲထားတာပါ။ ခုတော့ ကျုပ် ဒီစာကြောင့် ယောက် ယက်ခတ်နေရပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စာထဲမှာက သိပ်မကြာခင် မင်းထင်တာထက် စောပြီးလို့ ရေးထားတာပဲ။ သူ့ကို မွန်ဆီယာက ဟန့်တားတဲ့အထိစောင့်မနေချင်တဲ့သဘော ပဲခင်ဗျ။ လန်ဒန်ကနေ ၁၂:၁၄ ရထားနဲ့ လိုက်သွားပြီး ကော်ရစ်ဒါကနေ မွန်ဆီ ယာ့ သမီးရဲ့ တွဲကို သွားတဲ့သူဟာ ဒီလူများ ဖြစ်နေမလား၊ ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက်တော့ ဒီလူကလည်း အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့်ပဲ”

သူဌေးကြီးက ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးပါသည်။

“ကိုင်း... မွန်ဆီယာ၊ ဒီလောက်ပါပဲ။ ပျောက်သွားတဲ့ ရတနာတွေ စာခိုင်း တော့ စကော့တလန်ယာ့ဒ်မှာ ရှိနေပြီ ထင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ရဲအရာရှိ ဂျက်လည်း ဒီကိုရောက်နေပြီဗျ။ သူနဲ့တွေ့ချင် သေးလား”

ဂျက်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေရင်းကြီး ဖြစ်ပြီး ပွိုင်းရော့ကို လှိုက်လှဲ ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ရှုမြင်ပုံမတူ တတ်ကြပေမဲ့ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လက်တွဲလျက်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အသိဉာဏ်ကလောင်စည်းတွေကော၊ သန်တုန်းစွမ်းတုန်းပဲလားဗျာ ပြောပါဦး”

ပွိုင်းရော့က ဂျက်အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ပြီး “သူတို့ကောင်းကောင်း အလုပ်လုပ်တုန်းပါပဲဗျာ၊ အာမခံပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးရဲ့”

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ ကြည့်ရတာကတော့ ဂုဏ်သရေရှိ မစ္စတာရူးပတ်ပဲ လား၊ လုပ်နေကျ လူဆိုးတစ်ယောက်ယောက်ပဲလား၊ တစ်ခုခုပဲ။ နာမည်ပျက် စာရင်းဝင်တွေကိုတော့ ကျုပ်လူတွေက စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ ရတနာ ပစ္စည်း တစ်ခုတလေ ထွက်လာရင်လည်း ကျုပ်တို့ သိရပြီပေါ့၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာတွေကို အလှူကြည့်နေကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ နောက်ပြီး မနေ့က ဇွတ်ကာရင်တန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာလည်း စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်၊ နည်းနည်း ချုပ်နေတဲ့ ပုံပဲဗျာ။ လူတစ်ယောက် သူ့စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ချထားရတယ်”

“လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကဖြင့် ပြည့်စုံပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက် နောက်ကျနေတာက ခက်တယ်”

ပွိုင်းရော့က ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ အမြဲတမ်းပြက်လုံးတစ်ခု ရှိနေတတ်တာပဲ။ ကဲကဲ... ကျုပ် ပက်ဒင်တန် သွားရဦးမယ်။ ဘရစ်စတန်၊ ဝက်စတန်၊ တောင်တန် အကုန် လိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ သွားပြီဗျို့”

“ခင်ဗျား ဒီညနေ အဲဒီက အတွေ့အကြုံတွေ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြောနိုင် မလားဗျ”

“လာခဲ့မယ်လေ၊ ကျုပ်ပြန်ရောက်နိုင်ရင်ပေါ့”

ဂျက် ထွက်သွားပြီးသောအခါ ပွိုင်းရော့က ... “ဒီရဲအရာရှိဟာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ထောက်လှမ်းရတာမှ ယုံကြည်တဲ့သူဗျာ။ ခရီးထွက်ပြီး အမှုကိစ္စလိုက်မယ်၊ ခြေရာတွေ တိုင်း၊ ရွံ့တို့၊ စီးကရက်ပြာတို့စုပြီး အလုပ်အမြဲရှုပ်နေတတ်တဲ့ သူ့ စကားတွေထက် လက်တွေ့အလုပ်တွေကိုမှ စိတ်အားသန်တဲ့သူပဲ။ ကျုပ်က စိတ်ပညာအကြောင်း သူ့ကို ပြောလိုက်ရင် ရယ်လိမ့်မယ်ဗျာ။ ကျုပ်လို အဲဒါ့ ကြီးက သွက်သွက်မလှုပ်ရှားနိုင်လို့ သူ့လို လူရွယ်လူလတ်တစ်ယောက်လောက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်မရှိဘဲ စိတ်ကူးလောက်ပဲ ထုတ်နိုင်တော့တာလို့ ပြောချင် လိမ့်မယ်။ လူငယ်ဆိုတာ စူးစမ်းလိုစိတ်နဲ့ တံခါးတိုင်းကို သွားခေါက်ရမယ်

ဆိုပေမဲ့ ခက်တာက တံခါးပွင့်နေမှန်းမသိဘဲ ခေါက်နေကြတာဗျ”

“ဒီတော့ အခု ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခွင့်ရနေပြီဆိုတော့ ဥ ပဲနိုလောက် အတုန်ခံပြီး ရာဇ်ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်မယ်ဗျာ။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့လူ၊ မြို့စားတည်းနေနိုင် တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ခြေဖျားတွေ အေးပြီး နှာချေနေတာမို့ အိပ်ပြန်နား လိုက်ဦးမှဗျ”

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အထိ ပျိုင်းရော့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရပါ။ သူ့ကို တွေ့သောအခါ အေးအေးဆေးဆေးပင် နံနက်ခင်းစာ စားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဗျ” ကျွန်တော် စိတ်ထက်ထက်သန်သန်နှင့် မေးလိုက်ပါ သည်။ “ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဂျက်က...”

“သူနဲ့ မတွေ့သေးပါဘူး”

“မြို့စားကကောဗျာ”

“တမြန်နေ့ကတည်းက ရာဇ်ကနေ ထွက်သွားပြီတဲ့”

“လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့နေ့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်းသွားပြီပေါ့။ ရူးပတ်ကာရင်တန်က အမှုနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး”

“မြို့စား ရိုချီဖော ရာဇ်ဟိုတယ်က ထွက်သွားတာကြောင့်လား။ ခင်ဗျား စိတ်ကူးကလည်း ခြေလှမ်းကျပါပေဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လိုက်ဖမ်းရမှာပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလောက်အပြစ်ကျူးလွန်ရတယ်မသိဘူး”

“ဒေါ်လာတစ်သိန်းတန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေဆိုတာ၊ ဘယ်တရား ခံအတွက်ဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံး ရည်ရွယ်ချက်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မေးချင်နေတာက ဘာကြောင့် လူသတ်ရတာလဲ၊ ရတနာတွေကို ဘာကြောင့် ခိုးမယူလိုက်တာလဲ အမျိုးသမီးကလည်း အမှုလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် အမှုမလုပ်မှာလဲဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိန်းမသားကိုးဗျ။ ဒီလူဟာ တစ်ချိန်က ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ဆုံးရှုံးမှုကို တိတ်တဆိတ်လက်ခံလိုက်ရမယ့် မြို့စားကလည်း အမျိုးသမီးတွေရဲ့ စိတ်သဘာဝကို ကောင်းကောင်းနော့ကျော့ သူ့ဆိုတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှခွဲအောင်မြင်မယ်လို့ သေချာပြီးသားပေါ့ တဖြည်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖက်မှာလည်း အကယ်၍ ရူးပတ်ကာရင်တန်က သတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ရတနာတွေ ဘယ်ယူသွားမလဲဗျ။ သူ့ကို သေချာပေါက် အမှုပတ်မယ့် ကိစ္စပဲ ဟာ”

“အဲဒီလူက အသိဉာဏ်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အေးလေ၊ မိတ်ဆွေကြီးတွေ့တာလည်း မှန်ချင်မှန်ပေမပေါ့၊ ဟော... ဂျက်ရောက်လာပြီဗျို့၊ ကျုပ်သူတံခါးခေါက်ပုံကို မှတ်မိတယ်”

ရဲအရာရှိ ဂျက်မှာ ကျေနပ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ဝင်လာပါသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပဲဗျို့၊ အခုလေးတင်ပဲ ပြန်ရောက်တာ၊ ကိစ္စအတော်လေး ပြီးခဲ့ပြီဗျို့၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ ပွိုင်းရော့”

“ကျုပ်လား၊ စိတ်ကူးတွေ နေသားတကျ စီစဉ်နေတုန်းပဲ”

ပွိုင်းရော့က အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဂျက်က အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မောပါသည်။

“ဘိုးတော်ကတော့ သူနည်းနဲ့သူ ချီတက်တုန်းပဲဗျ” ဂျက်က ကျွန်တော့် အား ကပ်၍ ပြောပြီးနောက် “ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေကတော့ စိတ်ကူးရုံနဲ့ မရဘူးဗျို့” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီတော့...” ပွိုင်းရော့က မေးလိုက်ရာ ဂျက်က “ဒီတော့ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တာတွေ ပြောရမယ်ဆိုပါတော့”

“ကျုပ်အရင်ခန့်မှန်းကြည့်ပါရစေဗျာ။ ဝက်စတန်နဲ့ တောင်တန်ဘူတာ တွေကြား သံလမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာမှ သုံးခဲ့တဲ့ ဓားကို ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ဝက်စတန်ဘူတာမှာ မစွပ်ကာရင်တန်နဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းစာရောင်းသမားလေးကို ခင်ဗျားမေးခဲ့မယ် ဟုတ်ရဲ့လား”

ဂျက်မှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။

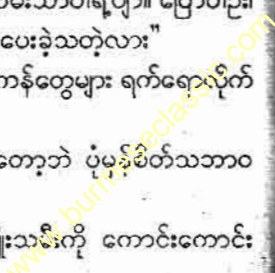
“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလိုက်တာလဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ အသိဉာဏ်ကလွန်စည်းလေးတွေကြောင့်လို့တော့ မပြောနဲ့နော်...”

“ခင်ဗျား အဲဒီလို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါရဲ့ဗျာ။ ပြောပါဦး၊ အမျိုးသမီးက ကောင်လေးကို မုန့်ဖိုးတစ်သျှိုလင် ပေးခဲ့သတဲ့လား”

“ကရောင်းဝက်တောင် ပေးခဲ့တာဗျ။ အမေရိကန်တွေများ ရက်ရှော့လိုက်ကြတာ”

ယခုအခါ ဂျက်သည် စိတ်ကြီးဝင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပုံမှန်စိတ်သဘာဝ ဖြစ်သွားပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီကောင်လေးက အမျိုးသမီးကို ကောင်းကောင်း

မှတ်မိနေတယ်ဆိုပါတော့”

“မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ၊ ကရောင်းဝက်ဆိုတဲ့ငွေဟာ သူ့အတွက် ရခဲလှတာကို အမျိုးသမီးက သူ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ် ဝယ်သတဲ့။ တစ်အုပ်က မျက်နှာဖုံးမှာ အပြာရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံပါတော့ ဒါပိုမှ ငါနဲ့ လိုက်တဲ့အရောင်ပဲလို့ ပြောသေးတယ်ဆိုပဲ။ ကောင်လေးက သေသေချာချာကို မှတ်မိနေတာပါဗျာ။ ကျုပ်အတွက်ကတော့ ကောင်းကောင်း လုံလောက်တဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဆရာဝန်ရဲ့ စစ်ဆေးချက်အရဆိုတော့လည်း တောင်တန်ဘူတာ မရောက်ခင် အခင်းဖြစ်ခဲ့မှာကိုး။ ကျုပ်အယူအဆအရ ဓားကို ချက်ချင်းပဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့မှာမို့ သံလမ်းဘေးတစ်လျှောက်လိုက်ရှာတော့ တွေ့တာပါပဲ။ တောင်တန်ဘူတာမှာ ထောက်လှမ်းကြည့်ခဲ့ပေမဲ့ ခရီးသည် များတဲ့ ဘူတာဆိုတော့လည်း သတိထားမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ရတာ လန်ဒန်ကို နောက်ရထားတစ်စီးစီးနဲ့ ပြန်သွားပုံရတယ်ဗျ”

ပွိုင်းရော့က ခေါင်းညိတ်လျက် “ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”ဟု ပြောပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြန်အရောက်မှာ သတင်းတစ်ခု ကြားရပြန်ရောဗျ။ သူတို့တွေ ရတနာတွေကို ထုခွဲနေကြပြီတို့။ မြအကြီးစားတစ်လုံးကို မနေ့ညက လာပေါင်သတဲ့။ လာနေကျလူတဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

“လူပုပုဆိုတာကလွဲလို့ မသိပါဘူးဗျာ”

ဂျက် ကြက်သေသေသွားပါသည်။

“အင်း...ခင်ဗျားမှန်ပြန်ပြီဗျ။ တကယ်ပုတဲ့လူပါပဲ။ နာမည်က နာကီတဲ့”

“နာကီဆိုတာ ဘယ်သူတုံးဗျ” ကျွန်တော် ဝင်မေးရာ ဂျက်က “အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ရတနာသူခိုးတစ်ယောက်ပါ။ လူသတ်မှုပျိုး ကျူးလွန်မယ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ တွဲဖက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဗျ။ ဝရေစီကစ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပါပုံမရဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကျန်တဲ့ ရတနာတွေနဲ့ ဟော်လန်ကို ထွက်သွားပလား မသိနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား နာကီကို ဖမ်းထားပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လိုချင်တာက တခြားတစ်ယောက်ပဲ။ မစ္စစ်ကာရင်တန်နဲ့အတူ ရထားတွဲထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့သူပေါ့။ အဲဒီလူဟာ စီစဉ်ပေးတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ နာကီကတော့ သူ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ပွိုင်းရော့ကို ကြည့်မိရာ သူ့မျက်လုံးများ စိမ်းတောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ကျုပ်ထင်တယ်လေ” သူက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်ပါ၏။

“ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ နာကီရဲ့ အဖော်ကို ကျုပ်ရှာပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့နေတသားတကျ စီစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”
ဖုတ်က ပျိုင်းရော့ကို စိုက်ကြည့်လျက် ပြောပါသည်။ “ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့
တစ်ခါတစ်ရံ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တာ အတော်တော့
အံ့ဩဖို့ ကောင်းသားဗျ။ ကံကိုက ကောင်းလွန်းတယ်ထင်ပါရဲ့။”

“ထားပါတော့၊ ထားပါတော့။ ဟေစတင် ကျုပ်ဦးထုပ်နဲ့ ဘရပ်ချ်ပေးဗျာ၊
အချိန်ရှိတုန်း ထွက်လိုက်ကြရအောင်၊ ဝှင်ဘိုင် ဂျက်၊ နောက်မှတွေ့တာပေါ့”

“ကံကောင်းပါစေဗျာ”

ပျိုင်းရော့က ပထမဆုံးတွေ့သော တက္ကစီကို ငှားပြီး ပတ်ကလိန်းနေအိမ်သို့
လာခဲ့ကြပါသည်။ မစ္စတာဟယ်လီဒေး၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ပျိုင်းရော့က သွက်လက်စွာ ဆင်း၍ ဒရိုင်ဘာကို ကားခပေးပြီး အိမ်တံခါးကို
ခေါက်လိုက်၏။ တံခါးဖွင့်ပေးသော အိမ်ဝန်ထမ်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ
ကျွန်တော်တို့အား အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ အိမ်ခန်းငယ်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။

ပျိုင်းရော့က အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာ
ငယ်တစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် ထိုသေတ္တာရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး လေ
ဘယ် ကတ်ပြားကို စစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ့အိတ်ထဲမှ သံနန်း
ကြိုးလိမ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် အိမ်ဝန်ထမ်းအား
မစ္စတာဟယ်လီဒေးကို ခေတ္တလာကြည့်ရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုလူ
ထွက်သွားသောအခါ ပျိုင်းရော့က သေတ္တာသော့ပေါက်ထဲသို့ နန်းကြိုးလိမ်ဖြင့်
ထည့်၍ ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပွင့်သွားပါ
သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာထဲတွင် မွေနှောက်ရှာဖွေရင်း ပံ့ပိုးများကို အပြင်
ထုတ် ဖြန့်ကြဲထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်လေးလေး ခြေသံများ ကြားရပြီး
မစ္စတာဟယ်လီဒေး အခန်းထဲ ဝင်လာပါသည်။ သူက ပျိုင်းရော့ကို တွေ့သော
အခါ အံ့ဩစွာ ကြည့်လျက် “ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာတွေ လုပ်နေတာတဲ့” ဟု မေး
လိုက်ပါသည်။

ပျိုင်းရော့က “ကျွန်တော် ဟောဒါကို လာရှာတာပဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
သေတ္တာထဲမှ အပြာရောင်တောက်တောက် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် စကတ်တို့အပြင်
ဦးထုပ်ဖြူနှင့် ပဝါတို့ကိုပါ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့ကျွန်မသေတ္တာကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ” ဟု အသံကြား၍ ကျွန်တော်
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျိန်းမေဆင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

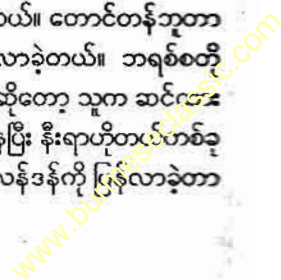
“ကဲ... ဟေစတင်၊ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငကျေးဇူးပဲ။
ခင်ဗျားကျောမှီပြီးသာ ရပ်နေလိုက်ပါ။ ကိုင်း... မစ္စတာဟယ်လီဒေး၊ ဂျိန်းမေဆင်
ခေါ် ဂရေစီကစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ မကြာခင် သူ့မိတ်ဆွေ နာကီနဲ့ တွေ့

ရအောင် ရဲအရာရှိ ဂျက်ဆီ သွားတော့မယ့်သူပါပဲဗျား”

ပွိုင်းရှောက နေ့လယ်စာ စားနေရင်းနှင့် “အမှုက ခပ်ရိုးရိုးပါပဲဗျ”ဟု ပြောလိုက်၏။ “ကလေးမက သူ့သခင်မရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သေသေချာချာ ပြောပြနေကတည်းက ကျုပ်စဉ်းစားမိတာပဲ။ အဝတ်အစားတွေအပေါ် ကျုပ်တို့ အာရုံစိုက်မိအောင် သူ့ဘာကြောင့် ကြီးစားပမ်းစားရှင်းပြနေရတာလဲ။ ဘရစ်စတိုမှာ ရထားတွဲပေါ် တွေ့တဲ့လူဆိုတာက သူ့စကားပဲ ရှိတယ်လို့ ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ ဒေါက်တာရဲ့ စစ်ဆေးချက်အရဆိုရင် မစ္စစ်ကာရင်တန်ဟာ ဘရစ်စတိုကို မရောက်ခင်မှာ အသတ်ခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းသာ မှန်ရင် အခိုင်းအစေမိန်းကလေးဟာ ကြံရာပါဖြစ်ရတော့မယ်။ သူ့ကြံရာပါဖြစ်တယ်ဆိုရင် သူ့စကားနဲ့တင် မဟုတ်ပဲ တခြားသက်သေလည်း ရှိဖို့လိုလာတာကိုး။ မစ္စစ်ကာရင်တန်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေက ထင်ရှားသိသာလွန်းနေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘရစ်စတိုကို လွန်ပြီးတဲ့နောက် အပြာရောင်တောက်တောက် ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ စကတ်ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကို တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့ရင် သူဟာ မစ္စစ်ကာရင်တန်ကို တွေ့ပါတယ်လို့ ပြောတော့မှာ သေချာတယ်”

“ကျုပ်က ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်တည်ဆောက်ကြည့်တယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူ့သခင်မဝတ်စုံမျိုး ပုံတူတစ်စုံထည့်ယူလာလိမ့်မယ်။ သူနဲ့သူ့အဖော်ဟာ လန်ဒန်နဲ့ ဘရစ်စတိုကြား ဥမင်လိုနေရာမျိုးမှာ မစ္စစ်ကာရင်တန်ကို မေ့ဆေးပေးပြီး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ အလောင်းကို ထိုင်ခုံအောက် ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးတဲ့နောက် မိန်းကလေးက သူ့သခင်မနဲ့ ဝတ်စုံချင်းတူအောင် လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ဝက်စတန်ကို ရောက်တဲ့အခါတော့ သူ့ကို လူမြင်အောင် လုပ်ဖို့ လိုလာပြီပေါ့။ ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း ရောင်းတဲ့ကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး ဓားအုပ်နှစ်အုပ်ဝယ်တယ်။ အပိုဘောက်ဆူးလည်း ခပ်များများ ပေးလိုက်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးက ပုံကို ပြုပြီး သူဝတ်စုံကို မှတ်မိသွားအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ဝက်စတန်ကို လွန်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီနေရာမှာ အခင်းဖြစ်တယ်လို့ ထင်ရအောင် ဓားကို လွင့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်တွေ ပြန်လဲဝတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မိုးကာလီမျိုး ဝတ်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံကာလိုက်တယ်။ တောင်တန်ဘူတာ ချောက်တော့ ဆင်းပြီး ဘရစ်စတိုကို အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့တယ်။ ဘရစ်စတိုဘူတာမှာ သူ့အဖော်က ပစ္စည်းတွေ အပ်ထားပေးပြီးပြီဆိုတော့ သူက ဆင်လားတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကအတိုင်း ပလက်ဖောင်းမှာ စောင့်နေပြီး နီးရာဟိုတယ်ဟစ်ခွဲမှာ အဲဒီည အိပ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ လန်ဒန်ကို ပြန်လာခဲ့တာပေါ့”

“ဂျက်က သူ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ကျုပ် အယူအဆ တွေကို အတည်ပြုခဲ့တယ်။ သူက ရတနာတွေကို လုပ်နေကျ လူရှုပ်လူပွေ တစ်ယောက်က ထုတ်သုံးနေပြီလို့ ပြောတဲ့အခါ သူ့ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျိန်း မေဆင်ပြောတဲ့ လူရဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွက်တာ မှန်နေ တယ်မဟုတ်လား။ သူဟာ နာကီဖြစ်နေပြီး သူ့အဖော်အဖြစ် ဂရေစီကစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာလည်း သိရော၊ ဂရေစီကစ်ကို ဘယ်မှာရှာရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်တော့တာပဲ”

“မြို့စားကကောဗျ”

“အမှုအနေအထားကို စဉ်းစားလေလေ၊ ဒီလူမပါနိုင်ဘူးလို့ သိရလေလေ ပဲဗျ။ အဲဒီမြို့စားဟာ သူ့အသားထိမှာကို သိပ်စိုးရိမ်တတ်တဲ့လူမျိုးဆိုတော့ လူသတ်မှုနဲ့ သူ့စရိုက်ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရပါဘူးဗျာ”

“ကိုင်း... မွန်ဆီယာပျိုင်းရော့” မစ္စတာဟယ်လီဒေးက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်အပေါ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးအတော်များသွားပါပြီ။ နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်ရေးမယ့် ချက်လက်မှတ်ဟာ ဒီကျေးဇူးတွေကို ကျေးသွားအောင်တော့ဖြင့် မတတ်နိုင်လောက်ပေဘူးဗျ”

ပျိုင်းရော့က ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့် ကျွန်တော့်အားကပ်၍ “ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဂျက်ကတော့ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်ရဦးတော့မှာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူတရားခံ တွေ ရလိုက်တာထက် ကျုပ်ရတာက ပိုလိမ့်ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကြိမ်ကြိရာ

မြွေပါမွေးကုတ်အကျီဝတ်ဆင်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဂဲဒီလွန်ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အလေးအပင်ပစ္စည်းတို့ကို ထမ်းလျက် သွားနေသော ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားနောက်မှ လိုက်သွားနေ၏။ သူမသည် နက်ပြာရောင်သိုးမွေးဦးထုပ်ကို တစောင်းဆောင်းထားလေရာ လှပသော မျက်နှာတစ်ခြမ်းတွင် ရွှေရောင်ဆံခွေလေးများက နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဖုံးနေပေသည်။ ရပ်ထားသော မီးရထားတွဲတစ်ခုဆီသို့ ပလက်ဖောင်းဘေးမှ လျှောက်သွားနေစဉ် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသော သူမကို အမျိုးသားအတော်များများက သတိပြုမိကြလေသည်။

ရထားတွဲဘေးနံရံတို့တွင် ခရီးစဉ်ကို ဖော်ပြသည့် ဘုတ်ပြားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပဲရစ်-အေသင်။ ပဲရစ်-ဘူခါရက်စ်။ ပဲရစ်-စတန်ဘူလ်။

နောက်ဆုံးအမည်ပါတဲ့ရှေ့တွင် ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားက ထမ်းလာသည့် သေတ္တာများကို အောက်ချလိုက်သည်။ တွဲစောင့်မှာ တွဲတံခါးတွင် ရပ်နေရာမှ ရှေ့ထက်လာပြီး မြွေပါမွေးကုတ်အကျီဖြင့် ထည်ထည်ဝါဝါဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကို တလေးတစားဟန်ဖြင့် ကြို၏။ အမျိုးသမီးက အိပ်ခန်းတွဲလက်မှတ်ကို သူ့အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“နံပါတ်ခြောက်ပဲ၊ ဒီဘက်မှာပါခင်ဗျ” တွဲစောင့်က သွက်လက်စွာ ငွေမှ ထွက်သွားရာ ခရီးသည်အမျိုးသမီးကလည်း သူ့နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လှိတ်သွားစဉ် ကော်ရစ်ဒါ၌ ခပ်ဝဝအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သေးသည်။ ထိုလူသည် သူမ၏ လမ်းလျက်အခန်းမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာ အေး

ချမ်း တည်ငြိမ်လျက် ဖော်ရွေတတ်ဟန်ရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒီအခန်းပါ မဒမ်” တွဲစောင့်က အခန်းကို ညွှန်ပြပြီး ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်ကာ ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားကိုလည်း ပစ္စည်းသယ်လာရန် အချက်ပြလိုက်၏။ အလုပ်သမားက ပစ္စည်းတို့ကို စင်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးတွင် ကြက်သွေးရောင်ဘူးငယ်လေးကို ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းများ လိုက်ရောင်းနေသော ဈေးသည်များကို ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်နေ၏။ ဈေးသည်များက သူမထံ ပစ္စည်းများကို ယူပြုနေသော်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။ ဂဲဒီလွန်ဘူတာသည်ပင်လျှင် သူမမျက်စိထဲ၌ ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေပါသည်။ မျက်နှာအမူအရာမှာ ပူပင်သောကနှင့် ဝမ်းနည်းနေဟန်ရှိနေ၏။

“ပါစိပို့ ကြည့်ပါရစေခင်ဗျာ”

တံခါးဝမှနေ၍ တွဲစောင့်က ပြောလိုက်ရာ အယ်လ်ဆီဂျက်ဖရီ အတွေးလွန်နေရာမှ ပြန်သတိဝင်လာပြီး အိတ်ထဲမှ ပါစိပို့ကို ယူ၍ ပေးလိုက်သည်။ တွဲစောင့်က စစ်ဆေးပြီးနောက် သူမကို ပြန်ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ မဒမ်။ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် စတန်ဘူလ်အထိ ဒီတွဲမှာ ရှိနေပါမယ်”

အယ်လ်ဆီက ဖရန့်ငါးဆယ်တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို သူ့အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ သူက အလုပ်သဘောဆန်ဆန် အမူအရာဖြင့် ယူလိုက်ပြီး ညစာစီစဉ်ပေးရန် အိပ်ရာခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးရန် စသည်တို့ကို မေးမြန်းပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရပြီး စားသောက်တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာကာ ညစာအသင့်ဖြစ်ကြောင်း အော်ဟစ်ကြေညာသွားလေသည်။

အယ်လ်ဆီ ထလိုက်၏။ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို ခေတ္တ ကြည့်၏။ ထို့နောက် လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ရတနာဘူးငယ်ကို ယူပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ သွားအပြီးတွင် စားသောက်တဲ့ဝန်ထမ်း ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာသည်ကို တွေ့၍ ကပ်လျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခန်းတွင် ယခုအခါ လူမရှိပါ။ လမ်းရှင်းသွားသောအခါ ကော်ရစ်ဒါသို့ ပြန်အထွက်တွင် ထိုအခန်းထိုင်ခုံပေါ်၌ ရှိနေသော ခရီးဆောင်သေတ္တာ၏ လေဘယ်ကတ်ပြားကို သူ့မြင်မိလေသည်။ သားရေသေတ္တာဟောင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး လေဘယ်ပေါ်တွင် “ဂျေ၊ ပါကားပိုင်း၊ စတန်ဘူလ်ခရီးသည်”ဟု ပါရှိ၏။ သားရေသေတ္တာပေါ်တွင်မူ ဝီ-ပီ ဟု စာလုံးနှစ်လုံးကပ်ထားလေသည်။

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေခွဲမရသော ဟန်ပန်ပေါ်လာ၏။ ကော်ရစ်ဒါ၌ ခေတ္တမျှ ရပ်စဉ်းစားနေပြီးနောက် သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ထားခဲ့သည့် တိုင်းမိသတင်းစာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရှေ့စာမျက်နှာမှ ကြော်ငြာများကို ဖတ်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရှာနေသော အရာကို မတွေ့ပါ။ သူ့အနည်းငယ် မျှော်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး စားသောက်တဲ့ခွိုရာသို့ သွားလိုက်တော့သည်။

စားသောက်တဲ့ဝန်ထမ်းက သူ့ကို စားပွဲငယ်တစ်ခုရှိ လစ်လပ်သော ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် နေရာပေး၏။ ထိုစားပွဲတွင် လူတစ်ဦးရှိနေနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ ကော်ရစ်ဒါတွင် သူတိုက်မိလုနီးနီး ဆုံခဲ့သူဖြစ်နေလေသည်။ သားရေသေတ္တာဟောင်း၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

အယ်လ်ဆီက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် သဘောကောင်းမည့်ဟန် ရှိပါ၏။ ဘာကြောင့်ဟု ရှင်းမပြနိုင်သော်လည်း အားထားရလောက်သူဟု ထင်မှတ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြုမူတတ်သည့် အင်္ဂလိပ်ဟန် အမူအရာ ရှိသည်။ ညစာစားပြီး၍ အချို့ပွဲမရောက်မီ သူက စကားစပြော၏။ “ဒီထဲက လှောင်ပြီး အိုက်နေသလို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်” အယ်လ်ဆီက ထောက်ခံလိုက်၏။ “တစ်ယောက်ယောက်က ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေးရင်ကောင်းမှာပဲ”

သူမက နားလည်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြ၏။ နောက်ထပ်စကားမဆက်ဖြစ်တော့ပါ။

ကော်ဖီလာချပေးရာ ဖတ်မရသော ပြေစာလည်းပါလာ၏။ ပြေစာပေါ်တွင် ငွေစက္ကူအချို့ တင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အယ်လ်ဆီက စိတ်ခွန်အားများကို စုစည်းပြီး စကားစပြောလိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါရှင်။ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ ခရီးဆောင်သေတ္တာပေါ်မှာ နာမည်တွေ့လိုက်မိလို့ပါ။ ကျွန်မစိတ်ထင် ရှင်ဟာ...ဟို...ဟို...”

သူမစကားဆက်ရန် ခက်နေဟန်ရှိ၍ သူက ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်” သူက သူ့လုပ်ငန်းကြော်ငြာကိုလည်း ရွတ်ပြလိုက်သည်။ “သင်ပျော်ရွှင်နေပါသလား။ မဟုတ်လျှင်တော့ မစွတာပါကားပိုင်းနှင့် ဆွေးနွေးလှည့်ပါ။ အဲဒီကြော်ငြာထည့်တဲ့ ပါကားပိုင်းဆိုတာ ငါပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မသိပါပြီ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲရှင်”

သူက ခေါင်းခါပါသည်။ “မဟုတ်သေးဘူးကွယ်၊ မင်းဘက်က ကြည့်ရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ့ဘက်မှာတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး” သူက အားပေးနှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက် ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် စားသောက်တဲ့ထဲမှ ခရီးသည်များအားလုံးလိုလို ပြန်သွားကြပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီတော့ မင်းစိတ်မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့” ဟု သူက မေးလိုက်သည်။ “ကျွန်မ...” အယ်လ်ဆီ ပြန်ဖြေမည်ပြုပြီးမှ စကားရပ်သွားပြန်၏။

“မဟုတ်ရင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲလို့ မင်းဘယ်ပြောပါ့မလဲ” ဟု သူက ထောက်ပြသည်။

အယ်လ်ဆီ ခေတ္တငြိမ်နေပါသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းနှင့် တွေ့ရုံမျှနှင့်ပင် သူမအားတက်မိသလိုခံစားရသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူမက “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ “ကျွန်မ စိတ်မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ စိတ်သောကရောက်နေတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ”

သူက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ” သူမက ဆက်ပြော၏။ “တော်တော်စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ကြုံနေရတယ်ရှင်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမယ်လို့ မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရပါတယ်”

“အဲဒီအကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြနိုင်မလား”

အယ်လ်ဆီက ကြော်ငြာကို ပြန်တွေးမိလိုက်သည်။ သူမနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အက်ဒွပ်တို့ မကြာခဏဆိုသလို ထိုကြော်ငြာအကြောင်း ပြောရင်း ရယ်မိခဲ့ကြသည်။ သူတို့အနေနှင့် ထိုကြော်ငြာရှင်နှင့် ဘယ်တော့မှ သွားဆွေးနွေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု တွေးခဲ့မိသည်။ အင်း... အခုလည်း မပြောတာပဲ ကောင်းမလား။ မစ္စတာပါကားပိုင်းသည် တကယ်ရှိတာထက်ပိုပြီး တတ်သိနားလည်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ လူကြီးလူကောင်းတင် ယောက်ပုံမျိုးပါပဲ။

အယ်လ်ဆီ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲက သောကကို ထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့ လိုတယ်။

“ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ တွေ့ဖို့ အခု ကွန်စတင်တီနိုပယ်တို့ သွားနေတာပါ။ သူက အရှေ့တိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ အဲဒီကို သွားဖို့ လိုတာကိုးရှင်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်က သူ့သွားတာပါ။ ကျွန်မလိုက်လာတဲ့အခါ အားလုံးအဆင်ပြေပြေဖြစ်အောင် သူက ကြိုးစားစီစဉ်ထားဖို့ပေါ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီကို ရောက်ဖူးဖို့အတွက် အတော်စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာပေါ့။ ကျွန်မက နိုင်ငံခြားတွေကို ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘူးကိုး။ ကျွန်မတို့ အင်္ဂလန်ရောက်တာက ခြောက်လရှိပါပြီ”

“မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး အမေရိကန်တွေ့သွားပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လက်ထပ်တာတော့ သိပ်မကြာသေးဘူးမှတ်တယ်”

“တစ်နှစ်ခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဆိုပါတော့”

“အို...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အက်ဒဝပ်က အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်” သူမ
ခေတ္တ စကားပြတ်သွားပြီး “အင်း...နည်းနည်းတော့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ သိပ်
ဖြောင့်မတ်လွန်းတော့ အယူသီးတဲ့ သဘောလေးတွေတော့ ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
သိပ်ခင်မင်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူပါ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက သူမကို တွေးတွေးဆဆနှင့် ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်
“ဆက်ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အက်ဒဝပ် ခရီးထွက်သွားပြီး တစ်ပတ်လောက်မှာပဲရှင့်၊ ကျွန်မ သူ
စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာတစ်စောင် ထိုင်ရေးနေရင်းက သူမင်နှိပ်စက္ကူလိပ်ကို
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မင်နှိပ်စက္ကူက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ အသစ်ပါပဲ။ စာကြောင်း
နှစ်ကြောင်းလောက်ပဲ နှိပ်ထားတာ ရှိတယ်။ ကျွန်မလည်း စုံထောက်ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ထဲမှာ မင်နှိပ်စက္ကူကနေ သဲလွန်စရာသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ဖူးထား
တာဆိုတော့ အပျော်သဘောနဲ့ အဲဒီမင်နှိပ်စက္ကူလိပ်ကို မှန်ရှေ့မှာ ထောင်ကြည့်
လိုက်မိတယ်။ တကယ်ကို အပျော်သက်သက်လုပ်တာပါ မစ္စတာပါကားပိုင်း။
ကျွန်မအက်ဒဝပ်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို စပ်စုချင်စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး။ ဆိုလိုတာက
သူဟာ တကယ်ဖြူစင်တဲ့ သူဆိုတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကိစ္စတွေ သူနဲ့ပတ်သက်
စရာဘာမှမရှိပဲကိုး”

“အေး...အေး ဟုတ်ပါပြီ။ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်”

“မှန်ထဲမှာ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဖတ်လို့ ရပါတယ်။ ပထမစာလုံးက ‘ဇနီး’
တဲ့။ ပြီးတော့ ‘ဆင်ပလွန်အမြန်ရထား’တဲ့။ အဲဒီရဲ့ အောက်နားမှာတော့ ‘ဝင်းနစ်
မရောက်ခင်လေးမှာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ’တဲ့”။ သူမ စကားရပ်သွားပါသည်။

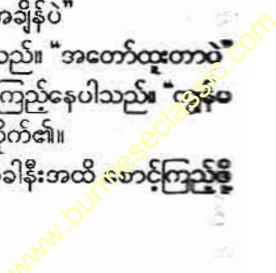
“ထူးတယ်ကွယ်” ဟု မစ္စတာပိုင်းက ပြော၏။ “တကယ်ကို ထူးတယ်။
ဒါနဲ့ အဲဒါက မင့်ခင်ပွန်းရဲ့ လက်ရေးကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မလည်း ဦးနှောက်တွေ ခြောက်လာတဲ့အထိ
စဉ်းစားပေမဲ့ ဒီလိုစာမျိုးသူဘာလို့ ရေးတယ်ဆိုတာ တွေးလို့ မရပါဘူး”

“ဝင်းနစ်မရောက်ခင်လေးမှာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်၍ ရွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ “အတော်ထူးတာပဲ”
မစ္စစ်ဂျက်ဖရီက သူ့ကို ပျော်လင့်တကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ “ထွန်းဝ
ဘာလုပ်ရမလဲရှင့်” ဟုလည်း အားကိုးတကြီး မေးလိုက်၏။

“ခုချိန်မှာ လုပ်နိုင်တာကတော့ ဝင်းနစ်ရောက်ခါနီးအထိ မောင်ကြည့်ဖို့
နိတာပါပဲ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်ပြောသည်။ သူက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ခေါက် တစ်ခုကို ယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။ “ဟောဒီမှာ အချိန်ငယ်ေးအတိုင်းဆိုရင် တို့ ရထားဟာ ဗင်းနစ်ကို မနက်ဖြန်နေ့လယ်နှစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်မှာရောက် ဖို့ ရှိတယ်” သူတို့တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြ၏။ “ငါ့တာဝန်သာ ထား လိုက်ပါကွယ်” ဟု မစ္စတာပိုင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

နှစ်နာရီ ငါးမိနစ်ရှိပြီ။ ဆင်ပလွန်အမြန်ရထားသည် ဆယ့်တစ်မိနစ် နောက်ကျနေသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးမိနစ်က မက်စတာဘူတာကို ကျော် ဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မစ္စတာပါကားပိုင်းသည် မစ္စတဂျက်ဖရီနှင့်အတူ သူမ၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေပါ၏။ ယခုထိတော့ ရထားခရီးစဉ်မှာ အဆင်ပြေပြေနှင့် ချောချော မောမောရှိနေပေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ပွားမည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်တွင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းနှင့် အယ်လ်ဆီတို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြပါသည်။ သူမ၏ နှလုံးခုန်မြန်နေပါ၏။ မျက်လုံးများက မချိတင်ကဲနှင့် အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသလို သူ့ကို ကြည့်နေပါသည်။

“စိတ်အေးအေးထားလေကွယ်” ဟု သူက အားပေး၏။ “ဘာအန္တရာယ်မှ မရောက်လာနိုင်ပါဘူး။ ငါလည်း ရှိနေတာပဲ”

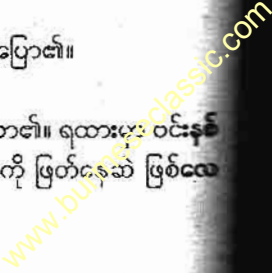
ထိုအချိန်မှာပင် ကော်ရစ်ဒါဘက်မှ ကျယ်လောင်သော အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။ “လာကြပါဦး မီး...မီး...ရထား မီးလောင်နေပြီ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းနှင့် အယ်လ်ဆီတို့ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ကော်ရစ်ဒါသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဆလစ်လူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူသော အဖိုး သမီးကြီးတစ်ဦး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။ ရှေ့ဘက်မှ တွဲတစ်ခုခုတွင် မီးခိုးများလုံး၍ ထွက်လာနေသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းနှင့် အယ်လ်ဆီတို့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် ပြေးသွားကြ၏။ အခြားခရီးသည် များလည်း လိုက်လာကြသည်။ ရှေ့တွဲမှာ မီးခိုးများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ရှေ့တွင် ရောက်နှင့်နေသူများ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်လာကြ၏။ ၎င်းတို့နောက်မှ တွဲစောင့်ပေါ်လာသည်။

“တွဲထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး” ဟု သူက အော်ပြော၏။

“မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ခရီးသည်များထဲမှ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထွက်လာ၏။ ရထားမှူး ဝင်းနစ် မြို့နှင့် ကုန်းတွင်းပိုင်းတို့ကို ဆက်သွယ်သော တံတားကို ဖြတ်နေဆဲ ဖြစ်လေ သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မစ္စတာပါကားပိုင်း ပြန်လှည့်၍ လူတွေကို တိုးထွက်ကာ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း အယ်လ်ဆီ၏ အခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆလပ်လူမျိုးနှင့်တူသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုအခန်းထဲတွင် ထိုင်နေ၏။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ လေကို အားစိုက် ရှူသွင်းနေပုံရပါသည်။

“ခွင့်ပြုပါ မဒမ်” ဟု ပါကားပိုင်း ပြော၏။ “ဒါ မဒမ်ရဲ့ အခန်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မသိပါတယ်... သိပါတယ်” အမျိုးသမီးကြီးက ပြန်ပြော၏။ “ခွင့်လွတ်ပါကွယ်၊ ရှောင်ရသွားတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မနှလုံးလေ...” သူမက ထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် မှီထိုင်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ထို့နောက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေလိုက်သည်။

မစ္စတာပါကားပိုင်းက တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေလိုက်၏။ သူ့အသံက တည်ငြိမ်၍ နှစ်သိမ့်ဟန်ပါပါသည်။ “လုံးဝကြောက်စရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ မီးကဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

သူမက ထရန် ပြင်လိုက်၏။

“ကျွန်မအခန်းကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ပါတော့မယ်”

“ခဏနေပါဦးခင်ဗျ” မစ္စတာပါကားပိုင်း၏လက်က သူ့ပခုံးကို ညင်ညင်သာသာဖိလျက် ပြန်ထိုင်နေစေလိုက်သည်။

“မဒမ် ဒီအတိုင်းခဏနေပါဦးလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်”

“မွန်ဆီယာ... ဒါတော့ တရားလွန်တယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ခဏနေလိုက်ပါမဒမ်” သူ့အသံက အေးစက်နေပါ၏။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေစဉ်တွင် အယ်လ်ဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မီးခိုးတုံးနဲ့ တူပါတယ်” ဟု သူမက အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ပြော၏။

“တစ်ယောက်ယောက်က အပြောင်အပြက်လုပ်တဲ့ပုံပဲ။ တွဲစောင့်တော့ အတော် စိတ်တိုနေတယ်။ လူတိုင်းကို လျှောက်မေးနေတာပဲ...”

သူ့မစကား ရပ်သွားရ၏။ တွဲထဲမှ အမျိုးသမီးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

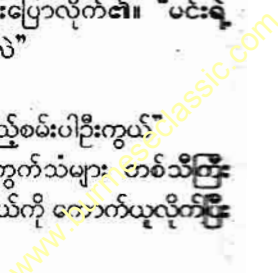
“မစွစ်ဂျက်ဖရီ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက လှမ်းပြောလိုက်၏။ “မင်းရဲ့

ကြက်သွေးရောင်ဘူးလေးထဲမှာ ဘာတွေထည့်ထားလဲ”

“ကျွန်မ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါ”

“ဒါဖြင့် အားလုံးစုံစုံစေ့စေ့ရှိရဲ့လားလို့ စစ်ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဆလပ်အမျိုးသမီးကြီးထံမှ မကျေမနပ်ကန့်ကွက်သံများ ဟစ်သံကြီး ထွက်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် အယ်လီက ရတနာဘူးငယ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“အိုး...သော့ပွင့်နေပါလား” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ “သွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူး” ဟု ဆက်ပြော၏။ “အားလုံးပဲ၊ ကျွန်မ စိန်လက်ကောက်၊ လည်ဆွဲ၊ ပြီးတော့ ပြန်ပတ္တမြားလက်စွပ်တွေ။ စိန်ရင်ထိုးလှလှလေးတွေရော၊ ပုလဲတွေ ဝတ်ထားလို့ တော်တော်တယ်၊ အို မစွတာပါကားပိုင်း၊ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲရှင်”

“တွဲစောင့်ကို ခေါ်လိုက်ပါလေ” ဟု မစွတာပါကားပိုင်းက ပြော၏။

“သူလာတဲ့အထိ ဒီအမျိုးသမီး ထွက်မသွားနိုင်အောင် ငါစောင့်နေလိုက်ပါမယ်”

“ရှင် မစော်ကားနဲ့။ ကျွန်မသည်းမခံနိုင်ဘူး” ဆလစ်အမျိုးသမီးက အဆက်မပြတ်အော်ဟစ်နေစဉ်တွင် ရထားက ဝင်းနစ်မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ နောက်ပိုင်းနာရီဝက်ခန့်အတွင်း ကြုံရသည်တို့ကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောနိုင်ပါသည်။ မစွတာပါကားပိုင်းက သက်ဆိုင်ရာအရာရှိတို့ကို ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှင်းပြတိုင်တန်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရလဒ်ကောင်းတော့ မရခဲ့ပါ။ သံသယဖြစ်ရသော အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှာဖွေရန် သဘောတူခဲ့ပါသည်။ ရတနာများမှာ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် မရှိပါ။

ဝင်းနစ်နှင့် ထရိုင်ဇေအကြားတွင် မစွတာပါကားပိုင်းနှင့် အယ်လ်ဆီတို့ အခြေအနေကို တိုင်ပင်ကြသည်။

“မင်းရဲ့ ရတနာတွေကို နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ။ မနေ့က ကျွန်မဝတ်ခဲ့တဲ့ နီလာနားကပ်တွေအစား ပုလဲနားကပ်တွေကို ထုတ်ယူခဲ့တာ”

“အဲဒီတုန်းက လက်ဝတ်လက်စားအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိနေတယ်ပေါ့”

“အင်း...ကျွန်မ ခါတိုင်းလိုပဲ သေသေချာချာတော့ မကြည့်မိပါဘူး။ တွေ့နေကျ အတိုင်းတော့ တွေ့ခဲ့ရတာပါပဲ။ လျော့နေရင်လည်း လက်စွပ်တစ်ကွင်း လောက်ထက် မပိုနိုင်ပါဘူး”

မစွတာပါကားပိုင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒီမနက် တွဲစောင့်က အခန်းရှင်းတုန်းကရော”

“ကျွန်မဆီမှာပဲ ရတနာဘူးကို ထားတာပါ။ စားသောက်တဲ့သွားတော့လည်း ယူသွားတာပဲ။ စောစောက အပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတုန်းကလွဲရင် အပြင်ကိုယ်နဲ့မကွာ ရှိခဲ့တာပါ”

“ဒီတော့ကာ...” မစွတာပါကားပိုင်းက ပြော၏။ “အစွပ်စွဲခံရလို့ အတော့မနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဟိုမဒမ်ဆူပေးစကားဆိုတဲ့အမျိုးသမီးပဲ ခိုးတာဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတနာတွေကို သူ့ဘာလုပ်ပစ်လိုက်သလဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာ သူ တစ်မိနစ်ခွဲထက်ပိုပြီး အချိန်မရဘူး၊ ဘူးကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်ပြီး ရတနာတွေ ထုတ်ယူမယ်”

ပြီးရင် ဘာလုပ်မလဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်လွှဲပေးလိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါလူတွေကို တွန်းထိုးပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့တာပဲ။ အခန်းထဲက တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာရင် ငါမြင်ရမှာပေါ့”

“အောက်မှာ စောင့်နေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ချပေးလိုက်ရင်ကော”

“သိပ်ကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က တို့ရထားဟာ ပင်လယ်ကို ဖြတ်တဲ့ တံတားပေါ်မှာရောက်နေတယ်။ အောက်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီတွဲထဲမှာပဲ ဝှက်ထားလိုက်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“အေး... ရှာကြည့်ကြတာပေါ့”

အယ်လ်ဆီက အမေရိကန်သူပီပီ အားစိုက်ခွန်စိုက်နှင့် အကြိုအကြား မကျန် စေ့စပ်စွာ ရှာ၏။ မစ္စတာပါကားပိုင်းကမူ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် သဘော လောက်သာ ရှာပါသည်။ ထိုအပြုအမူအတွက်လည်း သူက အကြောင်းပြချက် ပေး၏။

“ထရိုင်လေ ရောက်ရင် အရေးကြီးတဲ့ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရိုက်ဖို့ စဉ်းစား နေတာပါ”

အယ်လ်ဆီက သူ့ဖြေရှင်းချက်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်၍ တုံ့ပြန်ပါသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းမှာ သူမ၏ အမြင်တွင် အထင်ကြီးလောက်စရာ မရှိတော့ပေ။

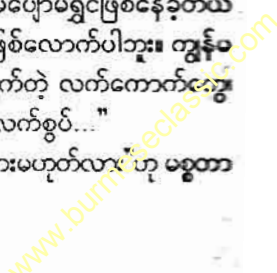
“မစ္စစ်ဂျက်ဖရီ၊ မင်း ငါ့ကို သိပ်အမြင်မကြည့်တော့ဘူးထင်တယ်” ဟု သူက မေး၏။

“အင်းလေ၊ ရှင်တာဝန်ယူထားတဲ့ကိစ္စ ဘယ်မှာ အောင်မြင်လို့လဲ” ဟု သူမက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

“နေဦးကွယ်၊ ငါဟာ စုံထောက်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မမေ့ နဲ့လေ။ ခိုးမှုတို့ ရာဇဝတ်မှုတို့က ငါ့လိုင်းမှ မဟုတ်ပဲကီး။ ငါတာဝန်ယူတဲ့ အလုပ်က လူတွေရဲ့ စိတ်သဘောနဲ့ ပတ်သက်တာတွေပဲ”

“ကျွန်မ ဒီရထားပေါ် တက်လာတုန်းက စိတ်မပျော်မရွှင်ဖြစ်နေခဲ့တယ် လေ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မခံစားနေရတာနဲ့စာရင် မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ကျွန်မ အော်ဟစ်ပြီး ငိုလိုက်ချင်တော့တာပဲ။ ကျွန်မသိပ်ကြိုက်တဲ့ လက်ကောက်ကော့ ကျွန်မတို့ စေ့စပ်တုန်းက အက်ဒဝပ်ပေးထားတဲ့ မြလက်စွပ်...”

“မင်းအဲဒါတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအာမခံထားပြီးသားမဟုတ်လား” ဟု မစ္စတာ ပါကားပိုင်းက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းတွေအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်မသံယောဇဉ်ကို ပြောနေတာ မစ္စတာ ပိုင်း”

ရထားအရှိန်နှေးသွားပါသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်ပြီး “ထရိုင်လေကို ဝင်လာပြီ။ ငါကြေးနန်းသွားရိုက်မှဖြစ်မယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

*

“အက်ဒဝပ်...”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အယ်လ်ဆီက ရွှင်မြူးစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အက်ဒဝပ်က စတန်ဘူ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ သူမရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လာနေ၏။ လောလောဆယ်တွင် ရတနာတို့ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို သူမ မေ့နေပါ၏။ မင်ဒိုပ်စက္ကူပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့်စာများကိုလည်း သတိမရပါ။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ပတ်က သူ့ခင်ပွန်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရခြင်းမှတစ်ပါး ဘာကိုမှ သတိမရတော့ပါ။

သူတို့နှစ်ဦး ဘူတာမှ ထွက်ခွာစမှာပင် အယ်လ်ဆီ သူပုခုံးကို တစ်ယောက်ယောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ထိလိုက်သည်ကို ခံစားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်နေသော မစ္စတာပါကားပိုင်းကို တွေ့ရသည်။

“မစ္စစ်ဂျက်ဖရီရေ၊ လာမယ့်နာရီဝက်လောက်အတွင်း တိုက်ကံထလင်ဟိုတယ်မှာ ငါ့ကို လာတွေ့နိုင်မလား။ မင်းအတွက် သတင်းကောင်းပေးစရာ ရှိလို့ပါ”

အယ်လ်ဆီက မရေမရာဟန်ဖြင့် အက်ဒဝပ်ကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူမက မစ္စတာပါကားပိုင်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။

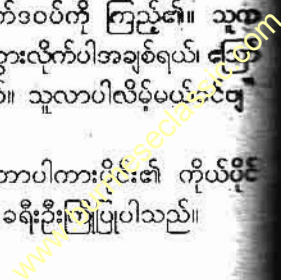
“ဒါ ကျွန်မခင်ပွန်းပါ။ ဒါက မစ္စတာပါကားပိုင်းတဲ့”

“မင်းရဲ့ဇနီးက သူ့ရတနာတွေ အခိုးခံရတာ ကြေးနန်းရိုက်ပြီးရောပေါ့” ဟု မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြော၏။ “အဲဒါတွေ ပြန်ရဖို့ ငါလည်း ဗဟိုနိုင်သလောက် အကူအညီပေးနေတာပေါ့ကွယ်။ နာရီဝက်လောက် အတွင်းမှာ ငါတစ်ခုခု သတင်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အယ်လ်ဆီက မေးခွန်းထုတ်ဟန်ဖြင့် အက်ဒဝပ်ကို ကြည့်၏။ သူမချက်ချင်းပင် သူ့သဘောထားကို ပြောပါသည်။ “သွားလိုက်ပါအချစ်ရယ်၊ မစ္စတာပါကားပိုင်းပြောတာ တိုက်ကံထလင်ဟိုတယ်နော်။ သူ့လာပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျ”

*

နာရီဝက်ကြာသောအခါ အယ်လ်ဆီ မစ္စတာပါကားပိုင်း၏ ကိုယ်ပိုင် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။ သူက သူမကို ခရီးဦးကြိုပြုပါသည်။

“မစ္စစ်ဂျက်ဖရီ...မင်း ငါ့ကို စိတ်ပျက်နေတယ်မဟုတ်လား” ဟု သူက စ၍ ပြော၏။ “ကဲ အဲဒါကို မငြင်းချင်ပါနဲ့တော့။ အေးလေ...ငါကလည်း မျက်လှည့် ဆရာတစ်ယောက်လိုတော့ ဟန်မဆောင်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်နိုင် သလောက်တော့ လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ဟောဒါလေးကို ကြည့်ပါဦး”

သူက စားပွဲပေါ်မှ ကျော်၍ ဘူးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ အယ်လ်ဆီ က ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှင်ထိုးများ၊ လက်ကောက်များ၊ လည်ဆွဲများ အားလုံးပင် ဘူးထဲ၌ ရှိနေကြပါ၏။

“မစ္စတာပိုင်း၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်ပါလိမ့်၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာရှင်”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက ခပ်ရိုးရိုးပင် ပြုံးပြပါသည်။

“ငါ မင်းအပေါ် တာဝန် မပျက်ခဲ့တာကို ဝမ်းသာပါတယ်မိန်းကလေးရယ်”

“အိုး...မစ္စတာကပိုင်း၊ ရှင်ကျွန်မကို လူဆိုးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာ ကိုး၊ ထရိုင်ဇေမှာကတည်းက ကျွန်မ ရှင့်ကို မကောင်းမြင်နေခဲ့တာ။ အခု ကျွန်မ မှားတယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြန်ရအောင် လုပ်လိုက် တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ လုပ်ခဲ့တာလဲ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက တွေးတွေးဆဆနှင့် ခေါင်းခါပါသည်။

“ဇာတ်လမ်းက ရှည်တယ်ကွယ့်၊ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ အေးလေ၊ သိပ်မကြာခင် သိရမှာပါ”

“ကျွန်မ အခုကော ဘာလို့ မသိနိုင်တာလဲ”

“အကြောင်းကြောင်းတွေ ရှိလို့ပေါ့ကွယ်” ဟု မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြန်ဖြေ ပါသည်။

အယ်လ်ဆီမှာ သူသိချင်တာကို မသိလိုက်ရဘဲ ပြန်သွားရပါ၏။

သူပြန်သွားသည်နှင့် မစ္စတာပါကားပိုင်းက ဦးထုပ်နှင့် တုတ်ကောက်ကို ယူကာ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့လျှောက်သွားနေရင်း လူရှင်းသော ကမီး ဆိုင်ငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ မစ္စတာပိုင်းက ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ သူ့ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ချိန်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့ နှု လူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အက်ဒဝပ်ဂျက်ဖရီပင် ဖြစ်ပါ၏။ အက်ဒဝပ်က သူ့အတွက် မှာထားကော ကော်ဖီကို ဘေးသို့ ဖယ်လိုက်ပြီး ဓမ္မ ထိုင်းကာ “ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ မစ္စတာ ပါကားပိုင်းက ကော်ဖီကို အရသာခံ၍ သောက်နေ၏။

“မင်းရဲ့ဇနီးက မင်နီပီစကူပေါ်မှာ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ စာအကြောင်း ပြောပြီး လေး၊ ဪ မပြောသေးဘူးပေါ့၊ အေး...သူပြောပါလိမ့်လေ၊ လောလော

ဆယ် သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းကို မေ့နေပုံရတယ်”

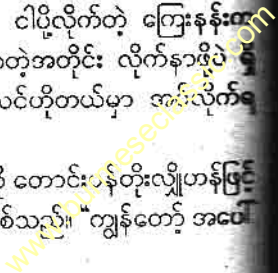
သူက အယ်လ်ဆီ မည်သို့ တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး... ဒီတော့ အဲဒီစာဟာ ဝင်းနစ်မရောက်ခင်လေးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ တွေနဲ့ သေချာပေါက် အဆက်အစပ်ရှိနေတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မင်းဟာ မင်းရဲ့ ဇနီးပိုင် လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ခိုးယူမယ့်အစီအစဉ်ကို ကြံစည် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်းနစ်မရောက်ခင်လေးမှာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ လို့ ဘာကြောင့် ရေးရတာလဲ။ အဲဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ထင်စရာဖြစ်နေ တယ်။ မင်းအနေနဲ့ မင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အမျိုးသမီးကို ဘာကြောင့် သူ့ စိတ်ကြိုက် အချိန်နဲ့ နေရာကို ရွေးချယ်ခွင့်မပေးတာလဲ။ အဲဒါကို တွေးလိုက် တော့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါမြင်သွားတယ်။ မင်းဇနီးရဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေဟာ မင်းလန်ဒန်က မထွက်ခွာခင်ကတည်းက ပျောက်နေခဲ့ပြီး အတုတွေနဲ့ အစားထိုး ထားတာဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖြေရှင်းပုံမျိုးနဲ့ မင်းစိတ်ကြိုက်မဖြစ်သေး ဘူး။ မင်းဟာ အကြံကြီးသလို အလုပ်ကိုလည်း သေသေချာချာ ပီပီရီရီ လုပ်တတ် တဲ့သူဖြစ်တယ်။ မင်းက အိမ်စေတစ်ယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် တခြားအပြစ်မဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် စွပ်စွဲပြီး တရားခံလုပ်မှာကို စိုးရိမ်နေတယ်။ ရတနာ တွေ တကယ်အခိုးခံရတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်စေချင်တယ်။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမှ စွပ်စွဲလို့မရတဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ရတနာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတာမျိုး ဖြစ်စေချင် တယ်”

“ဒီတော့ မင်းရဲ့ တွဲဖက်အဖော်ကို ရတနာဘူးရဲ့သော့တုနဲ့ မီးခိုးပုံးလေး တစ်ခုပေးလိုက်တယ်။ သတ်မှတ်တဲ့နေရာလည်းရောက်ရော သူက လူတွေ အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အယ်လ်ဆီရဲ့ အခန်းထဲ ကိုဝင်၊ ရတနာဘူးကိုဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းအတုတွေ အကုန်လုံး ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက် တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာလို့လည်း ဘာမှ မတွေ့တော့ဘူးပေါ့”

“ကဲ... ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ရွေးရတယ်ဆိုတာ ပေါ်လာပြီပေါ့။ ရတနာ တွေကို ရထားလမ်းဘေးမှာ ပစ်ချခဲ့ရင် ပြန်တွေ့နိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် တံတားပေါ် ရထားဖြတ်နေတဲ့အချိန်ကို ရွေးရတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ မင်း က ရတနာတွေ ရောင်းချဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပို့လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းက အချိန်မီရောက်သွားတာကိုး။ မင်းအနေနဲ့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဖို့ပဲ ရှိ တော့တယ်ဆိုတော့ ရတနာတွေကို တိုက်ကတ်ထလင်ဟိုတယ်မှာ အပ်လိုက်ရ တော့တာပေါ့”

အက်ဒဝပ် ဂျက်ဖရီက မစ္စတာပါကာပိုင်းကို တောင်းပန်တိုးလျှို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေပါ၏။ သူသည် ရုပ်ချောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော့် အပေါ်

နားလည်လာအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါမလဲ၊ အခုတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်စရာဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”ဟု မစ္စတာပါကားပိုင်းက ပြော၏။

“အေး...ငါ့အမြင်မှာတော့ အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ပါပဲ။ မင်းဟာ လွန်လွန်ကဲကဲတို့ ရိုးဖြောင့်တဲ့သူဖြစ်တယ်၊ လူတွေ့ကို အကဲဖြတ်တဲ့အလုပ်ဟာ ငါကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ပါကွာ။ မင်းဟာ လူမသမာတွေ ညစ်တာကို ခံနေရတဲ့သူဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ...ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ငါ့ကို ပြောပြပေတော့”

“ကျွန်တော်အတိုဆုံးပြောလို့ ရပါတယ်။ ငွေညှစ်ခံရတာပါ”

“အေး...ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။ ဘယ်လောက် ရိုးသား ဖြောင့် မှန်တဲ့သူလဲ ဆိုတာ အကဲခတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လို မကောင်းမှုမျိုးမှ သူ့စိတ် မှာ မစဉ်းစားတတ်တဲ့သူပါ”

“အေး...ဟုတ်ပါပြီ”

“သူဟာ သိပ်ဖြူစင်တဲ့သူဆိုတော့ ကျွန်တော့်နောက်ကြောင်းကို သိ သွားရင် သူ့ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားတော့မှာပဲ”

“ဒါတော့ ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက အဓိကအချက်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ ငါမှန်းကြည့်ရသလောက်ဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

အက်ဒဝပ်ဂျက်ဖရီ ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“မင်းလက်ထပ်ပြီးမှလား...ဒါမှမဟုတ် အရင်ကတည်းကလား”

“အရင်ကပါဗျာ လက်မထပ်ခင်တုန်းကပါ”

“အေးပါလေ...ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ် ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အနောက် အင်ဒီးစ်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမှာ တည်းနေတဲ့ မစ္စစ်ရိုစီတာ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ သိပ်ကို ချောပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားကတော့ အတော်ကြမ်းတဲ့လူပဲ။ ဒေါသကလည်း အတော်ကို ကြီးတတ်တယ်။ တစ်ညမှာ သူ့မိန်းမကိုသူ သေနတ်နဲ့ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ အမျိုးသမီးက ထွက် ပြေးပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ လာပုန်းနေတယ်။ ရူးသွားတော့မလောက်ပင် ကြောက်နေတာပါ။ မနက်အထိ ကျွန်တော့်အခန်းမှာပဲ ပုန်းနေပါရစေလို့ ပြော တယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်ငြင်းရက်ပါမလဲ”

မစ္စတာပါကားပိုင်းက လူငယ်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ လူငယ်ကလည်း သူ့ကို ခိုးသားသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။ မစ္စတာပါကားပိုင်း သတ်ဖြင့်

ချလိုက်၏။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ မင်းကို ထောင်ဖမ်းလိုက်တာပဲ ဂျက်ဖရီ”

“ဗျာ...ဟုတ်ရဲ့လားခင်ဗျာ”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ ရိုးနေတဲ့ နည်းဟောင်းကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနည်းက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ရိုးရိုးအာ လူငယ်တွေအပေါ်မှာတော့ သိပ်အောင်မြင်နိုင် တယ်။ ငါထင်တယ်လေ၊ မင်းလက်ထပ်မယ့်သတင်းလည်း ထွက်လာရော၊ မင်း ကို ရစ်တော့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်စာတစ်စောင်ရတယ်၊ ငွေမပေးရင် ဖြစ်ခဲ့တာ တွေကို ယောက္ခမလောင်းဆီ သတင်းပို့လိုက်မယ်တဲ့။ သူ့မိန်းမကို ကျွန်တော် သွေးဆောင်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ သူ့မိန်းမ ညအိပ်ခဲ့တာ ဆိုတာတွေပေါ့။ ကျွန်တော်အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်အောင် ဖြစ်သွားရပါ တယ်”

“အေး...အေး...ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မင်းပိုက်ဆံပေးလိုက် တယ်ပေါ့။ ဒီနောက်မှာလည်း ထပ်ထပ်ပြီး ရစ်တော့တာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကလည်း ထိုးကျနေတဲ့ အချိန် ဆိုတော့ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဒီအစီအစဉ်ကို လုပ်ခဲ့ရတာပါ” သူက အေးနေပြီ ဖြစ်သော ကော်ဖီကို ယူသောက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ မစွတာပိုင်း”

“အေးပါကွာ ငါမင်းကို ကူညီပါ့မယ်” ပါကားပိုင်းက အာမခံလိုက်၏။

“မင်းရဲ့ငွေညစ်သမားတွေနဲ့ ငါဆွေးနွေးလိုက်ပါ့မယ်။ မင်းမိန်းမနဲ့ ပတ် သက်လို့ကတော့ မင်းကိုယ်တိုင်အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပေတော့။ အေး အနောက်အင်ဒီးစ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မင်းလိမ်မာသလို ပြောသင့် သလောက်ကို ပြောပေါ့။ မင်းအ၊ခဲ၊ န၊ခဲ့တာကိုတော့ ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်မကူးလေနဲ့”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဒီမယ် ဂျက်ဖရီလေး၊ မင်း မိန်းမတွေအကြောင်း မသိသေးပါဘူး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ လူနဲ့လူအတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာပွင့်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ရွေးရတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်ထင်သလဲ။ မျက်နှာပွင့်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးမယ်ဆိုတာ စိတ်ချပေတော့။ မင်းမိန်းမဟာ ချောတယ်၊ အပြစ်ကင်းတယ်။ စိတ်ဓာတ်မြင့်တယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ မဖြစ်ချင်ဆုံးကိစ္စကတော့ သူဟာ အပျော်ကြားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပြုပြင်ပြီး ပေါင်းနေရတယ်ဆိုတာကိုပဲ”

အက်ဒဝပ်ဂျက်ဖရီ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေပါ၏။

“ငါအတည်ပြောနေတာ”ဟု မစ္စတာပါကားပိုင်းက ဆက်ပြော၏။

“ခု လောလောဆယ်မှာ မင်းမိန်းမဟာ မင်းကို အတော်ချစ်ခင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမြင်နေတယ်။ မင်းအခုလို သိပ်ကောင်းပြီး သိပ်ရိုးသားတဲ့ ပုံစံနဲ့ နေသွားရင် မကြာခင် မင့်မိန်းမက မင်းကို ငြီးငွေ့သွားတော့မှာပဲ”

အက်ဒဝပ် ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွား၏။

“သူ့ဆီကို သွားလိုက်...ငါ့ဇာ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ကြင်နာစွာ ပြောသည်။ “အားလုံးကို ဝန်ခံလိုက်...မင်းစဉ်းစားလို့ ရသလောက်ပေါ့။ ပြီးရင် သူ့ကို တွေ့မိတဲ့အချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့ အတိတ်က ကိစ္စအားလုံးကို စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ သူ့နားထဲရောက်မှာစိုးလို့ ကြိမ်ကြရာ ကြံခဲ့ရတယ်လို့လည်း ပြောလိုက်။ သူမင်းကို လုံးဝခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့...အမှန်က...”

“အမှန်တရားဆိုတာ ဘာလဲ” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ဖြတ်ပြော၏။ “ငါ့အတွေ့အကြုံအရဆိုရင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ မင်းဟာ ဇနီးဖြစ်သူကို လိမ်ကို လိမ်နိုင်ရမယ်။ အဲဒါအခြေခံကျတဲ့ အမှန်တရားပဲ။ သူကလည်း လိမ်မှုကြိတ်တာကွ။ သွားလိုက်ပါ။ သူ့ရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုကို ယူလိုက်ပါငါ့လူ။ ပြီးရင် တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ကြီး နေကြပေတော့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းမိန်းမက နောက်ပိုင်းမှာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပတ်သက်လာသမျှ မင်းကို သတိရှိရှိနဲ့ စောင့်ကြည့်မှာပဲ။ တချို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမချောလေးတွေ တွေ့ရင် စိတ်ဝင်စားတတ်တာကိုး။ မင်းကတော့ ဒီလိုဟုတ်ပုံမရပါဘူး”

“ကျွန်တော် အယ်လ်ဆီက လွဲရင် ဘယ်မိန်းမမှ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပါပေ၊ ငါ့လူရယ်” မစ္စတာပါကားပိုင်းက ချီးကျူးလိုက်၏။ “ဒါပေမဲ့ ငါသာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်သူကို အဲဒါမျိုး အသိပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မိန်းမမှ ကိုယ့်ယောက်ျားက ကိုယ့်ကို တရားလွန်စွဲလမ်းနေပါလားဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရချင်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ အဲဒီလိုထင်တာလား”

“ငါသေသေချာချာသိလို့ ပြောတာဟဲ့၊ ကောင်လေးရဲ့”
မစ္စတာပါကားပိုင်းက စိတ်ထက်သန်စွာ ပြောလိုက်ပါလေ၏။ ။

ပဟေဠိစံအိမ်

မစ္စစ်ဗင်းဆင့်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် အိမ်သုံးစရိတ်စာရင်းများကို ပေါင်းနေ၏။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် သူမသက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းကိုက် သက်သာစေရန် နားထင်ကို လက်ဖြင့် နှိပ်ပေးရသည်။ ဂဏန်းတွက်ရသည့်ကိစ္စမျိုးကို သူမ မကြိုက်ပေ။ သို့ရာတွင် ကံမကောင်းချင်တော့ အိမ်သုံးစရိတ်အသေးအဖွဲ့လေးများ ပေါင်း၍ အဖြေရှာရခြင်းသည်ပင် သူမဘဝလိုဖြစ်နေပြီး ပေါင်းလဒ် အဖြေထွက်လာသောအခါတွင်လည်း သူမအံ့ဩထိတ်လန့်ရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

မယုံနိုင်ရင်း ပြန်ပေါင်းရင်းနှင့် သူမ ပို၍ ခေါင်းကိုက်လာတာသာ အဖတ်တင်၏။ အဖြေက မပြောင်းပေ။ အခန်းထဲ ဝင်လာသော သမီးဖြစ်သူဘာဘာရာကို သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာဘရာဗင်းဆင့်သည် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူမခင်ကဲ့သို့ပင် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် ကျက်သရေ ရှိသည်။ မှုတ်လုံးများက အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်ဟန်ပြတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲထလည်း ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါ၏။

“အိုး... မာမီ၊ ဈေးစာရင်းတွေ လိုတိုးပိုလျော့ လုပ်ရတုန်းပဲလား၊ မီးဖိုထဲသာ ပစ်ထည့်လိုက်ပါမာမီရာ”

“ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်သိဖို့ လိုတာပေါ့ သမီးရဲ့”

မစ္စစ်ဗင်းဆင့်က လေသံပျော့နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သမီးအလုပ်ရအောင် ရှာမှဖြစ်မယ်” ဘာဘရာက အလေးအနက်ပြော၏။ “လက်ရေးတို၊ လက်နှိပ်စက် တတ်ထားပေမဲ့ ကိုယ်လိုလှအောင် ဆန်းနဲ့ချို ရှိနေတာ။ အတွေ့အကြုံကို မေးလို့ မရှိသေးပါဘူးလည်း ပြောလိုက်ဧရာ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ရပါပြီ၊ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါ့မယ်ဆိုတာနဲ့ ပြီးကာပါပဲ။ ဘယ်

တော့မှလည်း အကြောင်းမပြန်ဘူး။ အလုပ်တစ်ခုခုကတော့ ရအောင်ကို ရှာရမှာပဲ”

“ရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဘာဘရာက စိတ်မကြည်မလင်နှင့် အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းဟောင်းများကို ကြည့်နေရာ သူ့မိခင်ကလည်း လိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ အခန်းမှာ စေးပေါသော ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားရ၏။ ထိုပရိဘောဂများကိုပင် အရောင်ထွက်အောင် တိုက်ချွတ်ထားရသည်။ နံရံအလှဆင်စက္ကူမှာ မူလက တောက်ပြောင်သည့် အရောင်စုံဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ပွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေပေပြီ။ တစ်ချိန်က အတန်အသင့် ချောင်လည်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ အထည်ကြီးပျက်ဘဝသို့ ရောက်နေရသည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရသည်။ အက်ကွဲ၍ ပြန်ပြင်ထားရသော အဖိုးတန်ခဲ့သည့် ကြွေထည်အနည်းငယ် ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ရေးဆွဲခဲ့သည့် ရေဆေးပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည့် မစွပ်စင်းဆင့်၏ ပုံတူဖြစ်သည်မှာ မှားစရာမရှိပါ။

“သမီးတို့က ဘာမှ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးရင်လည်း အကောင်းသား”

ဘာဘရာက အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။ ဝင်းဆင့်မိသားစု နှစ်ပေါင်းရာချီ ၍ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာ ယခုအခါ သူတစ်ပါးလက်ဝယ် ရောက်နေရလေပြီ။

“ဖေဖေသာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ငွေတွေ ချေးယူတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ရင်”

“သမီးရယ်” မစွပ်စင်းဆင့်က နှစ်သိမ့်သောလေသံဖြင့်...

“သမီးအဖေက စီးပွားရေးသမားမှ မဟုတ်တာကွယ်”

မစွပ်စင်းဆင့်က မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့် ခင်ပွန်းအပေါ် အပြစ်မဆိုရက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ ဘာဘရာက သူ့မိခင်ကို သနားသွားပြီး အနီးသို့သွား၍ ဖက်နမ်းလိုက်၏။ “ဟုတ်ကဲ့ပါမာမီရယ်၊ သမီးဘာမှမပြောတော့ပါဘူး”

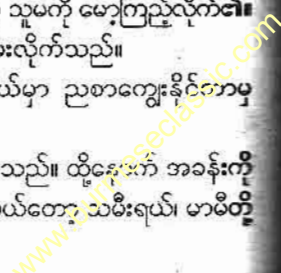
မစွပ်စင်းဆင့်က သူ့စာရင်းများကို ပြန်၍ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ ဘာဘရာက ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ သွား၍ အပြင်သို့ကြည့်ရင်းမှ မိခင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“မာမီ၊ ဂျင် မာစာတာတန်က ဒီမနက်ပြောတယ်။ သူဒီကိုလာကြည့်ချင်လို့တဲ့” မစွပ်စင်းဆင့်က စာရင်းများ ပြန်စစ်နေရာမှ သူမကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီကို...ဟုတ်လား” သူမက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...သမီးတို့က သူ့ကို ဟိုတယ်မှာ ညစာကျွေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

သူမ၏မိခင်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။ ထို့နောက် အခန်းကို စိတ်မသက်မသာဖြင့် ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ “တကယ်တော့ သမီးရယ်၊ မာမီတို့

ဒီအခန်းကလေးကိုတောင် ကြာရှည်ဆက်ငှားနေနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ဒီလိုဆို ပိုပြီး ကျဉ်းတဲ့အခန်းကို ပြောင်းရဦးမှာပေါ့။ ဟုတ်လားမာမိ... ဧည့်ခန်းနဲ့အိပ်ခန်း အတူတူသုံးရတဲ့ အိပ်မျိုးမှာ မာမိနဲ့သမီးက အခန်းထဲနေ၊ အထပ်ခိုးကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ရူးပတ်ကိုထား၊ သမီးမိတ်ဆွေအလည်လာတော့ အိမ်ရှေ့၊ အပြင်မှာ ဧည့်ခံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက ဇာထိုးနေသလိုနဲ့ အကဲခတ်ပြီး ချောင်းဟန်ကြ။ စိတ်ညစ်ရဦးတော့မှာပဲ မာမိရယ်”

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး မစွစ်ပင်းဆင့်က...

“ဘာဘရာ... သမီးက သူ့ကို...”

“လက်ထပ်မှာလားလို့ မေးမလို့ မဟုတ်လား။ သူကသာ ပြောလာရင် သမီးက ချက်ချင်းသဘောတူလိုက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူပြောမှ ပြောပါ့မလားလို့ပဲ သမီး စိတ်ပူနေတာ”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသမီးရယ်”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူတူ လျှောက်လည်ကြတုန်းက သူသမီးကို စိတ်ဝင်စားနေတာတော့ သိခဲ့ရတယ်။ အခုဒီအိမ်မှာ သမီးကို လာတွေ့ချင်လို့တဲ့။ သူ့က လူတစ်မျိုးမာမိရဲ့။ ရယ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်။ လူက ရှေးဆန်ဆန်ရယ်။ ကြောက်လည်း များတတ်တယ်။ ခပ်ရိုးရိုးနေတတ်တာကြောင့်လည်း သမီးက သဘောကျတာ။ သူက သမီးတို့ ပိုင်ခဲ့တဲ့ ရှေးအိမ်ကြီးလိုပဲ။ အနှစ်တစ်ရာလောက် ဟောင်းနေပေမဲ့ မရိုးနိုင်ပဲ ထည်ဝါခွဲညားမှုတွေ ရှိတုန်း။ လာဝင်ဒါပေါင်ဒါလို စွဲလမ်းရလောက်အောင် သင်းပျံ့နေတုန်းဆိုသလိုပေါ့မာမိရယ်”

ဘာဘရာက သူမစိတ်ထက်သန်စွာ ပြောနေမိသည်ကို အနည်းငယ် ရွက်သွားပြီး ရယ်မိလေသည်။ မစွစ်ပင်းဆင့်ကလည်း ရိုးရိုးစိတ်ဝင်စားမှုမျိုးဖြင့် “သမီး ဂျင်မာစတာတန်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မာမိသဘောတူပါတယ်။ သူ့ဟာ မာမိတို့နဲ့ စိတ်သဘောချင်း နီးစပ်တယ်။ သူသိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုပေမဲ့ မာမိ အဲဒါကို အလေးမထားချင်ပါဘူး”

“သမီးကတော့ အလေးထားတယ်” ဘာဘရာက ပြန်ပြော၏။

“ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတာ သမီးမကြိုက်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဘရာ၊ အဲဒါကြောင့်တော့...”

“အဲဒါတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးသူ့ကို သဘောကျနေတာ မေမေသိပါတယ်လေ”

မစွစ်ပင်းဆင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“သူ့လာတဲ့အခါ အထိုက်အလျောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးဟော့ ရှိစေချင်တာပေါ့ကွယ်”

“ရပါတယ် မာမီရာ” ဘာဘရာက ပြန်လည်နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ရှိတာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး ညှိခိုက်တာပေါ့၊ သမီးလည်း မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ပူနေတာပါ။ အဆင်ပြေမှာပါမာမီ” သူမက မိခင်ဖြစ်သူကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ မစွမ်းစင်းဆင့်သည် သူမ၏စာရင်းများကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ မရှိသော ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လိုက်၏။ သူမ၏စိတ်မှာ လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ရှဉ့်လို မရပ်မနား ဟူများနေလေသည်။

“လူတွေက အပြင်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြည့်ပြီး အလွယ်တကူ စိတ်ပျက်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ မစေ့စပ်ရသေးခင်ပေါ့လေ။ နောက်ဆိုရင်တော့ သမီးလေးဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သူသိလာမှာပဲ။ လူငယ်တွေဆိုတာ က သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ရကြားရသမျှကို ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်တတ်ကြသကဲ့။ ရူးပတ်ဆိုရင်လည်း အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူး။ ကလေးတွေ မိဘအားကိုးနဲ့ပဲ နေရမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရူးပတ်က ဟိုဆေးလိပ်ဆိုင်က ကောင်မလေးကို ကြိုက်တာတော့ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ကောင်မလေးက တော်ပုံတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့နဲ့ သဘောထားချင်းမတူလှဘူး။ ဘာဘရာလေး သနားစရာပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမလဲ။ ရူးပတ် ရည်းစားထားတာနဲ့တင် ရှိတာတွေ ရောင်းချပေးခဲ့ရလို့ ကုန်နေပြီ”

မစွမ်းစင်းဆင့်က ဆက်မစဉ်းစားလိုတော့၍ မောနင်းပိုစ်သတင်းစာတို့ ကောက်ကိုင်ပြီး မျက်နှာဖုံးစာမျက်နှာမှ ကြော်ငြာများကို ဖတ်နေလိုက်သည်။ ဖတ်ရလွန်း၍ အချို့ကြော်ငြာများကို အလွတ်ရနေပေပြီ။ အရင်းအနှီးလုပ်ရန် ငွေချေးယူလိုသူများ၊ ရှိသည့်ငွေများကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုသူများ၊ သွား ဝယ်ယူလိုသူများ (ဘာလုပ်ဖို့လဲမသိ)၊ သိုးမွေးများ၊ ဝတ်ရုံများကို ဈေးကောင်းရမည်ထင်၍ ရောင်းချလိုသူများ အတော်စုံသည် ကြော်ငြာများပင်။

ရုတ်တရက် သူမတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်ကာ ကြော်ငြာတစ်ခုကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ပုံနှိပ်စာလုံးများကို သူမထပ်တလဲလဲ ဖတ်နေမိသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည့် မိသားစုအတွက်သာ။ ဝက်စခင် စတာရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ငယ်တစ်လုံး ငှားရန် ရှိသည်။ လှပသေသပ်စွာ တစ်စိုက် စောင့်ရှောက်တတ်သူများကို ဦးစားပေးမည်။ ငှားရမ်းခ သက်သာသော နှုန်းထားဖြစ်သည်။ ပွဲစားမလို”

ခပ်ရိုးရိုး ကြော်ငြာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အလားတူ ကြော်ငြာမျိုး ယခင်ကလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။ ငှားရမ်းခ သက်သာသည်တဲ့။ ထောင်ချောက်က ဇီ နေရာတွင် ဆင်ထားခြင်းပင်။ သို့တိုင်အောင် လက်ငင်းအခြေအနေအရ ဤ

ကြော်ငြာကို သူမ လျစ်လျူမရှုနိုင်ပေ။ သူမ ဦးထုပ်ယူဆောင်းပြီး သတင်းစာပါ လိပ်စာအတိုင်း ဘတ်စ်ကားဖြင့် လိုက်သွားလေတော့၏။

သူမ ရောက်သွားသော လိပ်စာမှာ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ လူသိများ၍ ကျော်ကြားသော ကုမ္ပဏီတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ရှေးပုံစံအရွှေ့အပြောင်းအတတ်ခွဲတွင် ရှိသည်။ သူမက ချွန်ခွံဟန်နှင့် ယူလာခဲ့သော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းငယ်ကို ထုတ်ပြုလျက် သိလိုသည်တို့ကို စုံစမ်းလိုက်၏။ အသက်ကြီးကြီး၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက မေးစေ့ကို ပွတ်လျက် စဉ်းစားနေလေသည်။

“မှန်တယ်မဒမ်၊ မှန်ပါတယ်။ ကြော်ငြာမှာပါတဲ့ အိမ်က အမှတ်(၇) ရှယ်စီ ခိုင်သာပါခင်ဗျာ၊ မဒမ်သွားပြီးလေ့လာချင်သလား။”

“ကျွန်မ ငှားခနှုန်းကို အရင်သိချင်ပါတယ်”

“အာ...ဟုတ်ကဲ့၊ ငှားခနှုန်းကို အတိအကျ မသတ်မှတ်ရသေးဘူးခင်ဗျာ ဒါပေမဲ့ သက်သာမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

“သက်သာတယ်ဆိုတာကလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်သေးတာကိုး”

မစွပ်စင်းဆင့်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီက ပုဂ္ဂိုလ်က သဘောတူ တန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး...ဟုတ်ပါတယ်၊ ရိုးနေတဲ့လှည့်ကွက်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ တွန့်တော်ပြောတာ ယုံသာယုံလိုက်ပါဗျာ၊ ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာလှည့်ကွက် မှ မရှိတာ အမှန်ပါ။ ငှားခက တစ်ပတ်မှာ နှစ်ပေါင်သုံးပေါင်ထက် မပိုနိုင်ပါဘူး”

မစွပ်စင်းဆင့်က ကိုယ်တိုင်ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကယ်စင်စစ် ဤအိမ်ကိုငှားရန် သူမအနေဖြင့် တတ်နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူမ ကြည့်တော့ ကြည့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ ဒီဈေးနှုန်းမျိုးနှင့် ငှားမည်ဆိုခြင်းမှာ ဝေကောင်းသော အနေအထားတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အမှတ်(၇)ရှယ်စီခိုင်သာ၏ ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူမဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားမိလေသည်။ ရတနာတစ်ပါး တဲ့သို့သော အိမ်ပါတကား။ ချစ်စရာအိမ်ကလေးပါပေ။ ဘတ္တလာ(အိမ်မှုကိစ္စ အာဝန်ခံအမှုထမ်း)တစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။ မီးခိုးရောင်ဆံပင်နှင့် ပါးခြင်းမွေး အနည်းငယ်ရှိပြီး ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလို အေးဆေးတည်ငြိမ်သည့် ကုန်းရှိသူဖြစ်သည်။ ကရုဏာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပုံမျိုးပဲဟု မစွပ်စင်းဆင့်က တွေးလိုက်၏။

သူက အိမ်ကို လှည့်လည်ပြသရန် လိုလိုလားလားပင် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ “စိတ်တိုင်းကျကြည့်ပါမဒမ်၊ ကျွန်တော် တစ်အိမ်လုံး လိုက်ပြပါမယ်။”

အိမ်ကတော့ နေဖို့အတွက် ဘာမှ မလိုအောင် ရှိပြီးသားပါ”

သူက ရှေ့မှသွား၍ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖွင့်ပြ၏။ ပြည့်စုံလှပါပေသည်။ အိမ်မက်ကောင်းတစ်ခု မက်နေရသလိုပင်။ ပရိဘောဂများစုံလင်စွာ ရှိ၏။ ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းမှာ အချိန်ကာလအလျောက် သက်တမ်းကြာနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကောင်းစွာ အရောင်တင်မွမ်းမံထားသည့်အတွက် လှပနေပေသည်။ ကြမ်းခင်းကော်ဇောများက အရောင်မတောက်လှဘဲ ကြည့်ကောင်းနေ၏။ အခန်းတိုင်းတွင် လန်းဆန်းသည့် ပန်းများ ထိုးထားသည့် ပန်းအိုးများ ရှိသည်။ အိမ်နောက်ဖေးတွင် စိမ်းစိုသော ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရ၏။ အိမ်နှင့်အတူ တစ်ဝင်းလုံးက ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည့် ခေတ်ဟောင်း၏ အလှအပတို့ကို ရောင်ပြန်ဟပ်ပြနေပေသည်။

မစ္စစ်ဗင်းဆင့်၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များပြည့်လာလေရာ မကျအောင် အတော်ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဤအိမ်မှာ သူတို့မိသားစု ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့် အိမ်ကြီးကဲ့သို့ပင် သက်တမ်းကြာသော်လည်း ထည်ဝါဂုဏ်ကြီးလှပါပေသည်။ သူမစိတ်လှုပ်ရှားသွားမှုကို ဘတ္တလာသိမြင်သွားနိုင်ပေမည်။ သို့ရာတွင် သူမမသိမမြင်သလို ရှိလေရာ သေချာစွာ သင်တန်းပေးထားသော အမှုထမ်းဖြစ်ကြောင်း သိသာပါ၏။ သူ့လို အမှုထမ်းမျိုးကို မစ္စစ်ဗင်းဆင့်သဘောကျသည်။ သူတို့သည် မိတ်ဆွေများကဲ့သို့ပင်။ သူတို့နှင့်ဆိုလျှင် အားလုံး လုံခြုံစိတ်ချရပေသည်။

“တော်တော်လှတဲ့အိမ်ပါပဲ” သူမက လေသံပျော့ပျော့နှင့် ပြောလိုက်၏။

“တော်တော်လှပါတယ်။ ကြည့်ရတာနဲ့တင် ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသွားပြီ”

“မဒမ်တစ်ဦးတည်းနေဖို့လားခင်ဗျ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ သားနဲ့သမီးလည်း ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ...” သူမ စကားမဆက်ပေ။ စိတ်ထဲတွင်တော့ သိပ်သဘောကျနေသည်။ အရမ်းလိုချင်နေမိလေသည်။ သူမစိတ်ထဲရှိတာကို ဘတ္တလာနားလည်နေသည် ဟု ခံစားမိ၏။ သူက သူမကို ကြည့်မနေပါ။ ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားမှုမပါဘဲ အလုပ်သဘောသက်သက်လေသံဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောရရင်တော့ အိမ်ပိုင်ရှင်က အိမ်ကို ဝယ်စိုက်မယ့် အိမ်ငှားမျိုးကို လိုချင်နေတာပါ။ အိမ်ငှားခကို သူက အလေးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မယ့် ဒီအိမ်ငှားမျိုး ဖြစ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောပါ မဒမ်”

“တကယ်တန်ဖိုးထားထိုက်တဲ့ အိမ်ပါပဲ” မစ္စစ်ဗင်းဆင့်က အေးဆေးစွာ ပြောပြီး ပြန်ရန်ပြင်လျက် “ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လိုက်ပြပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်”

ဘတ္တလာကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါမဒမ်၊ ရပါတယ်”

သူမ လမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဘတ္တလာသည် တံခါးဝတွင် မတ်မတ်ရပ်၍ ကျန်ခဲ့၏။ “သူ့ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ငါ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံ ရတယ်။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့ အမှုထမ်းပဲ။ ငါ့ကို ရစေချင်ပုံလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်း...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ”

အပြန်လမ်းတွင် သူမ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမ အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်မသွားတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သွားလို့ကော ဘာထူးမလဲ၊ အိမ်ငှားခကို သူမ တတ်နိုင်သည်ပဲထား။ အိမ်အမှု ထမ်းတွေက ရှိသေးသည်။ ဒီလိုအိမ်မျိုးတွင် အမှုထမ်းများ မရှိ၍ မဖြစ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူမစာတစ်စောင် လက်ခံရရှိလေသည်။ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီမှဖြစ်၏။ ထိုစာတွင် သူမအား အမှတ်(၇) ဝယ်ဝိရပ်ကွက် နေအိမ်ကို တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပေါင်နှုန်းဖြင့် ခြောက်လတာအတွက် ငှားရမ်းရန် ကမ်းလှမ်းထားသည်။ ထို့ပြင် အလွန်ရက်ရောသည့် အချက်တစ်ခုကိုလည်း ဖော်ပြထား၏။

“အိမ်အမှုထမ်းများကို လက်ရှိအတိုင်း ဆက်လက်ထားရှိမည်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို အိမ်ပိုင်ရှင်က ကျခံပေးချေရန် သဘောတူ ထားပါသည်။ လွန်စွာ ရခဲလှသော ကမ်းလှမ်းချက်ဖြစ်၍ မဒမ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ် နိုင်ရန် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

အမှန်ပင် ရခဲလှသော ကမ်းလှမ်းချက်ဖြစ်ပါ၏။ အံ့ဩလွန်းလွှတ်နှင့် သူမက သားနှင့်သမီးတို့ကို စာပြလိုက်သည်။ မနေ့က သွားကြည့်ခဲ့ရပုံကိုလည်း ပြောပြလိုက်၏။

“မာမိက တိတ်တိတ် ကျိတ်လုပ်နေတာပေါ့လေ”

ဘာဘရာက တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။

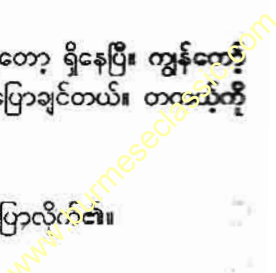
“အဲဒီအိမ်က တကယ်လှလားဟင်”

ရှူးပတ်က လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး တရားရုံးရှေ့နေတစ်ယောက် လေသံ ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒါတွေအားလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ တကယ်တော့ မသင်္ကာစရာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားစုံထောက်ကြီးရဲ့”

ဘာဘရာက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး သူ့အစ်ကိုကို ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီနောက်ကွယ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခုခုရှိနေရမှာလဲ၊ နင်ဟာ ဒီလိုချည်းပဲ ရူးပတ်။ ဘာမှမဟုတ်တာတွေကို ပြဿနာအရှုပ်အထွေးကြီးတွေဖြစ်အောင် ပုံကြီးချဲ့ပြောတတ်တယ်။ အဲဒါနင်အမြဲ ဖတ်နေတဲ့ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကြောင့်ပဲ”

“အိမ်ငှားခက ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်ဟ” ရူးပတ်က ပြန်ပြော၏။

“ထူးထူးခြားခြားကိစ္စတွေ ဖြစ်လာရင်သိအောင် သေသေချာချာ လေ့လာရမယ်။ ဒီမယ် ငါပြောမယ်။ ဟောဒီကိစ္စနောက်ကွယ်မှာ မသင်္ကာစရာတစ်ခုခု ရှိကိုရှိရမယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးဟာ” ဘာဘရာက ပြောသည်။

“အိမ်က သူငွေးတစ်ယောက် ပိုင်တယ်။ သူက အိမ်ကို ဂရုစိုက်တယ်။ အခု သူခရီးဝေးထွက်နေတုန်း အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် အိမ်ငှားကို တင်ထားချင်တာ။ အဲဒါမျိုးပဲ။ ငွေက သူ့အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးတာဖြစ်မှာပေါ့”

“အိမ်လိပ်စာက ဘာတဲ့လဲ” ရူးပတ်က သူ့မိခင်ကို မေးလိုက်၏။

“အမှတ်(၈၇) ရှယ်စီရိပ်သာတဲ့”

“ဟူး” သူက ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ ဆွဲရွှေ့ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာပေါ့။ အဲဒါလော့ဒ်လစွတာဝေး အစပျောက်သွားတဲ့အိမ်ပဲ”

“သေချာရဲ့လား” မစ္စစ်စင်းဆင့်က သံသယဖြင့် မေးလိုက်၏။

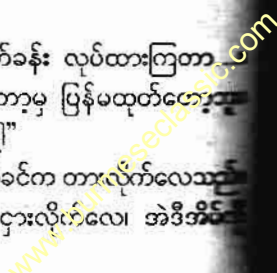
“သိပ်သေချာတာပေါ့။ သူဟာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ အိမ်တွေ အများကြီး ပိုင်တဲ့သူ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေတယ်။ သူတစ်ညနေမှာ ကလပ်ကို သွားဦးမယ် ဆိုပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီးနောက် ဘယ်သူမှ သူ့ကို ထပ်မတွေ့ကြရတော့ဘူး။ အရှေ့အာဖရိက ရောက်သွားသလိုလိုပြောကြတယ်။ ဘာကြောင့် သွားမှန်းလည်း မသိကြဘူး။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။ သူဟာ အဲဒီအိမ်ထဲမှာတင် အသတ်ခံလိုက်ရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မာမိပြောတော့ အဲဒီအိမ်မှာ မှန်ကူကွက်နံရံတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆို”

“အင်း...ရဲ့...ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ရူးပတ်က သူ့မိခင်ကို အချိန်မပေးပါ။ သူက အလွန်စိတ်ထက်သန်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“မှန်ကူကွက်နံရံတွေ၊ အဲဒါမျိုးပေါ့။ လျှို့ဝှက်ခန်း လုပ်ထားကြတာ အလောင်းကို အဲဒီမှာထည့်ထားလိုက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်မထုတ်တော့ဘူး မထည့်ခင် ဆေးစိမ်တာမျိုး အရင်လုပ်ထားမှာပေါ့”

“ရူးပတ်၊ ယုတ္တိမရှိတာတွေ မပြောစမ်းနဲ့” သူ့မိခင်က တားလိုက်လေသည်။ ရူးပတ်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိသောလေသံဖြင့် “မာမိ ငှားလိုက်လေ၊ အဲဒီအိမ်ထဲ”

ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရအောင် ဖော်ထုတ်မယ်။ စောင့်သာကြည့်ပေတော့ မာမီ” ထို့နောက် ရုံးချိန်မီအောင် သူခပ်သုတ်သုတ်သွားတော့၏။ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသည်။

“သမီးတို့ အဲဒီအိမ်ရမှာလားဟင်...မာမီ”
ဘာဘရာက စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ရများရရင်တော့ မာမီရယ်”

“အိမ်အမှုထမ်းတွေက ရှိသေးတယ်သမီးရဲ့”

မစွပ်စင်းဆင့်က ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်၏။ “သူတို့ကို ကျွေးရဦးမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆိုရင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့” သူမက ဘာဘရာကို သနားစိတ်ကြီးစွာဖြစ်လျက် ပြောလေရာ ဘာဘရာက ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

“အေးလေ...မာမီတို့ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

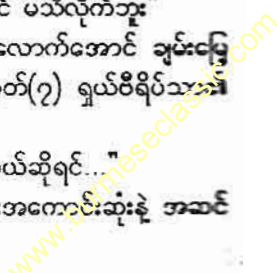
သို့ရာတွင် စင်စစ်မှာကား သူမ ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီ။ သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်ပသွားသည်ကို သူမ မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သူမ၏ အတွေးထဲတွင် “ဂျင်မာစတာတန်ဟာ သမီးကို အခြေအနေ ကောင်းကောင်းမှာ တွေ့စေရမယ်။ ဒါဟာ အခွင့်အရေးကောင်းပဲ။ သိပ်ကောင်း တဲ့ အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူမှုဖြစ်မယ်”ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကွမ်တင်...ဒီနှင်းပန်းတွေက ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။ ဝေးကြီးတဲ့ ပန်းတွေ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူးနော်” ဘတ္တလာဖြစ်သူ ကွမ်တင်အား မေးလိုက် ရာ သူက “ကင်းရှယ်ဝီ အိမ်ကြီးက ပို့လိုက်တာပါပဲဒါ။ ဒီအိမ်ရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုပါ ခင်ဗျာ” ပြောပြီး ဘတ္တလာပြန်ထွက်သွား၏။ မစွပ်စင်းဆင့်ကျေနပ်မှုဖြင့် သက် ပြင်းချလိုက်သည်။ ကွမ်တင်သာ မရှိလျှင် သူမအတွက် မလွယ်ပေ။ သူသည် အရာရာတိုင်းကို လွယ်ကူချောမွေ့အဆင်ပြေစွာ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိသည်။

“နေရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ အိမ်မက်ထဲက အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် အိပ်ရာက နိုးထရတော့မယ်။ ဒီရောက်တာ ၂ လတောင် ရှိသွားပြီပဲ။ ပျော်စရာကောင်းလွန်းလို့ အချိန်ကုန်သွားတာတောင် မသိလိုက်ဘူး”

ယခုအခါ သူမ၏ဘဝမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ချမ်းမြေ့ သာယာနေပေသည်။ ဘတ္တလာကွမ်တင်သည် အမှတ်(၇) ရှယ်ဝီရိပ်သား၏ စွမ်းအားရှိသော အုပ်ချုပ်သူကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို အစစလွှဲအပ်တာဝန်ပေးထားမယ်ဆိုရင်...”
သူက သူမကို ရိုသေစွာ ပြောခဲ့၏။ “အားလုံးအကောင်းဆုံးနဲ့ အဆင်

အပြေဆုံးဖြစ်စေ ရပါမယ်ခင်ဗျာ”

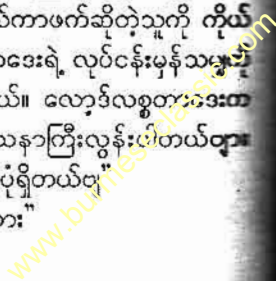
အပတ်တိုင်းလိုလိုပင် သူက အိမ်ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံရေးလမ်းညွှန်စာအုပ်များ ဝယ်လာပေး၏။ စာအုပ်တန်ဖိုးတို့ကလည်း သသက်သာလှသည်။ နောက်ထပ် အိမ်အမှုထမ်းနှစ်ယောက်ရှိသေးရာ ထမင်းချက်နှင့် အိမ်အကူမိန်းကလေးတို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး အလုပ်ကြီးစားကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ကိစ္စများကို အဓိကစီမံပေးနေသူမှာ ကွမ်တင်သာ ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထမင်းစား စားပွဲပေါ်၌ တောကောင်သား၊ ငှက်သားတို့ တွေ့ရသည့်အခါ မစွစ်ဝင်းဆင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရ၏။ သို့ရာတွင် ကွမ်တင်က စိတ်အေးအောင် ရှင်းပြပါသည်။ လော့ဒ်လစ္စတာဒေး ပိုင်သည့် ကျေးလက်စံအိမ်မှ၊ သို့မဟုတ် ကင်းရိုဗီအိမ်ကြီးမှ သို့မဟုတ် ယောက်ရှိုင်းယားကွင်းပြင်မှ ပေးပို့ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ “ရှေးတုန်းကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ထုံးစံပါမဒမ်”

မစွစ်ဝင်းဆင်သည် ထိုသို့သော ကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အဝေးတွင် ရောက်နေသည့် လော့ဒ်လစ္စတာဒေး၏ သဘောတူညီခွင့်ပြုချက် ရှိမှရှိပါမလားဟု သံသယဖြစ်မိလေသည်။ ကွမ်တင်သည် သူ့သခင်၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အလွဲသုံးနေလေသလားဟု ထင်မိ၏။ ရူးပတ်ပြောခဲ့သည့်စကားကြောင့် သူမသည် အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီတွင် လော့ဒ်လစ္စတာဒေးနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်တမဲ့ လိုလိုနှင့် မေးကြည့်ခဲ့လေသည်။ ဆံပင်ဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ချက်ချင်းပင် အဖြေပေး၏။ လော့ဒ်လစ္စတာဒေးသည် အရှေ့အာဖရိကသို့ ခရီးထွက်နေသည်မှာ မှန်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲကတည်းက ဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းရှင်က အတော်ထူးတယ်ခင်ဗျ” သူက ပွင့်လင်းစွာ ပြုံး၍ ပြောပါသည်။

“သူက လန်ဒန်ကနေ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာပါ။ မဒမ်လည်း မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးခဲ့ဘူး။ သတင်းစာတိုက်တွေက သတင်းအနံ့ရတော့ စကော့တလန်ယာ့ဒ် စုံထောက်ဌာနချုပ် ထိတောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်ကြပါသေးတယ်။ ကံအားလျော်စွာ အရှေ့အာဖရိက ကနေ လော့ဒ်လစ္စတာဒေးကိုယ်တိုင် အကြောင်းကြားလိုက်ပေလို့ သတင်းမှန်ရကြတာ။ သူက သူ့ညီဝမ်းကွဲ ကာနယ်ကာဖက်ဆိုတဲ့သူကို ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါ လွှဲထားလိုက်တယ်။ လော့ဒ်လစ္စတာဒေးရဲ့ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ သူ့ကာနယ်ကာဖက်ကပဲ တာဝန်ယူစီမံခန့်ခွဲနေပါတယ်။ လော့ဒ်လစ္စတာဒေးထံတော့ တောရိုင်းဒေသတွေကို ခရီးထွက်ဖို့ ဝါသနာကြီးလွန်းပါတယ်ဗျာ။ အင်္ဂလန်မပြန်ဘဲ နှစ်အတော်ကြာကြာ နေဦးမယ့်ပုံရှိတယ်ဗျ”

“သိပ်တော့ အသက်မကြီးသေးဘူးမဟုတ်လား”

မစွပ်စင်းဆင့်က ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် တစ်ခါက သူမတွေ့ခဲ့ဖူးသော လော့ဒ်လစွတာဒေး၏ ဓာတ်ပုံကို ပြန်စဉ်းစားမိ၍ မေးလိုက်၏။ ထိုစဉ်က မုတ်ဆိတ်မွေးထူလပျစ်နှင့် အလယ်လစ်ဘက်ခေတ်က သင်္ဘောသားလိုလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

“လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ပါပဲ” ဆံပင်ဖြူပုဂ္ဂိုလ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ငါးဆယ့်သုံးနှစ်ဝန်းကျင်ပါ”

မစွပ်စင်းဆင့်က ၎င်းသတင်းကို ရူးပတ်၏ မဟုတ်ကဟုတ်က စိတ်ကူးတို့ကို ချေဖျက်ရန် ရည်ရွယ်လျက် သူ့ကို ဖောက်သည်ချလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရူးပတ်ကတော့ မလျှော့ပါ။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပိုတောင် သံသယကြီးလာသေးတယ်”

သူက ပြန်ပြော၏။ “အဲဒီ ကာနယ်ကာဖက်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံး၊ လစွတာဒေး မရှိတော့လို့ သူ့ရာထူးဆက်ခံတဲ့သူဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အရှေ့ဘာဖရိကက စာ ဆိုတာလည်း အတုဖြစ်နေနိုင်တာပဲ။ မသင်္ကာစရာတွေက အများကြီးပါ”

သူသည် သူ့စကားအတိုင်းပင် အချိန်အားရသည့်အခါတိုင်း အိမ်၏ မှန်ကူကွက်နံရံများကို လက်ဖြင့် ခေါက်လျက် လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခုကို ရွာဖွေလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လော့ဒ်လစွတာဒေးအပေါ်တွင် သူ့စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ပါးလာပါသည်။ ထို့ပြင် ဆေးလိပ်ဆိုင်က ကောင်မလေးကိုလည်း အရင်ကလောက် စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား အပြောင်းအလဲကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘာဘရာအတွက်မှာမူ ဤအိမ်က ကြီးစွာသော စိတ်ကျေနပ်မှု ဖြစ်စေခဲ့ပါ၏။ ဂျင်မာစတာတန်သည် အိမ်သို့ အလည်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် မကြာခဏ လာတတ်သည့် ဧည့်သည်ဖြစ်သွားပါသည်။ သူနှင့် မစွပ်စင်းဆင့်တို့သည်လည်း အလွန် လေပေးဖြောင့်လျက် ရင်းနှီးမှု ရနေကြပါ၏။ တစ်ရက်တွင် သူက ဘာဘရာ အံ့အားသင့်သွားစေသည့် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့လေသည်။

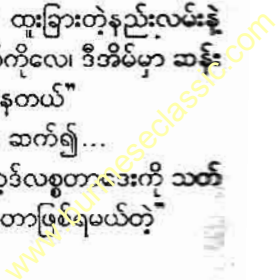
“ဒီအိမ်ဟာ မင့်မာမိအတွက် အထူးဖန်တီးထားတာပဲကွ။ သိလား”

“မာမိအတွက်...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အတွက် ဆောက်ထားတာပဲ။ ထူးခြားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ သပိုင်တဲ့ အိမ်ပဲ။ မင်းသိမှာပေါ့။ ဒီအိမ်ရဲ့ ထူးခြားချက်ကိုလေ၊ ဒီအိမ်မှာ ဆန်းကြယ်တာ၊ သဘာဝမဟုတ်တာမျိုး တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတယ်”

“လာပြန်ပြီ၊ ရူးပတ်တစ်ယောက်” ဘာဘရာက ဆက်၍...

“သူက ကာနယ် ကာဖက်ကို စွပ်စွဲနေတာ။ လော့ဒ်လစွတာဒေးကို သတ်ပြီး အလောင်းကို လျှို့ဝှက်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ဝှက်ထားတာဖြစ်ရမယ်တဲ့”

မာစတာတန်က ရယ်လေသည်။ “ရူးပတ်ရဲ့ စုံထောက်ဉာဏ်ကို ကိုယ် ခိုးကူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆိုလိုတာက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်လို့ နားမလည်နိုင်စရာကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေတဲ့ သဘောပါ”

ရှယ်ဝီရိပ်သာတွင် သူတို့မိသားစုရောက်လာသည်မှာ သုံးလရှိသွားပါပြီ။ တစ်ရက်တွင် ဘာဘရာသည် ကြီးစွာသော ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် တောက်ပ လန်းဆန်းနေသော မျက်နှာဖြင့် သူမ၏ မိခင်ထံ ရောက်လာခဲ့၏။

“မာမီ...သမီးနဲ့ ဂျင်တို့ စေ့စပ်ဖို့ သဘောတူပြီးကြပြီ၊ မနေ့ညကပဲ၊ အိုး... မာမီရယ် နတ်သမီးပုံပြင်လေး တကယ်ဖြစ်လာသလိုပဲ မာမီရဲ့”

“အိုး...သမီးလေးရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မာမီသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”
သားအမိနှစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်မိကြလေ၏။

“သူကပြောသေးတယ်မာမီ၊ ဒီအိမ်ဟာ မာမီအတွက် ဖန်တီးထားတဲ့အိမ် တဲ့၊ မာမီကတော့ သမီးအတွက် ငှားပေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရူးပတ်နဲ့ သမီးက သိပ်မဆိုင်သလိုဖြစ်ပြီး မာမီနဲ့ပဲ လိုက်ဖက်တဲ့ အိမ်ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီပွယ်မရှိတာ မပြောနဲ့လေသမီး”

“အဲဒီပွယ်ရှိတာပေါ့ မာမီ၊ ဒီအိမ်က သိပ်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ စံအိမ်တော်လို့ ထင်နေရပြီး မာမီက စံအိမ်တော်ပေါ်က ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ပင် တိုင်ခံမင်းသမီးနဲ့ တူနေတယ်။ ကွမ်တင်ကတော့ အင်း... ကြင်နာတတ်ပြီး အားကိုးရတဲ့ မှော်ဆရာကြီးပေါ့”

မစွပ်စင်းဆင့်က ရယ်လျက် ကွမ်တင်နှင့် ပတ်သက်သည့် တင်စားမှုကို ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။

ရူးပတ်သည် သူ့နှမ၏ စေ့စပ်သည့် သတင်းကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လက်ခံပါသည်။

သူနှင့် သူ့မိခင်တို့ ညစာစားနေကြချိန်ဖြစ်၏။ ဘာဘရာမှာ ဂျင်နှင့်အတူ အပြင်သွားနေသည်။ ကွမ်တင်သည် ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်များကို ချပေးပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ထွက်သွား၏။ ရူးပတ်က သူပိတ်သွားသော တံခါးဘက်သို့ ကြည့် ပြီး... “ဒီလူကြည့်ရတာ ထူးတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သူ...သူဟာ...”

“မသင်္ကာစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” သူ့မိခင်က ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲမာမီ၊ ကျွန်တော်ပြောမှာကို မာမီသိနေသလိုပဲ”

“သားပြောနေကျစကားလေ၊ ဘာမဆို သားက မသင်္ကာဖြင့်လိုက်တာ ချည်းပဲ။ အခုလည်း ကွမ်တင်က လော့ဒ်လစွတာဒေးကို သတ်ပြီး အလောင်းကို ကြမ်းခင်းအောက် မြှုပ်ထားတယ်လို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ကူကွက်နံရံတွေ နောက်မှာပါ။ မာမီ အမြဲ မှားပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော် စုံစမ်းထားတာ ပြောမလို့...။ ကွမ်တင်ဟာ အဲဒီကာလတုန်းက ကင်း ရယ်ဝီအိမ်ကြီးမှာ ရှိတာတဲ့”

မစွစံဝင်းဆင့်က သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး စားပွဲမှထကာ နားနေခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ ရူးပတ်သည် အတွေးအခေါ်အားဖြင့်ကောင်းကောင်း လူလားမမြောက်ချင်သေးပေ။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲတွင် ပထမဆုံးအနေဖြင့် လော့ဒ်လစ္စတာဒေး အင်္ဂလန်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ခွာသွားရသည့်အကြောင်း ရင်းကို သိလိုစိတ်ဖြစ်လာလေသည်။ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ချက်ချင်း ထွက်သွားရ ခြင်းမှာ နောက်ခံအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ အသေအချာရှိမည်ပင်။ အခန်းထဲ သို့ ကော်ဖီလင်ပန်းနှင့်အတူ ကွမ်တင်ဝင်လာသောအခါ သူမ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေဆဲဖြစ်၍ ကွမ်တင်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လော့ဒ်လစ္စတာဒေးနဲ့ ရှင်အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား ကွမ်တင်”

“ဟုတ်ပါတယ်မဒမ်...။ ကျွန်တော်အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်ကတည်းက ပါ။ အဲဒါက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ လော့ဒ်သခင်ကြီး လက်ထက်တုန်းကခင်ဗျာ ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားနဲ့ စားပွဲထိုးအဖြစ် အလုပ်စတင်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် ရှင် လော့ဒ်လစ္စတာဒေးကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့မှာပဲ။ ပြောစမ်း ပါဦး။ သူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲလို့”

ဘတ္တလာက လင်ပန်းကို သူမဘက်သို့ အနည်းငယ်ရွေ့ပေးရင်း ခံစားမှု မပါသော လေသံဖြင့် “လော့ဒ်လစ္စတာဒေးက အလွန်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်မဒမ်။ သူတစ်ပါးအတွက် လုံးဝထောက်ထားတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး”

သူက လင်ပန်းကို ယူပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မစွစံဝင်းဆင့်သည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ထားရင်း စဉ်းစားနေ၏။ သူမ ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွင် တစ်ခုခု ပုံမှန်မဟုတ်သလိုဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိရာ ခဏကြာသော အခါမှ ထိုအကြောင်းကို သတိရမိလေသည်။ ကွမ်တင်သည် လော့ဒ်လစ္စတာ ဒေးအား တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူဖြစ်ပါတယ်ဟု မဆိုဘဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်ဟု ဆို သွား၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူထင်ထားသည်မှာ သို့မဟုတ် သူယုံကြည်ထားသည် မှာ... သူမ အတွေးကို ရပ်လိုက်၏။ သူမသည် ရူးပတ်လိုပင် ဖြစ်နေပါပကော။ သို့ရာတွင် သူမစိတ်ထဲ၌ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိဘဲ မသက်မသာဖြစ်နေပြီက ပျောက်မသွားပေ။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် လော့ဒ်လစ္စတာဒေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သူမ၏ သိလိုစိတ်တို့ လျော့ပါးသွားတော့သည်။

ဘာဘရာ၏ အနာဂတ် သာယာဖြောင့်ဖြူးနေပြီ ဖြစ်သောအခါ မစွစံ

ဝင်းဆင့်သည် သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေးတို့အတွက် အချိန်ရလာ၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် အတွေးများက လော့ဒ်လစ္စတာဒေးအကြောင်း ဆီသို့ လည်လာတတ်လေသည်။ အဖြစ်မှန်က ဘာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကွမ်တင် သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိနေပေသည်။ သူ၏ စကားထဲမှ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သူ သူတစ်ပါးအတွက် မထောက်ထားတတ်သူဆိုသော အချက်တို့၏ နောက် ကွယ်တွင် ဘာတွေ ရှိနေသနည်း။ သူသည် ထိုစကားတို့ကို ဘက်မလိုက်သည့် တရားသူကြီးတစ်ဦးပမာ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လော့ဒ်လစ္စတာဒေး၏ အစ ပျောက်သွားသည့် ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ကွမ်တင်ကိုယ်တိုင် ပတ်သက်နေခဲ့ သလော၊ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့နိုင်သည့် ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ကွမ်တင်သည် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူပေလော၊ ရူးပတ်ပြောခဲ့သလို အရှေ့အာဖရိက မှ ပို့လိုက်သည့် သတင်းနှင့် ကိုယ်စားလှယ်ပါဝါတို့မှာ အတုအယောင်များဖြစ် လေသလော။

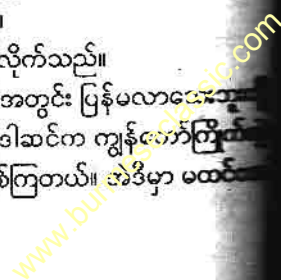
ထိုသံသယဖြစ်ဖွယ် အချက်တို့ ရှိနေသည့်တိုင်အောင် သူမသည် ကွမ်တင် အပေါ်တွင် မကောင်းမြင်၍ မရပေ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကွမ် တင်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်ရပါ၏။ သူသည် လူကောင်းဖြစ် ကြောင်း ကလေးတစ်ယောက်ကပင်လျှင် ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူတစ်ခုခု သိနေသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

သူမသည် ကွမ်တင်နှင့် သူ့သခင်အကြောင်း စကားမစပ်ဖြစ်တော့ပေ။ ထိုအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ပါသည်။ ရူးပတ်နှင့် ဘာဘရာတို့တွင်လည်း သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ ရှိနေပေရာ ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ်ဖော်ပြ ပြောဆို ခြင်း မပြုမိကြတော့ပေ။

ဩဂုတ်လကုန်ခါနီး ရက်သို့ ရောက်လာသောအခါ သူမ၏ မထင်မစူး အတွေးတို့သည် အစစ်အမှန်များအဖြစ်သို့ အကောင်အထည်ပေါ်လာလေ တော့၏။ ရူးပတ်သည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ရက်အားရသည့်အတွက် မော်တော် ဆိုင်ကယ်ရှိသော သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်အတူ အလည်အပတ်ခရီး ထွက်ခဲ့လေ သည်။ သူထွက်သွားပြီး ဆယ်ရက်အကြာတွင် မစွစ်ဗင်းဆင့် စာရေးနေသော အခန်းထဲသို့ သူ့အမောတကော ပြေးဝင်လာ၏။

“ရူးပတ်...” သူမက တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သိတယ်မာမီ၊ ကျွန်တော် နောက်သုံးရက်အတွင်း ပြန်မလာသေးဘူး။ ထင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အန်ဒါဆင်က ကျွန်တော်ကြိုက် နေရာသွားလို့ ပြောတာနဲ့ ကင်းရှယ်စီကို သွားဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ မထင်မ တွေ့ရတော့တာပဲ”

“ကင်းရှယ်ဝီကို၊ ဘာဖြစ်လို့...”

“မာမိသိတယ်လေ၊ ဒီအိမ်မှာ မသင်္ကာစရာရှိတာကို ကျွန်တော် အမြဲ ထောက်လှမ်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီအိမ်ကြီးကို သွားလေ့လာ တာပေါ့။ အိမ်ကြီးက ငှားထားတာဆိုတော့ ဘာမှ မသိရဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုခု တွေ့မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားပါဘူး၊ သွားအကဲခတ်တဲ့သဘောပါပဲ”

ရှူးပတ်သည် ထိုကိစ္စမျိုးတွင် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်လို ငွေကောင်းကြောင်း မစွပ်စင်းဆင့် သိ၏။

“အဲဒီသွားရင်း ရွာလေးတစ်ရွာကို ဖြတ်သွားရတယ်၊ ရှစ်မိုင်၊ ကိုးမိုင် လောက် ဝေးမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ” “ဘယ်သူ့ကို... ?”

“ကွမ်တင်ပါဗျား၊ တဲလေးတစ်လုံးထဲ ဝင်သွားတယ်၊ မသင်္ကာတာနဲ့ ကျွန်တော် တဲတံခါးသွားခေါက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ တံခါးလာဖွင့်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကွမ်တင် ဘယ်မှမှ မသွားတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...”

“နေဦးလေ... ကျွန်တော်ပြောမလို့ပဲ၊ ကွမ်တင်ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ‘ကွမ်တင်မဟုတ်ဘူး၊ မာမိသဘောပေါက်လားမသိဘူး’ မစွပ်စင်းဆင့်သဘောမပေါက်ပေ။ သူက ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

“အဲဒီလူဟာ ကွမ်တင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်တင်မဟုတ်ဘူး သူက ကွမ်တင်အစစ်’

“ရှူးပတ်...”

“နားထောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း မြင်မြင်ချင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား တယ်၊ ခင်ဗျားကွမ်တင်မဟုတ်လားလို့ မေးလိုက်တော့ သူက မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ဘာကူညီရပါမလဲတဲ့။ အဲဒီမှာတင် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ကွမ်တင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တာပဲ၊ လူရောအသံရော တူသလိုလို ထင်ရတာကိုး။ သူ့နည်းနည်းပါးပါး အစ်အောက်မေးလိုက်တော့ ထွက်လာတော့တာပေါ့။ အဲဒီ လူကြီးကတော့ မသင်္ကာစရာကိစ္စထဲ မပါပါဘူး။ သူဟာ လော့ဒ်လစွတာဒေးရဲ့ ဘတ္တလာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ နောက် ပင်စင်ယူတဲ့အခါ အဲဒီတဲကလေး သူရတယ်။ အဲဒါဟာ လော့ဒ်လစွတာဒေး ပျောက်သွားတဲ့အချိန်လောက်မှာပဲ။ တဲ... ဘယ်လိုဆိုတာကို မာမိမြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်က လူဟာ သူ့ကိစ္စ တစ်ခုခုကြောင့် ကွမ်တင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့သူပဲ။ ကျွန်တော့်သီဝရိက ဒီလိုဟာမိ အဲဒီညနေက သူဟာ ဒီကို ရောက်လာခဲ့မယ်။ သူဟာ ကင်းရှယ်ဝီအိမ်ကြီးက ဘတ္တလာပါလို့ ပြောမယ်၊ လော့ဒ်လစွတာဒေးနဲ့ စကားပြောဆိုရင်း သူ့ကို သတ် လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို မှန်ကူကွက် နံရံလွှဲ နောက်မှာ ထုတ်ထားခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒီအိမ်မှာက လျှို့ဝှက်ခန်းတွေ...”

“တော်တော့၊ အဲဒါတွေ ထပ်မပြောနဲ့၊ မာမီသိချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူ့ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ရသလဲ၊ ယုံနိုင်စရာမရှိတဲ့ကိစ္စကို လုပ်ရအောင် သူ့မှာ ဘာအကြောင်းရင်းခံတွေ ရှိနေသလဲ၊ အဲဒါပဲ သိချင်တယ်”

“မာမီ မှန်ပါတယ်” ရူးပတ်က ပြန်ပြောသည်။ “ရည်ရွယ်ချက်ပေါ့၊ ဒါ အရေးကြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီးပြီလေ၊ လော့ဒ်လစ္စတာဒေးမှာ အိမ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ အိမ်တစ်လုံးချင်းကို ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေကိုပဲ ငှားခ နည်းနည်းလေးယူပြီး ငှားထားတဲ့အပြင် အိမ်အမှုထမ်းတွေကိုလည်း ပိုင်ရှင် စရိတ်နဲ့ ဆက်ထားပေးပါသတဲ့ဗျား၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကွမ်တင်လို့ ခေါ်တဲ့ လူက အိမ်တိုင်းမှာ ဘတ္တလားအဖြစ် ကာလတစ်ခုအတွင်း အမှုထမ်းခဲ့ပါသတဲ့ ဗျား၊ ဒီတော့ ဒါကိုကြည့်ရင် လော့ဒ်လစ္စတာဒေးရဲ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရတနာ တွေသော်လည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်လမ်းညွှန်မြေပုံလိုဟာမျိုးသော်လည်းကောင်း ဝှက်ထားတာ ရှိရလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက သိထားလိမ့်မယ်၊ ဂိုဏ်း လို့ပဲ ယူဆရတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကွမ်တင်ဟာ တစ်ကိုယ်တော် အကြံဉာဏ် အဖြစ်နဲ့လည်း...”

“တော်ပါတော့ ရူးပတ်၊ မာမီခေါင်းချာချာလည်နေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ ဂိုဏ်းတွေ၊ လျှို့ဝှက်မြေပုံတွေဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေပဲ”

“နောက် သီဝရီလည်း ရှိသေးတယ်မာမီ၊ ဒီ ကွမ်တင်ကို လော့ဒ်လစ္စတာ ဒေးက တစ်ခုခုထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကွမ်တင်အစစ်က ကျွန်တော့်ကို ဆယ်မျှရယ်လို့ပီ ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဇာတ်လမ်း ရှည်ကြီး ပြောပြတယ်။ သူက ဥယျာဉ်မှူးအကူအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာတဲ့။ ကွမ်တင်နဲ့ လုံးတူ၊ ရွယ်တူလောက်ပဲ။ အဲဒီလူဟာ လစ္စတာဒေးနဲ့ စကားများ ပြီး...”

မစ္စစ်ဗင်းဆင့် တွေသွား၏။ “သူတစ်ပါးအတွက် လုံးဝထောက်ထားတတ် တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး” ဟူသော စကားတို့ကို ပြန်သတိရသည်။ ဒေါသခံစားမှုမပါဘဲ လေအေးအေးဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်အဝ ရည်ညွှန်းဖော် ပြခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထိုစကားတို့က ဘယ်ဖြစ်ရပ်ကို ကိုယ်စားပြုသနည်း။

သူမ အတွေးနက်နေသောကြောင့် ရူးပတ်ဆက်ပြောသောစကားတို့ကို အာရုံမပြုမိပေ။ ရူးပတ်က သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူမအတွေး အိပ်မက်ထဲမှ နိုးထလာ၏။ ရူးပတ် ဘယ်သွားတာပါလိမ့်၊ သူ့နောက်ဆုံး ပြောသောစကားတို့ကို သူမ မကြားလိုက် ပေ။ ရဲတိုင်ဖို့များ ထွက်သွားတာလား။

သူမ ချက်ချင်း ထ၍ ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်ရာ ခါတိုင်းလိုပင် ကွမ်တင်

ရောက်လာ၏။

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါ ကွမ်တင်”

ဘတ္တလာက သူမပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပါသည်။ မစွမ်းစွမ်းဆင်တဲ သူ့ကို ကြည့်ရင်း တွေးနေ၏။ “သူ့ငါ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ တယ်။ ရူးပတ်ပြောတာတွေ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ အမှားအမှန်ဆိုတာတွေ ဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆုံးဖြတ်ရခက်တယ်။ ငါကတော့ ငါ့ဘဝနဲ့ အလောင်း အစား လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ပဲ သတ်မှတ် မှာပဲ” သူမက အသံအနည်းငယ်တုန်လျက် “ကွမ်တင်...မစွတာရူးပတ်ဟာ ကင်းရှယ်ဝီကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနားက ရွာမှာ...” သူမ စကားရပ်ထား လိုက်၏။ သူ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူမက တည်ငြိမ်စွာ ဆက်၍ “အဲဒီမှာ သူတစ်ယောက်ယောက် ကို တွေ့လာခဲ့တယ်” သူ့စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာထား ဖြစ်လာ၏။ သူ့စိုးရိမ်နေပြီး သို့ရာတွင် ခဏလေးအတွင်း သူ့ကုန်ပြန်ဆယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ့မျက်လုံး များက သူမကို စိုက်ကြည့်လျက်။ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် အာရုံစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများဖြစ်ပေရာ ထိုအကြည့်မျိုးကို ယခင်က မစွမ်းစွမ်းဆင်မပြင်ဖူးခဲ့ပေ။ အမှုထမ်းတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူလိုကိုယ်လိုလှတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများဖြစ်ပါ၏။ သူက ခါတိုင်းလေသံဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

“မစွမ်းစွမ်းဆင် ဘာကြောင့် ဒါတွေကို ပြောနေတာလဲ”

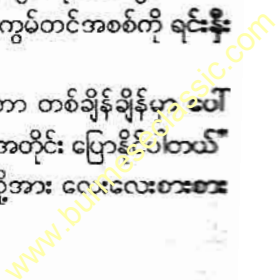
သူမဖြေမပေးနိုင်မီ တံခါးပွင့်လာပြီး ရူးပတ် ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာ၏။ သူနှင့်အတူပါလာသူမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိပြီး ပါးမြိုင်းမွေး အနည်းငယ်နှင့် ကရုဏာပြည့်ဝသော ဘုန်းတော်ကြီးကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကွမ်တင်” ပါပင်တည်း။

“ဟောဒီမှာ ကွမ်တင်အစစ်ပါပဲ” ရူးပတ်က စပြောသည်။ “ကဲ...ကွမ်တင်၊ ဟောဒီလူကို ကြည့်စမ်းပါ။ သူဟာ ဆယ်မျှရယ်လိုဝီလား” ရူးပတ် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွား နိုင်သော အခိုက်အတန့်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ကြာရှည် မတည်ပေ။ ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ခု လွဲမှားနေသည်ကို သူသတိပြုမိသွား သည်။ ကွမ်တင်အစစ်က ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်ဟန် ရှိနေချိန်တွင် ဒုတိယကွမ်တင်က ကြည်နူးစွာ ပြုံးရွှင်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ သူက ကွမ်တင်အစစ်ကို ရင်းနှီး စွာ ကျောသပ်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွမ်တင်ရှယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါ် တတ်တာချည်းပါပဲ။ မင်းသူတို့ကို ငါ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

စိတ်အေးသွားသော လူစိမ်းက မစွမ်းစွမ်းဆင်တို့အား လေးလေးစားစား

ကြည့်လျက်... “ဟောဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့သခင် လော့ဒ်လစ္စတာဒေးပါခင်ဗျား”

*

နောက်တစ်မိနစ်အတွင်း၌ ထူးခြားသော အခြေအနေဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ရူးပတ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြက်သေသေနေရာမှ ကွမ်တင်အစစ်နှင့် အတူ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့ ထွက်သွားစဉ် ကြားနေကျမဟုတ်သော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်လေသံဖြင့် သူ့အား ပြောလိုက်သည့် စကားတို့ကို ကြားရပါသည်။

“ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နဲ့ လူလေး၊ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိလိုက်ရတာ ကောင်းပါတယ်။ အဖြစ်မှန်ပေါ်လာအောင် မင်းအစွမ်းပြလိုက်တာလည်း ချီးကျူးပါတယ်ကွာ။ မင့်မာမီနဲ့ အန်ကယ်စကားနည်းနည်းပြောရဦးမယ်”

လော့ဒ်လစ္စတာဒေးက မစွစ်ဗင်းဆင့်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းပြပါမယ်။ ကိုယ်ဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ။ နောက်တော့ ကိုယ်အသိတရား ရလာခဲ့တယ်။ သူတစ်ပါးအကျိုးကို လုပ်ပေးချင်စိတ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ခပ်ဆန်းဆန်း စိတ်ကူးရှိတဲ့အတိုင်း အလုပ်တွေကို ခပ်ဆန်းဆန်း လုပ်ခဲ့တယ်။ အလှူအတန်းတွေ လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်လုပ်ပေးချင်တာက ချို့တဲ့အားငယ်နေသူတွေကိုပဲ။ သူတို့အတွက် ကိုယ်အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ အိမ်တွေကို အားနည်းပေမဲ့ ရရှိစိုက်စောင့်ရှောက်တတ်သူတွေကို ရွေးပြီး ငှားခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ စကြရတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေ၊ သားသမီးတွေနဲ့ ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတဲ့ မုဆိုးမတွေပေါ့။ ကွမ်တင်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘတ္တလာသာ မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်တယ်။ သူ့သဘောတူညီချက်နဲ့ ကိုယ် သူ့ဘဝကို ငှားယူခဲ့တယ်။ တစ်ညနေ ကလပ်ကို သွားရင်း ဒီစိတ်ကူး ပေါ်လာလို့ ကွမ်တင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကိုယ် ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း လူတွေပြောလာကြတဲ့အခါကျတော့ အရှေ့အာဖရိက ကနေ စာတစ်စောင်ပို့လိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ ကိုယ့်ညီကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားရတော့တာပေါ့။ ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပါပဲ”

သူက စကားရပ်လိုက်ပြီး မစွစ်ဗင်းဆင့်ကို တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သူမက သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး “အကြင်နာတရားရှိတဲ့ အိမ်အိမ်တစ်ခုပါပဲ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကောင်းကျိုးလည်း အများကြီး ရပါတယ်။ ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဆက်မနေနိုင်တော့တာကိုတော့ ရှင်နားလည်နိုင်မှာပါ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာမျိုးကို မင်းရဲ့မာနက လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“အခုကိစ္စက သနားကြင်နာမှုနဲ့ ဒါနပြုတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြန်အလှန်ရှိတဲ့ကိစ္စပါ” သူက ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ဟန်ဖြင့်...

“အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်အကြာမှာ သူ့ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ်အထီးကျန်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ဘဝလက်တွဲဖော် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရခိုင်းနဲ့ ကိုယ်အမြဲပဲ မျှော်လင့်နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲက ဖူးစာရှင်ကို မကြာသေးခင်ကမှ တကယ်ဆုံခွင့်ရခဲ့တာပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မလား” သူမက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မက အသက်ကြီးပါပြီ”

သူက ရယ်လျက်... “မင်းက မင့်ကလေးတွေထက်တောင် ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မင့်ဘက်က ကြည့်ရင် ကိုယ်ကသာ အိုနေတာပါ။ သို့ရာတွင် သူမက ပြန်၍ ရယ်လိုက်၏။ ကြည်နူးမှုဖြင့် လှိုင်းထသွားသော ရယ်သံဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်လား၊ ရှင်က ကောင်လေးအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ အဝတ်အစား အမျိုးမျိုး လဲဝတ်ရတာကို သဘောကျတဲ့ ကောင်လေးပေါ့” ပြောရင်း သူမက လက်များကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ သူက အလိုက်သင့် လှမ်းဆုပ်လိုက်လေတော့သည်။ ။

အပော်

“ကဲ... ဒေါက်တာလွှိုက်” မစ္စဟယ်လီယာက စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကျောချမ်းစရာကောင်းတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဇာတ်လမ်းလေးများ ပြောပြစရာ မရှိဘူးလားရှင်”

သူမက သူ့ကို ပြုံးပြနေ၏။ ဇာတ်ပွဲလာပရိသတ်ကို ညစဉ်ဖမ်းစားနိုင်သော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြုံးနေသော မျက်လုံးများကလည်း ယခုအခါ မီးခိုးရောင်ဆံပင်များနှင့် အသက်ကြီးကြီး ဆရာဝန်လူပျိုကြီးကို ပူဆာသလို ကြည့်နေပါသည်။ ဒေါက်တာလွှိုက်မှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်အတွင်း စိန်မေရီမိဒ် ကော့ရွာတွင် ဆေးခန်းဖွင့်ကာ သာမန်ရောဂါများ ကုသပေးနေသူဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာက အမှတ်တမဲ့ဖြင့် သူ၏ ဝေ့စ်ကုတ်ကို ဆွဲဆန့်လိုက်ပြီး သူ့ဦးနှောက်ကို အပြေးအလွှား အလုပ်ပေးရင်း စဉ်းစားနေပါသည်။ သူ့ကို အားကိုးတကြီး ပူဆာနေသော မိန်းမချောလေးကို စိတ်ပျက်မသွားစေချင်ပါ။

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်” မစ္စဟယ်လီယာက တွေ့တွေ့ငေးငေးနှင့် ဆက်ပြောပါသည်။ “ဒီညနေမှာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခု အကြောင်းပဲ ကြားချင်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ကောင်းတယ်တို့” အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ကာနယ်ဘင်ထရီက အားပေးလိုက်၏။ “သိပ်ကောင်းတာ၊ သိပ်ကောင်း” သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အော်ရယ်လိုက်ပြီး ဘေးမှ သူ့ဇနီးကိုလည်း ထင်မြင်ချက် တောင်းလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒေါ်လီ”

သူ့ဇနီးမှာ တစ်ခုခုအတွေးလွန်နေရာမှ က... ပြန်ဖြေပါသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မလည်း အမြဲကမ်း အဲဒီလို ထင်တာပါပဲ”

“တကယ်လားသူငယ်ချင်း” အဘွားကြီး ဂျိန်းမာပယ်က မျက်လုံး မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် ပြန်မေးပါသည်။

“စိန့်မေရီမိဒ်မှာတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဇာတ်လမ်းရယ်လို့ မရှိတတ်ဘူးလေ။ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာက ပိုနည်းတော့မပေါ့။ မင်းသိပါတယ် မစ္စဟယ်လီယာရယ်” ဒေါက်တာလွှဲက ပြန်ပြော၏။

စကော့တလန်ယာဒ်စုံထောက်ဌာနချုပ်မှ အငြိမ်းစား ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်သူ ဆာဟင်နရီကလစ်သရင်းက ဒေါက်တာအား “အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အံ့ဩမိမှာပဲဗျ” ဟုပြောပြီး မစ္စမာပယ်ဘက်သို့ လှည့်လျက်...

“ဟောဒီ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကတော့ စိန့်မေရီမိဒ်ဟာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်တွေ အလွယ်တကူဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာလို့ ဆိုပါလား”

“အိုး...ဆာဟင်နရီကလည်း...” မစ္စမာပယ်က ကန့်ကွက်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာသွေးရောင်လျှမ်းလျက် သူမက ဆက်၍... “ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီလို မပြောဖူးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မပြောပြောနေတာက လူ့သဘာဝဆိုတာ ဒီရွာမှာလည်း တခြားဘယ်နေရာနဲ့မဆို အတူတူပဲ၊ မထူးပါဘူးလို့ပဲ ပြောတာပါ။ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရဖို့ပဲ လိုတာပါရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ဒီရွာမှာ အမြဲတမ်းနေခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”
မစ္စဟယ် လီယာက သူ့စကားကို ဆက်ပြောပါသည်။

“ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက်သွားနေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ တစ်ခုခု ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့နေရာမျိုးတွေလေ”

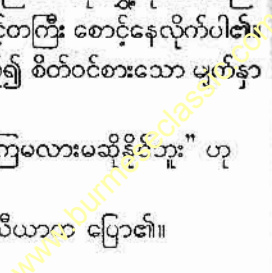
“ဒါတော့ မှန်ပါတယ်” ဒေါက်တာက ပြောရမည့်အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားနေရင်း ပြန်ဖြေပါသည်။ “အား ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ရပြီ” သူက စိတ်သက်သာရာရလျက် ထိုင်ခုံတွင် ကျောမို၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အခုဆိုရင် အတော်လေးတောင် ကြာသွားပါပြီ၊ မေ့သလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စက အတော်ထူးတယ်။ တကယ်ထူးခြားတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ သဲလွန်စရဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကလည်း ထူးတာပဲကိုး”

မစ္စဟယ်လီယာက ထိုင်ခုံကို သူ့ဘက်သို့ အနည်းငယ်တိုးရွှေ့လိုက်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်ဆေးဆိုးလိုက်ပြီး မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေလိုက်ပါ၏။ အခြားသူများသည်လည်း ဒေါက်တာဘက်သို့ လှည့်၍ စိတ်ဝင်စားသော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်လျက် နားစိုက်နေကြပါသည်။

“ကနေရီ ကျွန်းတွေကိုများ ခင်ဗျားတို့ သိကြမလားမဆိုနိုင်ဘူး” ဟု ဒေါက်တာက စ၍ ပြောပါသည်။

“သိမ်လှတဲ့ ကျွန်းတွေပေါ့နော်” မစ္စဟယ်လီယာက ပြော၏။

“တောင်ပိုင်းပင်လယ်မှာလား”

“တောင်အာဖရိက သွားတုန်းက ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ဖူးသေးတယ်”ဟု ကာနယ်က ဝင်ပြောပါသည်။ “တာနာရစ်ဖ်တောင်ထွတ်ဟာ ဝင်ခါနီး နေရောင် နောက်ခံနဲ့ တယ်လှတာကိုးဗျ”

“အခု ကျုပ်ပြောပြမယ့် အဖြစ်အပျက်က တာနာရစ်ဖ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂရင်းကနေရီကျွန်းကြီးမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နှစ်ပေါင်းကို မနည်းကြာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်ကျွန်းမာရေးအခြေအနေဆိုးလာတော့ အင်္ဂလန်မှာ ဆေးခန်း ဖွင့်နေတာကို ရပ်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက် အနားယူဖို့ ဖြစ်လာတာကိုး။ ဂရင်း ကနေရီ ကျွန်းရဲ့ မြို့ကြီးဖြစ်တဲ့ လာ့စ်ပါမားကို ရောက်သွားတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီမှာ နေရတာ အတော်ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ရာသီဥတုက ပြေပြေဖြူဖြူနဲ့ နေရောင်လေးလည်း ရတယ်။ ပြီးတော့ ပင်လယ်လှိုင်းစီးဖို့လည်း အကောင်းဆုံးနေရာဗျ။ ကျွန်တော်ကလည်း လှိုင်းစီးချင်တဲ့ ဝါသနာက အတော်ကြီးတယ်လေ။ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဟာ အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာဗျ။ ကျုပ်မနက်တိုင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်က သောင်ပြင်မှာ လမ်းလျှောက်တာပါ။ အမျိုးသမီးတွေ ဦးထုပ်ဆိုင်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာထက် ကျုပ်သောင်ပြင်ကို စိတ်ဝင်စားတာက ပိုပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ကျုပ်ပြောသလိုပဲ၊ ကမ္ဘာအနှံ့ သင်္ဘောတွေ လားစပါးမားမှာ ဆိုက်ကပ်ကြတော့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း နာရီပိုင်းလောက် နားကြတာ ရှိသလို တချို့က တော့လည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် နားကြသဗျ။ အဲဒီမှာ မက်ထရီပိုလို နာမည်ပေးထားတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ နိုင်ငံမျိုးစုံက လူမျိုးစုံ တည်းခိုတဲ့ နေရာပေါ့ဗျာ။ တာနာရစ်ဖ်ကို သွားကြမယ့်သူတွေတောင် အဲဒီမှာ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ဝင်နားတတ်ကြသေးတာကိုး”

“ကျုပ်ဇာတ်လမ်းကလည်း မက်ထရီပိုဟိုတယ်က စတာပါပဲ။ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ ကြာသပတေး တစ်ညနေပေါ့။ အကစင်ပေါ်မှာ ကပွဲကလေးကလည်း ရှိနေတယ်။ ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ စားပွဲလေးတစ်လုံးနဲ့ ထိုင်ရင်း ကပွဲကို ကြည့်နေကြတာပေါ့။ လူတွေကတော့ အင်္ဂလိပ်တွေတင် မဟုတ်ပါဘူး မျိုးစုံပဲ။ ကတဲ့သူတွေထဲမှာတော့ စပိန်တွေက များတယ်။ အော်ခက်စကြာ တီးဝိုင်းက တင်ဂိုတီးလုံးလည်း စလိုက်ရော၊ စပိန် ခြောက်တွဲလောက် တက်ကြတယ်။ အကလည်း ကောင်းကြပေတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ထိုင်ကြည့်ရင်း လက်ခုပ်တီးကြရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ တကယ်ကို ချီးကျူးရလောက်အောင် တော်ပါတယ်ဗျာ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်ကျကျနဲ့ ရုပ်ကလည်း ချောတယ်။ သူ့ပုံက မယဉ်ပါးသေးတဲ့ ကျားသစ်ရိုင်းမလေးလို သွက်သွက်လှုပ်ရှားတာကိုး။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘေးအန္တရာယ်

ကျရောက်တတ်တာမျိုးပဲလို့ ကျုပ်မိတ်ထဲ ဖြစ်မိတယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ပြောပြတော့ သူကလည်း သဘောတူပါတယ်။ သူကတောင် ပြောသေးတယ်ဗျာ။ ဒီလိုအမျိုးသမီးမျိုးဟာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခု ဖန်တီးတတ်တယ်။ သူတို့ဘဝဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြီးမသွားတတ်ဘူးတဲ့။ ကျုပ်ကလည်း အလှအပဆိုတာ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်တတ်တာကိုးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူက အလှအပတင် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တခြားဟာ ရှိသေးသတဲ့ဗျာ။ ဆက်ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားကြည့်ဗျာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးဆီကို အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကြောင့်ရင်လည်း အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက်ရလိမ့်မယ်။ ခုနက ပြောသလိုပဲ သူ့ဘဝဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထူးထူးခြားခြားနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ သူ့ဘေးမှာ ပြည့်နေလိမ့်မယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်ရဲ့ကို အဲဒါတွေ သိနိုင်တယ်ဗျ” လို့ သူက ပြောတယ်။

သူက ခဏနားလိုက်ပြီး ဘာဆက်ပြောလဲဆိုတော့ “ဟောဟိုက အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်စမ်းဗျာ။ သူတို့ဘဝမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ကြုံကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဘဝမျိုးကို ပိုင်ကြရတဲ့ သူတွေပေါ့” တဲ့။

ကျုပ် သူပြောတဲ့သူတွေကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီညနေကမှ ဟော်လန် သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ခရီးသည်တွေထဲကပါပဲ။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆိုချင်တာကို နားလည်လိုက်ရတော့တယ်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာတွေ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ အတော်သေသပ်ကျနတဲ့သူတွေပါ။ အသက်တွေက လေးဆယ်ဝန်းကျင်တွေပဲ။ တစ်ယောက်က ကြည့်ကောင်းပြီး နည်းနည်းကလေးတော့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ချိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က အသားညှိတယ်။ သူကလည်း နည်းနည်းလေး ပိန်တယ်ပြောရမယ်။ သူတို့ဟာ အတော်စည်းစနစ်ကျကျနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့ကြရပုံပဲ။ အဝတ်တွေကလည်း ခေတ်မဆန်ဘဲ ခပ်ရိုးရိုးနဲ့ သေသေသပ်သပ် ရှိတယ်။ မိတ်ကပ်လည်း လိမ်းမထားကြဘူး။ ဂုဏ်သရေရှိအင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ မွေးရာပါဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်ကြသူတွေပေါ့။ ဒီတော့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား အာရုံစိုက်စရာ မရှိဘူး။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အခြားအင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးများအတိုင်းပါပဲ။ ဧည့်လမ်းညွှန်စာအုပ်နဲ့ သူတို့ ကြည့်ချင်တာတွေ လျှောက်ကြည့်ကြမယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကြည့်တိုက်တွေ အင်္ဂလိပ်ဘုရားကျောင်းတွေကို သွားမယ်။ မှတ်စုမှတ်တမ်းလည်း ရေးချင်ရေးကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပြောသလိုပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကမ္ဘာတစ်ဝက်လောက် ခရီးထွက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား

စရာအဖြစ်အပျက်တွေ့ကြရမယ့်ပုံမရှိပါဘူး။ ကျုပ်အကစင်ပေါ် ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ စပိန်အမျိုးသမီးဟာ မီးငွေ့ထွက်သလိုထင်ရတဲ့ မျက်လုံးတွေကို တစ်ဝက်ပဲ ဖွင့်ပြီး ကနေတုန်းပဲ။ ကျုပ်ပြုံးလိုက်မိတယ်”

“သနားစရာတွေပေါ့နော်” မစ္စဟယ်လီယာက သက်ပြင်းချလျက် ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်အောင် မပြုပြင်တာတော့ မဟုတ်သေးဘူးလို့ ကျွန်မထင်တာပဲ။ ဘွန်းလမ်းထဲက အမျိုးသမီး... ဗလင်တိုင်းလေး၊ အရမ်းချောတဲ့သူပေါ့။ ‘တစ်ထစ်အဆင်း’ ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်မှာ သူ့သရုပ်ဆောင်တာ ကြည့်ဖူးကြလား။ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်လို သရုပ်ဆောင်သွားတာ သိပ်တော်တာပဲ။ တကယ်တော့ သူ့အသက်က ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီတဲ့ရှင့်”

“ဆက်ပါဦးရှင့်” မစ္စစ်ဘင်ထရီက ဒေါက်တာလျှိုက်ကို ပြော၏။ “ကွန်မစပိန်အကမယ်အချောချောလေးတွေအကြောင်း ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒါမျိုး နားထောင်ရရင် ကိုယ်ဘယ်လောက် အသက်ကြီးတယ်၊ ဘယ်လောက် ငယ်တယ်ဆိုတာတွေကို မေ့နေတတ်တယ်လေ”

“ဆောရီးပဲဗျာ” ဒေါက်တာလျှိုက်က တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“အမှန်မှာက ကျုပ်ပြောမှာ စပိန်အမျိုးသမီးအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလားရှင့်”

“အဲ... မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွေးလွဲခဲ့ကြတာကိုး၊ အဲဒီ စပိန်သူချောချောဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဆိုလို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုက စာရေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အိမ်ထောင်ကျတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်တွေ့တဲ့အခါတော့ သူ့မှာ ကလေးက ငါးယောက်နဲ့ လူလည်း ဖက်တီးကြီးဖြစ်လို့”

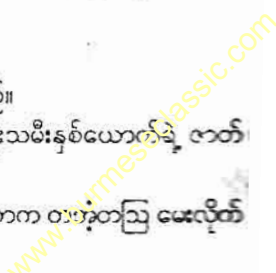
“အစ္စရေးပီတာက ကောင်မလေးလိုပေါ့” မစ္စမာပယ်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ “ဘောင်းဘီစကနဲ့ ဟာသပြဇာတ်တို့မှာ သရုပ်ဆောင်တဲ့သူလေး၊ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ လူတိုင်းက ပြောကြတာပေါ့။ နောက်တော့ စီးပွားရေးသမားခရီးသည်တစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အခြေကျသွားပါလေရော”

“ဘဝတွေတွေပေါ့လေ”

ဆာဟင်နရီက ခပ်အေးအေးဝင်ပြောပါသည်။

“ကျုပ်ပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းက အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းပါဗျာ”

“ဟင် သူတို့တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား” မစ္စဟယ်လီယာက တားတည်း မေးလိုက်

၏။ “သူတို့ တစ်ခုခုဖြစ်တယ်လေ၊ နောက်တစ်နေ့မှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး” မစ္စစ်ဘင်ထရီက အားတက်သရော ပြောပါသည်။

“အဲဒီညနေကပဲ ကျုပ်လည်း အပြင်ထွက်ခါနီး ဟိုတယ်ညှော်စာရင်းစာအုပ်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိတော့ နာမည်တွေ သိရတာပေါ့။ မစ္စမေရီဘာတန်နဲ့ မစ္စအေမီဒူးရန်တဲ့။ ကောင်တန်ဝီယာနယ်ထဲက လစ်တဲပက်ဒေါ့မှာ နေကြတာ။ ဒီနာမည်တွေ ကျုပ်ဘယ်တော့လောက် ထပ်ကြားရမလဲ။ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံကြရမလဲဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ဘယ်တွေးမိပါ့မလဲ”

“နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မိတ်ဆွေတချို့နဲ့အတူ ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ ကျုပ်တို့ စီစဉ်ကြတယ်။ နေ့လယ်စာတွေ ထုပ်ယူခဲ့ကြပြီး လားစီနီးဗက်ဆိုတဲ့ကမ်းခြေကို ကားနဲ့ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ထွက်လာတဲ့အချိန်က နောက်ကျနေတော့ ကမ်းခြေမရောက်ခင် လမ်းမှာပဲ နေ့လယ်စာစားကြရတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် မတိုင်ခင်မှာတော့ ကမ်းခြေကို သွားပြီး ရေချိုးကြဖို့ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ကမ်းခြေနားရောက်ဖို့လည်းနီးရော အထိတ်တလန့်နဲ့ ဆူဆူညံညံအော်သံတွေ ကြားရသဗျ။ ရွာငယ်ကလေးက ရှိရှိသမျှလူတွေလည်း ကမ်းခြေသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်နေကြပုံပါပဲ။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း မြင်ရော လူတွေ ပြေးလာကြပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောပြနေကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့က စပိန်ဘာသာစကား ရေရေလည်လည် တတ်ကြတာမဟုတ်တော့ အတော်လေးကြာမှ သူတို့ပြောတာကို နားလည်ရတော့တယ်”

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ရေလာကူးကြသတဲ့။ တစ်ယောက်က အတော်ဝေးဝေးထိ ကူးသွားပြီး လက်ပန်းကျသွားတယ်တဲ့။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက် သူ့ဆီကူးသွားပြီး ကမ်းကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း အားကုန်ပြီး နစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေတုန်း လူတစ်ယောက်က လှေနဲ့သူတို့ဆီ လှော်သွားပြီး ကယ်တော့ ဒုတိယအမျိုးသမီးကို ကယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ပထမအမျိုးသမီးကတော့ သတိလစ်နေသတဲ့”

“သူတို့ပြောတာကို နားလည်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်လူတွေ ကြားထဲက တိုးထွက်ပြီး သောင်ပြင်ကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ပထမတော့ ကျုပ်မမှတ်မိပါဘူး။ ရေကူးဝတ်စုံအနက်နဲ့ အစိမ်းရောင် ရာဘာဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်အမျိုးသမီးက မော့ကြည့်ပေမဲ့ လုံးဝမမှတ်မိဘူး။ သူက ကျုပ်တို့ ရောက်မသွားခင်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်မှာ ဒူးထောက်ပြီး အကူအသက်ရှုနည်းနဲ့ အသက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး။ ကျုပ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါလို့ သူ့ပြောလိုက်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားပုံနဲ့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အနီးဆုံးကဲ့မှာ ကိုယ်ကို ခြောက်အောင် တိုက်ပြီး အဝတ်

တွေဝတ်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ထဲမှာပါတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း သူ့နဲ့ လိုက်သွားပေးတယ်။ ရေနစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျုပ်စွမ်းနိုင်သလောက် ပြုစုပေးပေမဲ့ အကျိုးမထူးလှပါဘူး။ အသက်က ငွေငွေလေး ရှိသေးတယ်ဆိုပေမဲ့ နောက်ဆုံး ကျုပ်လက်လျှော့လိုက်ရတာပါပဲ။

“တံငါတဲလေးထဲကို ကျုပ်လိုက်သွားပြီး သတင်းဆိုးကို ပြောပြလိုက်ရတယ်။ မသေဘဲ ကျန်တဲ့ အမျိုးသမီးက အဝတ်တွေ ဝတ်ပြီးနေပါပြီ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း အရင်ညက တွေ့ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ မှတ်မိတော့တယ်။ သူက သတင်းဆိုးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လက်ခံပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားမှုထက် ကြောက်စရာအတွေ့အကြုံက သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေပုံပါပဲ”

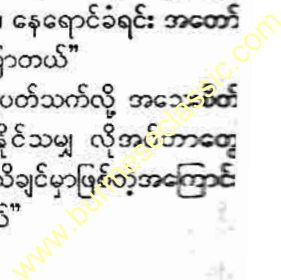
“သနားစရာကောင်းတဲ့ အေမိပဲလို့ သူက ပြောတယ်။ “သိပ်သနားစွဲကောင်းတယ်၊ ဒီကမ်းခြေမှာ တော်တော်ကို ကူးချင်နေတာ။ ပြီးတော့ သူ ရေလည်း ကောင်းကောင်းကူးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါသလဲဒေါက်တာ” လို့ ကျုပ်ကို မေးသတဲ့”

“ကြွက်တက်တာဖြစ်ပုံရတယ်။ ဘယ်လို စ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောပါဦးလို့ ကျုပ်သူ့ကို မေးလိုက်တော့ သူက ‘ကျွန်မတို့ ရေကူးနေကြတာ နည်းနည်းကြာပါပြီ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်မတော်လောက်ပြီဆိုပြီး ကမ်းဘက်ကူးလာတော့ အေမိက သူ့ထပ်ကူးမယ်လို့ ပြောပြီး ကူးနေခဲ့ပါတယ်။ နောက် သူ့အော်ခေါ်သံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အကူအညီ တောင်းနေတာကိုး။ ကျွန်မလည်း သူ့ဆီ အမြန်ဆုံး ကူးသွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ သူပေါ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျွန်မကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖြုပ်သွားရော။ လှေနဲ့လူသာ လာမကယ်ရင် ကျွန်မလည်း ရေနစ်သေရမှာပါပဲ” လို့ ရှင်းပြတယ်”

“ဒါမျိုးက မကြာခဏဖြစ်တတ်ပါတယ်လို့ ကျုပ်ပြောလိုက်တယ်။ ရေနစ်နေတဲ့လူကို ကယ်ရတာ လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့”

“တော်တော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာပဲရှင်လို့ မစွဘာတန်က ပြန်ပြောတယ်ဗျ။ မနေ့ကမှ ကျွန်မတို့ ရောက်လာကြတာပါ။ နေရောင်ခံရင်း အတော်ပျော်နေကြရခါမှ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုး ကြုံရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီတော့ ကျုပ်က သေသွားတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ မေးရတာပေါ့။ ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ လိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်အကြောင်း၊ စပိန်ရဲကလည်း သိချင်မှာဖြစ်လို့အကြောင်း ပေါ့။ ဒီတော့ သူက ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ ပြောပြပါတယ်”

“သေသွားတဲ့ မစ္စအေမီဒူးရန်ဟာ သူ့အဖော်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်က သူ့ဆီရောက်လာခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်သား အဆင်ပြေပြေနေလာခဲ့ပေမဲ့ အေမီဒူးရန်က သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအကြောင်း သိပ်ပြောမပြောဘူးတဲ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ဦးလေးတစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သတဲ့။ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်တစ်နှစ်ရောက်တော့ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်ဖို့ အလုပ်ရှာလုပ်ရတောတာပေါ့။ အဲဒါပါပဲ။ သူပြောပြတာ”

ဒေါက်တာက ခေတ္တနားလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် စကားအဆုံးသတ်ဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောပါသည်။ “ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပါပဲ”

“ကျွန်မတော့ နားမလည်ဘူးရှင်” မစ္စဟယ်လီယာက ပြောလိုက်ပါသည်။ “ဒါပဲလား၊ ကျွန်မဆိုလိုတာက ဇာတ်လမ်းက ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို... သိပ်တော့ ထူးဆန်းတာ မပါသလိုပဲ”

“ဇာတ်လမ်းဆက်စရာ ရှိဦးမှာပါ” ဆာဟင်နရီက ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဒေါက်တာလျှိုက်က ပြန်ဖြေပါသည်။

“ဆက်စရာရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလိုဗျ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာကို ထူးခြားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုက ရှိနေတယ်။ ကျုပ်က အနားပတ်ဝန်းကျင် တံငါသည်တွေကို သူတို့ ဘယ်လိုမြင်ရတွေ့ရသလဲဆိုတာမျိုး မေးခဲ့သေးတာကိုး၊ သူတို့က မျက်မြင်သက်သေတွေမဟုတ်လား။ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မတော်မတည့်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောခဲ့သေးသဗျ။ အဲဒီတုန်းက သူပြောတာကို ကျုပ်အရေးမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ သူပြောတာကို ပြန်သတိရလာတယ်။ သူက ခိုင်ခိုင်မာမာကို ပြောတာနော်။ မစ္စဒူးရန် အော်ခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်တုန်းက သူဟာ အခက်အခဲတွေ့နေရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ နောက်အမျိုးသမီးက သူ့ဆီ ကူးသွားပြီးတဲ့နောက် သူ့ခေါင်းကို ရေထဲတမင်နှစ်လိုက်တာ မြင်ရသတဲ့။ ကျုပ်က ခုနပြောသလိုပဲ။ သိပ်အရေးမထားပါဘူး။ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေတာကိုး။

အဲဒါမျိုးက ကမ်းစပ်က ကြည့်တော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ထင်စရာ ဖြစ်တတ်တယ်လေ။ မစ္စဘာတန်ဟာ သူ့မိတ်ဆွေကို ယာယီသတိလစ်သွားအောင် လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သွေးရှူးသွေးတမ်း ရုန်းကန်နေရင် နှစ်ယောက်စလုံး ရေနစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ စပိန်တံငါသည်မကြီး ပြောပုံကတော့ မစ္စဘာတန်ဟာ သူ့အဖော်ကို တမင်ရေနှစ်သတ်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေလေရဲ့ဗျား”

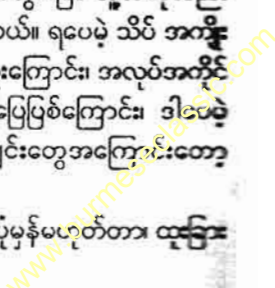
“ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ အဲဒီတုန်းက သူ့စကားကို ထည့်မစဉ်းမေးခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းထဲကိုတော့ ပြန်ရောက်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်လိုအတွက် အခက်တွေ့

နေရတာက အေမိဒူးရန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအကြောင်း သိရအောင် စုံစမ်းဖို့ပဲ။ သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ မစ္စဘာတန်တို့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အတူတူဝိုင်းရှာကြတယ်။ လိပ်စာတစ်ခုတွေ့လို့ စာရေးဆက်သွယ်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိပ်စာက ပစ္စည်းလေးဘာလေး ထားချင်တာထားရအောင် ငှားထားတဲ့ အခန်းငယ်ကလေးပဲ။ အိမ်ရှင်ကလည်း ဘာမှမသိဘူး။ အခန်းငှားတုန်းကပဲ သူ့ကို မြင်ဖူးလိုက်တာလို့။ အဲဒီတုန်းက မစ္စဒူးရန်က သူပြန်လာချင်တဲ့အချိန်လာနေလို့ ရအောင် အခန်းတစ်ခန်းငှားထားတာပါလို့ ပြောသတဲ့။ စားပွဲကုလားထိုင်ဟောင်းနှစ်စုံလောက်၊ ထုပ်သိမ်းထားတဲ့ ပန်းချီကားတချို့၊ လေလံဆွဲဝယ်ထားပုံရတဲ့ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းတချို့ ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေတော့ မရှိဘူး။ အိမ်ရှင်ကို သူပြောခဲ့တာက သူ့မိဘတွေက သူကလေးဘဝကတည်းက အိန္ဒိယမှာ ဆုံးသွားကြတဲ့အကြောင်း၊ သူ့ကို ဦးလေးတော်တဲ့ ခရစ်ယာန်သာသာနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦး စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်း၊ အမိဘက်က တော်တာလား၊ အဖဘက်က တော်တာလားဆိုတာ မသိရတော့နာမည်နဲ့ မျိုးရိုးကို စုံစမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။

“ဒီကိစ္စက ပဟေဠိလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျေနပ်လောက်အောင် အဖြေမရတာပဲ ရှိတယ်။ သူ့လို အလွှာမှာ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်နေနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဆိုတာ အများကြီး ရှိတာပါပဲ။ လာဘ်ပါးမားမှာ ရှိတဲ့သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံလည်း တွေ့တယ်။ တော်တော်ဟောင်းပြီး မှိန်နေပါပြီ။ ဓာတ်ပုံတို့ဘောင်နဲ့ဆန့်အောင် လှီးထားသေးတာ ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ နာမည်ရော ဆိုင်နာမည်ရော မပါတော့ဘူး။ ရှေးဟောင်းဓာတ်ပုံတွေပါပဲ။ သူ့မိခင်ဖြစ်မလား၊ အဘွားဖြစ်ဖို့က ပိုများတယ်”

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ထောက်ခံချက်နှစ်စောင် မစ္စဘာတန်ကို ပေးထားတယ်။ တစ်စောင်ကတော့ မစ္စဘာတန်က သတိမရတော့ဘူး။ နောက်တစ်စောင်ကို သူ့အတော်ကြာကြာစဉ်းစားပြီးမှ သတိရလာတယ်။ အဲဒီထောက်ခံချက်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဩစတြေးလျကို ထွက်သွားပြီ။ သူ့ဆီကိုလည်း စာရေးပြီး မေးကြတယ်။ အတော်ကြာခါမှ ပြန်စာရတယ်။ ရပေမဲ့ သိပ် အကျိုးမရှိလှပါဘူး။ မစ္စဒူးရန်ဟာ သူ့ရဲ့အဖော်အဖြစ် နေခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း၊ ရုပ်ရေလည်း ချောမောပြေပြစ်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအကြောင်းတော့ မသိရကြောင်း ပြန်စာမှာ ရေးထားတယ်”

“ကဲ အဲဒီအတိုင်းဆိုတော့ ကျုပ်ပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ပုံမှန်မဟုတ်တာ ထူးခြား

တာဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျုပ်စိတ်ထဲ သနိုးသရီဖြစ်စရာ အချက်နှစ်ချက် ပဲ ရှိတယ်။ ဒီအေမီဒူးရန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိကြတာ ရယ်။ စပိန်သူမိန်းမကြီးရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းရယ်ပဲ။ အဲ...နောက်တစ်ချက် ကျုပ်ဖြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်။ သောင်ပြင်မှာ လူနာကို ကျုပ်ငုံကြည့်နေတုန်း မစ္စဘာတန်လည်း အဝတ်လဲဖို့ တဲဆီကိုသွားနေတုန်းမှာ သူ့ကျုပ်ဆီကို လှည့် ကြည့်ခဲ့တယ်ဗျ။ သူ့မျက်နှာအမူအရာက အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တဲ့ ပုံပေါ်နေတယ်။ အဲဒီပုံဟာ ကျုပ်မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ စွဲသွားတယ်”

“အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာတော့ အဲဒါဟာ ထူးခြားတယ်လို့ စိတ်ထဲ မဖြစ် လိုက်မိပါဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေအတွက် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရ တာကြောင့်လို့ပဲ နားလည်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ နောက်ပိုင်းမှာ သိလာ ရတာက သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခင်တွယ်မှုဆိုတာ မရှိ ဘူး။ ဒါကြောင့် အပြင်းအထန် ပူဆွေး သောကရောက်စရာလည်း မရှိဘူး။ မစ္စဘာတန်ဟာ အေမီဒူးရန်ကို ခင်မင်မှု ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူသေတော့ ဝမ်းနည်းရတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ အမူအရာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခဏခဏမေးဖြစ်နေတာ အဲဒီမေးခွန်းပဲ။ သူ့ အမူအရာကို ကျုပ်တွေ့လို့ အကဲဖြတ်တာဟာတော့ မမှားတာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး အဖြေတစ်ခုက ပေါ်ပေါ်လာတယ်။ ဆိုကြပါစို့။ စပိန်သူ တံငါသည်မကြီးပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အမှန်ဖြစ်နေ တယ်တဲ့။ ဆိုကြပါစို့ မစ္စဘာတန်ဟာ တမင်ကြရွယ်ပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ အေမီ ဒူးရန်ကို ရေနစ်သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ အမှန်ပါတဲ့။ သူက အေမီဒူးရန်ကို ကယ် ဆယ်နေတဲ့ ဟန်နဲ့ ရေထဲမှာ နှစ်ထားတယ်လို့ ဆိုကြပါစို့။ သူ့ကို လှေနဲ့ လူက လာကယ်တယ်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နေရာနဲ့မဆို အဝေးကြီးမှာရှိတဲ့ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ရောက် နေကြတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဘယ် လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့သူ။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်။ ရေထဲမှာ အေမီ ဒူးရန်ထက် ပိုကြာအောင် နစ်ခဲ့သူတွေဟာ အကူအသက်ရှူနည်းတွေ၊ တခြား အသက်ကယ်နည်းတွေကြောင့် သေဘေးက လွတ်ကြရသူတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ ကိုလည်း သူကောင်းကောင်း သိထားတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ သူ့အပိုင်းသူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ဖို့လိုတာကိုး။ သူ့ရဲ့သားကောင်းကို ဆရာဝန်နဲ့ ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူက ထွက်သွားရတယ်လေ။ သွားရင်းနဲ့ စိတ်ဘထင့်ထင့်ဖြစ်ပြီး

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပူဟာ သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်နေတယ်။ အေမီဒူးရန့် မသေဘဲ ပြန်သတိရလာပြီး အဖြစ် မှန်တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်လေမလား။

“အိုး...” မစ္စဟယ်လီယာအသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်မတော့ အခုတောင် ကျောချမ်းလာပြီ”

“အဲဒီရွာထောင့်ကနေကြည့်တော့ မကောင်းမှုတစ်ခုခုရဲ့ အရိပ်ငွေ့တွေ တွေ့လာရတယ်။ အေမီဒူးရန့်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအချက်အလက်တွေဟာလည်း ပိုပြီး အသိရခက်လာတယ်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအေမီဒူးရန့်ဆိုတာ။ မထင်မရှား။ အနေ မပါတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်လို လာနေတဲ့သူ့ကို ဘာကြောင့် သူ့အလုပ်ရှင်က သတ်ရတာလဲ။ သူတို့ ရေကူးဖို့ ထွက်လာကြတဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာလတ်လင်း ရှိနေသလဲ။ မေရီဘာတန်ဆီမှာ သူ့လာအလုပ်လုပ်တာ လအနည်းငယ်ပဲ ရှိ သေးတယ်။ သူ့အလုပ်ရှင်က သူ့ကို နိုင်ငံခြားခရီးမှာ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ရောက် တာနဲ့ အဖြစ်ဆိုး ကြုံရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သာမန်နိုးနိုး အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပဲ။ ဘာမှ ထင်ရှားသိသာတဲ့ ထူးခြားချက် မရှိဘူး။ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံးကတော့ ဆန်းကြယ်နေတယ်လို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်။ စိတ်ကူးလည်း အမျိုးမျိုး ထုတ်ပြီး အဖြေရှာနေခဲ့ရတယ်”

“ဘာမှ ဆက်မလုပ်ဘူးလားရှင်” မစ္စဟယ်လီယာက မေးလိုက်ပါသည်။

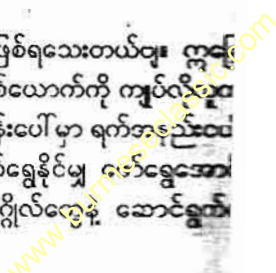
“ဪ...မိန်းကလေးရဲ့ ကျုပ်ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။ ဘာအထောက်အထား မှ မရှိဘူးလေ။ မျက်မြင်သက်သေအများစုက မစ္စဘာတန်ပြောသလိုပဲ ဖြော ကြတာပဲ။ ကျုပ်စိတ်ကူးထဲ ဖြတ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်တဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ သံသယ က ဖြစ်လာရတာကိုး။ ကျုပ်လုပ်နိုင်တာတစ်ခုကတော့ အေမီဒူးရန့်ရဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေကို တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ ကျုပ် အင်္ဂလန်ပြန် ရောက်တော့ သူ့ရဲ့အခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကို သွားတွေ့သေးတယ်။ ခုနထ ပြောခဲ့တာတွေဟာ သူ့ဆီက သိရတာတွေပေါ့”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု မှားနေတယ်လို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မစ္စဟယ်လီယာက မေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာလျှိုက် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အဲဒီလို ထင်မိတာကိုလည်း ရှက်တဲ့စိတ် ဖြစ်ရသေးတယ်ဗျ။ ကျွန်ုပ် သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျုပ်လုပ်သူက ဘာမို့လို့ လူသတ်မှုနဲ့ သံသယထားနေရတာလဲ။ ကျွန်းပေါ်မှာ ရက်အနည်းငယ် လောက် သူ့ဆက်နေတဲ့ ကာလအတွင်း ကျုပ်ဖော်ရွေနိုင်မှု ဖော်ရွေအောင် ကြိုးစားပြီး ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ စပိန် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆောင်ရွက်

တဲ့ကိစ္စတွေမှာလည်း အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံသားတစ်ဦးကို တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီရတာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သူ့အပေါ် သံသယရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူသိတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

“အဲဒီမှာ သူ့ဘယ်လောက် ကြာကြာနေခဲ့လဲ” မစ္စမာပယ်က ဖြတ်မေး လိုက်၏။ “နှစ်ပတ်လောက်ပါပဲ။ မစ္စဒူးရန်ကို အဲဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်တယ်။ အဲဒီ နောက် ဆယ်ရက်လောက်အကြာမှာ သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့သူ အင်္ဂလန်ကို ပြန်သွား တယ်။ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် အတော်စိတ်ပျက်သွားရတာမို့ ဆောင်းအကုန်ထိနေဖို့ မူလအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တယ်လို့ သူပြောပြတယ်”

“သူ့အတော် စိတ်ပျက်သွားပုံရရဲ့လား”ဟု မစ္စမာပယ်က မေးမြန်းပါ သည်။ ဒေါက်တာက ခေတ္တတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ သတိထားလျက် ဖြေ၏။

“အင်း...သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပြောင်းသွားလောက်အောင်တော့ မထိခိုက်ပါဘူး”

“သူ့ဝလာတယ်လို့ကော မထင်မိဘူးလား” မစ္စမာပယ်က ဆက်မေးသည်။

“အဲဒီလိုမေးတာ အတော်ဆန်းသားပဲဗျ။ အင်း...ခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့် တော့ ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဝိတ်တက်လာပုံတော့ ရတယ်”

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ” မစ္စမာပယ်လီယာက ကြက်သီးထဟန်ဖြင့် ပြော၏။ “သူ့သားကောင်ရဲ့ သွေးတွေကြောင့် ဝလာတာနဲ့တူတယ်နော်”

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားရင် ကျုပ်ဟာ သူ့အပေါ် မမျှမတ အကဲဖြတ်သလို ဖြစ်နေတယ်” ဒေါက်တာလျှိုက်က ဆက်ပြောပါသည်။ “သူ့မပြန် ခင် စကားတစ်ခွန်း ပြောသွားတယ်ဗျ။ အဲဒီစကားက လုံးဝ မတူကွဲပြားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ပြနေတယ်။ ကြည့်ရတာ အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တုံတရားက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာပုံရတယ်။ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ရဲ့ ကြီးကျယ်ပုံကို ပိုပိုပြီး သိလာပုံရတယ်”

“ကနေရီကျွန်းတွေကနေ သူ့ပြန်ထွက်တော့မယ့် ညနေမှာ သူတွေ့ချင် တယ် ဆိုလို့ ကျုပ်သွားတယ်။ သူ့ကို ကူညီခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင် ကြောင်း သူက အထပ်ထပ်ပြောတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုတဲ့အကြောင်း၊ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပေးခဲ့တာသာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။ ခဏလောက် စကားပြတ်သွားအပြီးမှာ သူက မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်ဗျ”

“တရားဥပဒေကို ကိုယ်လိုသလို အသုံးပြုတာဟာ မှတ်တယ်လို့ ရှင် ထင်သလားတဲ့” ကျုပ်က အဲဒီမေးခွန်းဟာ ဖြေဖို့ အလော်ခက်တဲ့အကြောင်း၊

ဒါပေမဲ့ ခြုံပြောရရင်တော့ ကျုပ်အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ဥပဒေဆိုတာ လူတိုင်း လိုက်နာရမှာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်”

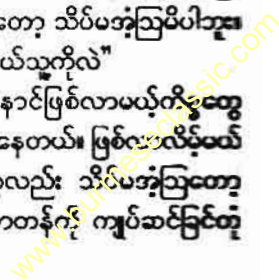
“ဥပဒေက အရာမရောက်တဲ့အခါမျိုးမှာရောလား” လို့ မေးပြန်တယ်။ ကျုပ်သိပ်နားမလည်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူက... ‘ရှင်းပြဖို့တော့ ခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မမှန်ကန်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခု၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို ကောင်းမွန်သင့်မြတ်တဲ့ အကြောင်းရင်းခံ ရှိနေလို့ လုပ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့’လို့ ဆက်ပြောတယ်။ ကျုပ်က ရာဇဝတ်ကောင်အတော်များများဟာ သူတို့ကျူးလွန်ရတဲ့ အခြေခံ အကြောင်းအဖြစ် အဲဒီလိုထင်တတ်ကြတာပါပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူလန့်ပြီး တွန့်သွားတယ်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ကြောက်စရာပဲ၊ ကြောက်စရာကြီးပဲလို့ သူခပ်တိုးတိုးပြောတယ်ဗျ”

“အဲဒီနောက် သူလေသံပြောင်းသွားပြီး သူ့ကို အိပ်ဆေးနည်းနည်းပေးပါလို့ တောင်းတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် သူ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ အိပ်မပျော်တာ သေချာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ စိတ်သောကရောက်နေတာ၊ စိုးရိမ်နေရတာ ဘာမှ မရှိဘူးလားလို့ ကျုပ်မေးလိုက်တော့ သူက မသင်္ကာဖြစ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘာကို စိုးရိမ်နေရမှာလဲလို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးတယ်”

“များသောအားဖြင့် အိပ်မပျော်တာဟာ စိုးရိမ်သောကကြောင့် ဖြစ်တတ်တာပဲလို့ ကျုပ်ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ တွေတွေငေးငေးနဲ့ စိတ်ပျက်နေပုံပါပဲ၊ ပြီးတော့ သူက ‘ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မလာမယ့် အနာဂတ် အတွက် စိုးရိမ်နေရတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ပြင်လို့ မရတော့တဲ့ အတိတ်ကာလအတွက်လား’လို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က နှစ်မျိုးစလုံးအတွက်ပဲလို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်”

“ပြီးပြီးသားအတိတ်အတွက် စိုးရိမ်သောကရောက်နေတာမျိုးက အပိုပါပဲ ရှင်။ ပြန်လာနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အိုး... ဘာအသုံးကျလို့လဲ၊ မစဉ်းစားတာ ကောင်းတယ်’လို့ သူပြောတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း အိပ်ဆေးပျော့ပျော့ပေးပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့တာပါပဲ။ သူပြောခဲ့တဲ့စကားကိုတော့ သိပ်မအံ့ဩမိပါဘူး။ ပြန်လာနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာတဲ့။ ဘာကိုလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သူနဲ့ အဲဒီလိုစကားပြောခဲ့ရတာကြောင့် နောင်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတွေ အတွက် ကျုပ်စိတ်မှာ အသင့်ပြင်ထားပြီးသားလိုဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ယျှော်လင့်ထားတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ဖြစ်လာတော့လည်း သိပ်မအံ့ဩတော့ဘူးပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်း မေရီဘာတန်ကို ကျုပ်ဆင်ခြင်တဲ့

တရား ရှိတဲ့ အပျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ထားခဲ့တယ်။ သာမန်ပြစ်မှု တူလွန်သူတစ်ယောက်ရယ်လို့ မမြင်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ သူ့အခိုင်အမာ ယုံကြည် ထားတဲ့အတိုင်း ရပ်တည်မယ့်သူပဲ။ သူ့ခံယူချက်အပေါ် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နေ သရွေ့ အလျော့ပေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ထင်တယ်လေ။ သူ နဲ့ကျုပ်နောက်ဆုံး စကားပြောခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သူ့အခိုင်အမာယုံကြည်ထားတာ တွေအပေါ် သံသယဝင်စပြုလာတယ်လို့။ ကျုပ်ကို သူပြောခဲ့တဲ့ စကားအရ သူဟာ သူပြုခဲ့တဲ့အမှုအတွက် လေးလေးနက်နက်ဆင်ခြင်ပြီး နောင်တစိတ်တွေ စဝင်လာနေတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆလိုက်တယ်။”

“ဖြစ်တာက ကွန်ဝေါ့နယ်မှာပဲ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာငယ်ကလေးပေါ့။ အချိန်က လူပြတ်တဲ့ ရာသီပဲ။ ဘယ်တုန်းကလဲဆိုတော့ မတ်လနောက်ပိုင်း လောက်မှာပေါ့။ သတင်းစာထဲမှာပါလာလို့ ဖတ်လိုက်ရတာ။ မစ္စတာတန်ဆိုတဲ့ အပျိုးသမီးဟာ အဲဒီက ဟိုတယ်ငယ်လေးတစ်ခုမှာ တည်းနေသတဲ့။ သူ့အမှု အရာတွေက အတော်ထူးခြားနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒါကိုလည်း အားလုံးက သတိပြုမိကြတယ်တဲ့။ ညဘက်မှာဆိုရင် သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောရင်း 'ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတတ်သတဲ့။ ကပ်လျက် အခန်းတွေက ဧည့်သည်တွေဟာ အဲဒီအသံတွေကြောင့် မအိပ်ကြရဘူးတဲ့။ တစ်ရက်မှာတော့ သူဟာ ရွာမှာရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းကို သွားပြီး ဂိုဏ်းအုပ် ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့သတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဝန်ခံချက်တစ်ခု လျှောက်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြော သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး နောက်နေ့မှ လာပါမယ်လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားသတဲ့။ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးတော့ သူ့ကို စိတ် နည်းနည်းဖောက်ပြန်စ ပြုနေသူလို့ သဘောထားပြီး သူ့ဝန်ခံချက်ကိုလည်း အလေးအနက်မထားခဲ့ဘူးတဲ့။”

“နောက်တစ်ရက် မနက်မှာတော့ သူ့ကို အခန်းထဲမှာ မတွေ့ရတော့ဘူး တဲ့။ သေမှုသေခင်းအရာရှိဆီကို လိပ်စာတပ်ထားတဲ့ စာတစ်စောင်ပဲ သူ့အခန်း ထဲက စွဲ့ရတယ်။ စာမှာရေးထားတာက ဒီလိုပါ။”

မနေ့က ကျွန်မသည် ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းတော်ကြီးထံ အပြစ်ဝန်ခံရန် သွား ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဝန်ခံခွင့်မရခဲ့ပါ။ သူမက ကျွန်မကို ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ တူမ မြင်ဆင်ပြောင်းလဲနိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိပါတော့သည်။ အသက်ထက် ချောင်းအတွက် အသက်တစ်ချောင်းပေးဆပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့နှင့် ထင်စွာ ပင် ကျွန်မအသက်ကို ပေးရပါလိမ့်မည်။ ပင်လယ်ရေနက်တွင် ကျွန်မဘဝ မြှုပ်နှံရပါမည်။ ကျွန်မ၏ လှုပ်ရပ်ကို မျှတသည်ဟု ကျွန်မဆင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုထင်မြင်ချက် မှားယွင်းကြောင်း ယခု သိနေပါပြီ။ အေပီ၏ ခွင့်လွှတ်မှုကို ကျွန်မရယူလိုသည်ဆိုလျှင် သူ့ထံ ကျွန်မသွားရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသေဆုံးမှုအတွက် မည်သူတွင်မှ တာဝန်မရှိပါကြောင်း။ မေရီဘာတန်

“သူ့အဝတ်တွေကို ကမ်းခြေနားက လူပြတ်တဲ့ တူးမြောင်းတစ်ခုဘေးမှာ တွေ့ရတယ်။ အဝတ်တွေ အဲဒီမှာ ချွတ်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို ကူးသွားတဲ့ပုံပဲ။ အဲဒီနားမှာ ကမ်းခြေကနေ ဆွဲခေါ်သွားတတ်တဲ့ ရေစီးကြောင်း တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်”

“အလောင်းကို ပြန်မတွေ့တော့ဘူး။ အချိန်အတော်ကြာလာတော့ သေပြီလို့ပဲ ယူဆလိုက်ကြတယ်။ သူဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အိမ်ရာဟာ ပေါင်တစ်သောင်းတန်တယ်။ သေတုန်းစာလည်း မထားခဲ့ဘူးဆိုတော့ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သြစတြေးလျမှာရှိတဲ့ ဝမ်းကွဲညီမမိသားစုက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတယ်။ သတင်းစာတွေက ကနေရီကျွန်းတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကို ပြန်ဖော်ရေးကြပြီး မစ္စဒူးရန် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူဟာ စိတ်ဓာတ်ပြိုကွဲတဲ့ ရောဂါရသွားခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ဖော်ပြကြတယ်။ ပဏာမကြားနာစစ်ဆေးပွဲမှာ ယာယီစိတ်ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်ခြင်းလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အေပီဒူးရန်နဲ့ မေရီဘာတန်တို့ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ရတာပါပဲ”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ထို့နောက် မစ္စဟယ်လီယာက ပင့်သက်ကို ပြင်းပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး... “အိုး...ဒီအတိုင်း ရပ်လို့ မရဘူးလေ။ တကယ့်ကောင်းခန်းကို ရောက်နေခါမှ ဆက်ပြောပါဦး”ဟု ပြောလိုက်၏။

“မစ္စဟယ်လီယာရယ်၊ အခုဟာက အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်ပဲ။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်လေ။ ဖြစ်ရပ်မှန်ဆိုတာက သူ့ရပ်ချင်တဲ့နေရာ ရပ်သွားတာမျိုးပဲ” “ကျွန်မကတော့ မရပ်စေချင်ဘူး” မစ္စဟယ်လီယာက ပြန်ပြော၏။ “နောက်ထပ်သိချင်သေးတယ်”

“ဒီနေရာမှာ တို့ဦးနှောက်တွေ သုံးရတော့မယ်လေ ဟယ်လီယာရဲ့” ဆာဟင်နရီက ရှင်းပြပါသည်။ “မေရီဘာတန်ဟာ သူ့အဖော်ကို ဘာကြောင့် သတ်ရသလဲ။ ဒေါက်တာလျှိုင်က တို့ကို အဲဒီပြဿနာ ပေးထားတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား” မစ္စဟယ်လီယာက ပြန်ပြော၏။ “သူ့သတ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေက အများကြီး ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်မဆိုလိုတာက... အဲ...မပြောစာတ်တော့ဘူး။ ဦးနှောက်ပျက်သွားလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မနာလိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒေါက်တာလျှိုင်က အမျိုးသားတစ်ယောက်အကြောင်း ထည့်မပြောပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့နိုင်တယ်လေ။ ပင်လယ်ခရီးဆိုတာ

သိတယ်မဟုတ်လား”

မစ္စဟယ်လီယာ ခေတ္တနားလိုက်၏။ နားထောင်နေကြသူတို့မှာ မစ္စဟယ်လီယာ၌ လှပ၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ဦးခေါင်း၏ ဝဟိဒ္ဓအသွင်သဏ္ဍာန်သည် အဇ္ဈတ္တဦးနှောက်ထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိမည်ဟု တွေးနေကြပုံရပါသည်။

“ကျွန်မလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတွေ စဉ်းစားထားတယ်”
မစ္စဘင်ထရီက ပြောပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးတစ်ခုကိုပဲ ပြောပါမယ်။ ဒီလိုပါ။ မစ္စဘာတန်ရဲ့ ဖခင်ဟာ အေမိဒူးရန်ရဲ့ ဖခင်ကို အနိုင်ယူပြီး ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အေမိက လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါကို...အင်း... ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ချမ်းသာတဲ့ အလုပ်ရှင်က ဆင်းရဲတဲ့ အဖော်ဖြစ်သူကို ဘာကြောင့် သတ်မှာလဲ၊ အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ရပြီ။ မစ္စဘာတန်မှာ မောင်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူဟာ အေမိဒူးရန်ရဲ့ အချစ်ကို မရလို့ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်သွားတယ်။ မစ္စဘာတန်က အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ အေမိဟာ သူ့ဆီကိုရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မစ္စဘာတန်က အေမိကို ကနေရီ ကျွန်းတွေဆီ ခေါ်လာပြီး လက်စားချေလိုက်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“သိပ်ကောင်းတယ်” ဆာဟင်နရီက ချီးကျူးလိုက်၏။ “မစ္စဘာတန်မှာ မောင်တစ်ယောက် ရှိမရှိဆိုတာတော့ မသိရဘူးပေါ့”

“ဒါက ဆင်ခြင် ထုတ်နုတ်ကြည့်ရတာပေါ့” မစ္စဘင်ထရီက ပြန်ပြော၏။ “သူ့မှာ မောင်တစ်ယောက်မရှိဘူးဆိုရင် သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် မောင်တစ်ယောက် ရှိကိုရှိရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ဝပ်ဆင်”

“သိပ်သင့်မြတ်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုပေါ့၊ ဒေါ်လီရဲ့” သူ့ခင်ပွန်းက ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ “ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စိတ်ကူးပေါ့” မစ္စဘင်ထရီက ပြန်ပြောပါသည်။ “ကျွန်မတို့အားလုံး လုပ်နိုင်တာ စိတ်ကူးထုတ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ဘာသဲလွန်စမှ မရှိဘူးလေ။ ကဲပါ...ကို ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကူးထုတ်ကြည့်ပါဦး”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲ...ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ မစ္စဟယ်လီယာ ပြောတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ယုတ္တိရှိတယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုလေ၊ ဒေါ်လီရဲ့၊ ဘုရားကျောင်းက သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဘယ်သွယ်မိနိုင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သာသနာ့ဝန်ထမ်းအမျိုးသားကို ဝတ်ရုံတစ်ထည်စီ ယူတာမျိုး ရှိတယ်ဆိုကြပါစို့။ အေမိဒူးရန်ရဲ့ ဝတ်ရုံကို အရင်ဝတ်ပြီး အခမ်းအနားတက်တာမျိုး ရှိခဲ့နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီသဘောမျိုးပေါ့လေ။ မစ္စဘာတန်က နောက်ဆုံးမှာ ဂိုဏ်းအုပ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီ သွားခဲ့သေးတယ်”

မဟုတ်လား။ ရုပ်ဖြောင့်တဲ့ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးနဲ့တွေ့ရင် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံး ဆင်ခြင်ဉာဏ် တုံးကုန်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာကိုး။ ဒါပိုမိုတွေ့ မကြာခဏ ကြားနေရတာပဲ”

“အင်း... ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အယူအဆကို ပိုပြီး နားလည်ရ ခက်အောင် ပြောရမလို့ဖြစ်နေတယ်” ဆာဟင်နရီက ဝင်ပြောပါသည်။ “စိတ်ထူး ကတော့ စိတ်ကူးပါပဲ။ မစ္စဘာတန်ဟာ အရင်ကတည်းက စိတ်မူမမှန်ပွဲ ရှိနေ ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေက ထင်တာထက် ပိုများနေ တတ်တယ်လေ။ သူ့စိတ်ဝေဒနာဟာ ပိုပိုရင့်လာပြီး ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ပြန်ပြန်လတ်သိမ်းပေးဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင် လာခဲ့လိမ့်မယ်။ မစ္စဒူးရန်နဲ့ အတိတ်လတ်ကြောင်းကို သိပ်တော့ မသိကြရဘူး ကံမကောင်းတဲ့ အတိတ်လတ်ကြောင်းတစ်ခုခု ရှိခဲ့မယ်ဆိုတာကတော့ တော် တော်ကို ဖြစ်နိုင်တယ်။ မစ္စဘာတန်က အဲဒီအတိတ်လတ်ကြောင်းကို သိထား လိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တဲ့အနေနဲ့ အေမိကို ရှင်းပစ် လိုက်တာပဲ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့ကို ပြန်ဒုက္ခပေးလာတယ်။ သူ့နောင်တတွေ ရလာတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘဝနိဂုံးချုပ်ပုံဟာ သူ့စိတ် လုံးဝပြိုကွဲသွားပြီဆိုတာ ပြနေတာပဲ။ ကဲ... မစ္စမာပယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အယူအဆကို သဘောတူတယ်မဟုတ်လား။”

“ပြောရမှာတော့ အားနာတယ်၊ ကျွန်မ သဘောမတူဘူးရှင်” မစ္စမာပယ်က တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက် ပြောပါသည်။

“ကျွန်မအထင်တော့ သူ့လတ်သိမ်းခန်းဟာ သူ့ကို သိပ်ပါးနပ်လိမ့်မှာပြီး သိပ်ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဖော်ပြနေထယ်ဆိုတာ ပဲ” မစ္စဟယ်လီယာက ရုတ်တရက် အော်၍ စကားဖြတ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အိုး...ကျွန်မ တော်တော်ညံ့သေးတာပဲ။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားဦးမယ်နော်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်။ ငွေညစ်တာပေါ့။ အဖော်အမျိုးသမီးဟာ ငွေညစ် နေတဲ့သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မစ္စမာပယ်က မစ္စဘာတန် ကိုယ့်ဘာသာသတ်သေ တာကို ဘာကြောင့် ပါးနပ်တယ်လို့ ပြောသလဲတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ အဲဒါတော့ ကျွန်မ နားမလည်တာ အမှန်ပဲ”

“အာ...မစ္စမာပယ်ဟာ စိန်မေရီမိဒ်မှာ အလားတူအမှုမျိုး တွေဖူးလိမ့် မယ်လေကွယ်” ဆာဟင်နရီက ပြောလိုက်ပါ၏။

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မကို အမြဲလှောင်ပြောင်ဖို့ပဲကိုး။ ဆာဟင်နရီနဲ့ မစ္စမာပယ်က ဝေဖန်ပြစ်တင်လိုက်သည်။ “မစ္စစ်ထရော့ကဆိုတဲ့ အဘွား ကြီးတစ်ယောက်လုပ်ပုံကို သွားသတိရတယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်။ ခုပ်ထေး

မှာ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ အဘွားကြီးသုံးယောက်ရဲ့ ပင်စင်ကို သူက ဆက်ထုတ် ယူနေခဲ့တယ်လေ”

“ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနဲ့ ပါးပါးနပ်နပ် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးနဲ့ တူပါရဲ့။”
ဆာဟင်နရီက ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက လက်ရှိပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပုံတော့ မရပါဘူး။”
“ဟုတ်ပါတယ်” မစ္စမာပယ်က ပြော၏။ “တချို့မိသားစုတွေဟာ အတော် ဆင်းရဲကြတယ်လေ။ ပင်စင်လစာဆိုတာက ကလေးတွေအတွက် အတော် ကျေးဇူးကြီးတာကလား။ အပြင်လူတွေအဖို့ နားလည်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဓိကပြောချင်တာက လုပ်ရပ်တစ်ခုလုံးဟာ အဘွားကြီးတွေ အားလုံးနဲ့ တူနေတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အစီအမံပေါ် တည်နေတယ်ဆိုတာပါ”

“ဗျာ...” ဆာဟင်နရီက စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ ရှင်းပြခါမှ ပိုရှုပ်သွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒေါက်တာ လွှိုက် ပထမဆုံး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောတုန်းက ဘယ်အမျိုး သမီးဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သူမသိပါဘူး။ ဟိုဘယ်က လူတွေလည်း မသိကြဘူး လို့ ကျွန်မဆိုချင်တယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာတော့ သူတို့သိနိုင်ကြမှာပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ ရောက်ပြီးနောက်တစ်ရက်မှာပဲ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ရေနစ် သေသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ခွဲတဲ့ တစ်ယောက်က သူဟာ မစ္စဘာတန်ပါဆိုရင် ဘယ်သူကမှ လက်မခံဘဲ နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျား ထင်တာက...အိုး...နားလည်ပါပြီ”

ဆာဟင်နရီက ဖြည်းဖြည်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ သဘာဝကျတဲ့ စဉ်းစားနည်းပဲလေ။ ခုလေးတင် မစွပ်ဘင်ထရီ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ချမ်းသာတဲ့ အလုပ်ရှင်က ဆင်းရဲတဲ့ အဖော်ဖြစ်သူကို ဘာကြောင့် သတ်မှာလဲဆိုတာ။ တကယ်က အဲဒါရဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ ဖြစ်ဖို့ကောင်း တာပေါ့။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာကိုး”

“အဲဒီလိုလား” ဆာဟင်နရီက ပြော၏၏။

“ခင်ဗျား ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် လန့်တောင် လန့်မိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ့်ရှင်” မစ္စမာပယ်က ဆက်ပြောပါသည်။ “သူဟာ မစ္စဘာတန်ရဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်ရမယ်လေ၊ အဲဒါတွေက သူ့အကျွန် နည်းနည်းကျပ်နေမှာပေါ့။ ဒီတော့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်း ဝလာသလို ထင်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အဲဒီမေးခွန်းကို မေးခဲ့တာ။ သူ့ကို တွေ့တဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဝလာတယ်လို့ပဲ တထစ်ချ ယုံကြည်မှာပဲ။ အဝတ် တွေက သေးသွားတာလို့ လုံးဝထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အေမီဒူးရန်က မစ္စဘာတန်ကို သတ်တယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ဘာ အကျိုးကျေးဇူးရှိမှာလို့လဲ” မစ္စဘင်ထရီက မေးပါသည်။

“သူက တစ်သက်လုံး လိမ်ညာနေလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူ အဲဒီအတိုင်း နောက်တစ်လလောက်ပဲ နေဖို့ လိုတာပါ” မစ္စမာပယ်က ထောက်ပြ၏။ “အဲဒီတစ်လအတွင်း သူ့ခရီးထွက်နေမှာပဲ။ သူ့ကို သိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မတွေ့အောင်လည်း ရှောင်ရလိမ့်မယ်။ အသက်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးတွေဟာ ဆင်တူယိုးမှားတွေပဲလို့ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မပြောတာပေါ့။ သူ့ပတ်စ်ပို့ပေါ် ဓာတ်ပုံကိုလည်း ဘယ်သူကမှ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပတ်စ်ပို့တွေ ဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ မတ်လကိုရောက်တော့ ကွန်ဝေါနယ်ဘက် ထွက်သွားပြီး လူတွေ သတိပြုမိအောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လုပ်တော့တာပေါ့။ သူ့အဝတ်တွေကို ကမ်းစပ်မှာ ပုံထားတာ တွေ့ပြီး သူ့နေတဲ့စာကို ဖတ်ကြရတဲ့အခါ သာမန်ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့တောင် မတွေ့တတ်ကြတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုတွေးရမှာပါလိမ့်ဗျာ” ဆာဟင်နရီက မေးလိုက်ပါသည်။

“အလောင်းမရှိဘူးလေ” မစ္စမာပယ်က ခိုင်ခိုင်မာမာဖြေ၏။

“လမ်းကြောင်းမှန်ကနေ လွဲသွားအောင် လွဲပေးတဲ့အချက်တွေက အများကြီးပဲ။ နောင်တရတာတွေ၊ ဝန်ခံတာတွေ အပါအဝင်ပေါ့။ အဲဒါတွေ ဖယ်လိုက်ရင် အလောင်းမရှိဘူးဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါမှ တကယ် အရေးပါတဲ့ အချက်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ဆိုလိုတာက နောင်တရတယ်ဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့ မစ္စဘင်ထရီက မေး၏။

“သူ...သူ ရေထဲ ဆင်းသေသွားတာလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး” မစ္စမာပယ်က ပြန်ဖြေပါသည်။ “မစ္စထရော့ဖ် လုပ်ခဲ့သလိုပါပဲ။ လမ်းကြောင်းလွဲကို လိုက်မိအောင် သိပ်လုပ်တတ်တဲ့သူပေါ့ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ တွေ့တော့ သူ့လုပ်ငတ်ကို ရပ်လိုက်ရတာပါပဲ။ နောင်တတွေ ရပါတယ်ဆိုတဲ့ မစ္စဘာတန်ကိုလည်း ကျွန်မ မစ္စထရော့ဖ်လိုပဲ မြင်မိတယ် ရေထဲမှာ ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်သတဲ့လား၊ ကျွန်မ မှန်းတာ မလွဲဘူးဆိုရင် သူ ဩစတြေးလျကို ရောက်နေလိမ့်မယ်”

“မလွဲပါဘူး မစ္စမာပယ်ရယ်” ဒေါက်တာလျှိုက်က ပြောလိုက်ပါ၏။

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျား။ မယ်လ်ဘုန်းမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခိုက်အကန့်လေ အတွင်း ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သေသေသွားရလောက်အောင် အံ့အားကြီး သင့်သွားရတာပဲဗျို့”

“နောက်ဆုံး သဲလွန်စ ရသွားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာလား”

ဒေါက်တာလျှိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“မစ္စဘာတန်ခေါ်ခေါ်၊ မစ္စအေမီဒူးရန်ခေါ်ခေါ်၊ သူ့အတွက်ကတော့ ကံဆိုးသွားတာအမှန်ပဲဗျ။ ကျုပ်က သင်္ဘောဆရာဝန်အလုပ်ကို ခဏဝင်လုပ် နေတုန်း သင်္ဘောက မယ်လ်ဘုန်းမှာ ကပ်တဲ့ အခေါက်ပေါ့။ ကျုပ်ကမ်းပေါ် တက်ပြီး လမ်းတစ်လမ်းကို လျှောက်ဝင်လိုက်လို့ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ သူဟာ တွန်ဝေါမှာ ရေနစ်သေပြီလို့ သိခဲ့ရတဲ့သူပါပဲဗျား။ ကျုပ်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူလည်း ပွဲပြီးပြီလို့ နားလည်သွားပုံရပါတယ်။ ဒီတော့ ပြောင်ပြောင်ပဲ၊ သူ့ကျုပ် ကို အယုံသွင်းတော့သဗျ။ အတော်လည်း ထူးတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်မှာလည်း အတော်အားနည်းတဲ့ သူပဲ။ မွေးချင်းကိုးယောက်ထဲမှာ သူက အကြီးဆုံး။ အားလုံးလည်း အတော်ဆင်းရဲကြတယ်။ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့သူတို့ရဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးဆီ ဆက်သွယ်အကူအညီတောင်းပေမဲ့ ပြန်ပြတ် သားသား အငြင်းပယ်ခံရတယ်။ မစ္စဘာတန်က သူတို့အဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ကိုး။ ငွေကလည်း အရေးတကြီးလိုနေတယ်။ အငယ်မွေးချင်းသုံးယောက်က ချွေချာတော့ ဆေးကုဖို့ ငွေအများကြီးကုန်မှာဖြစ်နေတယ်။ အေမီဘာတန်ဟာ အဲဒါနဲ့ပဲ သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပုံရတယ်။ သူ အင်္ဂလန်ကို သွားပြီး ကလေးထိန်းအလုပ်ကို စလုပ်တယ်။ အခွင့်အလမ်းရတာနဲ့ မစ္စဘာတန်ရဲ့ အဖော်အဖြစ် အလုပ်ဝင်လိုက်တော့တာပဲ။ အေမီဒူးရန်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပေါ့။ အခန်းတစ်ခန်းကို သူသဘာဝကျကျ ငှားလိုက်ပြီး ပရိဘောဂ အနည်းအကျဉ်း ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ရေနစ်သတ်ဖို့ အစီအစဉ်ကတော့ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုခု ပေါ်လာမှာပဲ ဆိုပြီး စောင့်နေခဲ့တာကိုး။ နောက်ဆုံးတော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဝီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်ပြီး သြစတြေးလျကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အချိန်ကျလာ တော့ သူနဲ့ သူ့မွေးချင်းတွေဟာ မစ္စဘာတန်ရဲ့ အနီးဆုံး ဆွေမျိုးတွေအဖြစ် အမွေဆက်ခံကြတော့တာပေါ့”

“အတော်ရဲရင့်ပြီး ပြည့်စုံသေသပ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုပဲဗျ” ဆာဟင်နရီက မှတ်ချက်ချပါသည်။ “အပြည့်အဝကို အောင်မြင်နိုင်တဲ့ရာဇဝတ်မှုပဲ။ ကနေရီ ကျွန်းတွေမှာ သေခဲ့သူဟာ မစ္စဘာတန်လို့ သိကြရရင် အေမီဒူးရန်အပေါ် သံသယရှိရမှာဖြစ်ပြီး သူနဲ့ ဘာတန်မိသားစု အဆက်အသွယ်ရှိတာလည်း ပေါ် လာရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူချင်း ပြောင်းလိုက်တာရယ်၊ ရာဇဝတ်မှုကို ထပ်ဆင့် ကျူးလွန်လိုက်တာရယ်ကြောင့် သံသယဖြစ်စရာတွေ မပေါ်တော့တာကိုး။ တကယ်ပြောင်မြောက်ပါပေတယ်ဗျ”

“သူ ဘာဖြစ်သွားလဲရှင်” မစ္စဘင်ထရီက မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်သေးလဲ၊ ဒေါက်တာလျှိုက်”

“ကျုပ်ဟာ အတော်ခက်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရောက်နေရတယ် မစ္စဘင်ထရီ၊ ဥပဒေကြောင်းအရ ကြည့်ရင် သက်သေအထောက်အထားက သိပ်နည်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ဟစ်ယောက်အနေနဲ့ မြင်နေရတာက အမျိုးသမီးဟာ ပုံပန်းက ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပုံရပေမဲ့ ကြာကြာမနေရတော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ ကျုပ်သူနဲ့ လိုက်သွားပြီး သူ့မိသားစုကို လေ့လာကြည့်တယ်။ ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုတစ်ခုပါပဲ။ အစ်မကြီးအပေါ်မှာ ချစ်ခင်လေးစားကြပြီး သူတို့အစ်မကြီးဟာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူလို့ လုံးဝယုံကြည်ကြမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာသက်သေပြနိုင်တာလည်း မရှိဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် သူတို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး ယူကျုံးမရအောင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမလဲ။ အမျိုးသမီးက ကျုပ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံတာတွေကို သူတို့ထဲက ဘယ်သူမှ မကြားခဲ့ကြဘူး။ ဒီတော့ သဘာဝတရားကြီးကပဲ တာဝန်ယူပါစေတော့လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။ သူနဲ့ကျုပ် တွေ့ပြီး ခြောက်လအကြာမှာ အေမီဒူးရန့် ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကျုပ်တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်။ သူဟာ သေလွန်သည်အထိ စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ရာဇဝတ်မှုရဲ့ အခြောက်အလှန့်မခံရဘဲ နေသွားနိုင်ခဲ့လားလို့”

“ဘယ်နေ့နိုင်ဖူးမလဲ” မစ္စဘင်ထရီက ပြောပါ၏။

“ကျွန်မကတော့ နေနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု မစ္စမာပယ်က ပြောပါသည်။ “မစ္စဘင်ထရီကတော့ အဲဒီလိုနေသွားနိုင်ခဲ့တယ်”

“တကယ်ကျောချမ်းစရာ ဇာတ်လမ်းကြီးပါပဲရှင်” စိတ်မငြိမ်သက်မှုဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော မစ္စဟယ်လီယာက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျော်ကျော်